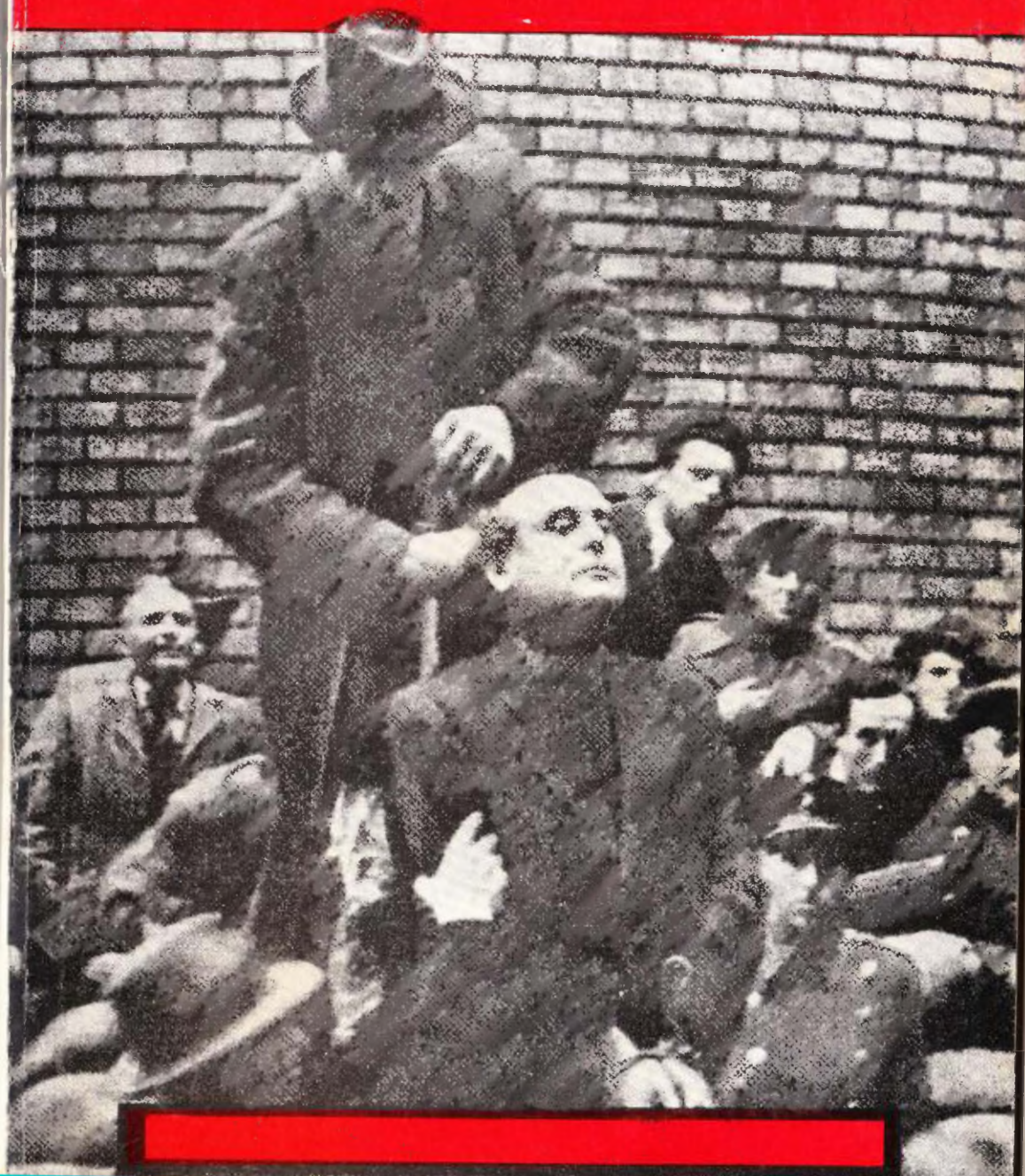

FIALA-MARSCHALKÓ
VÁDLÓ BITÓFÁK

„Azok emlékének,

akik életüket áldozták

a szabad Magyarország

és a szabad Európa

nagy gondolatáért”.

A Vádló bitófák-ban szereplő egyes személyekről, szervezetekről, hatóságokról egyenként a könyv harmadik részében, betűrendben felsorolva talál ismertetést az olvasó.

I.

A TÉNYEK BESZÉLNEK

Tizenhárom évvel a második világháború befejezése után magyarul könyv jelent meg New Yorkban. A könyv címe: *IGY NÉZTEK KI A MAGYAR NEMZET SIRÁSÓI*. Írója, a magyarországi származású Himler Márton, az Office of Strategic Services magyar osztályának volt vezetője Németország amerikai zónájában. Az ő feladata volt, hogy felszámolja, illetőleg összegyűjtse a bolsevizmus elől 1945-ben Nyugatra menekült magyar politikusokat és mindazokat, akiket annak idején „háborús főbűnös” címmel illettek úgy a felelős, győztes, mint a felelőtlen megtorló elemek.

Mindaz, amit Himler Márton az úgynevezett „magyar háborús bűnösök” vallomásairól és kihallgatásáról ír és „hiteles” jegyzőkönyvnek tüntet fel, nem más, mint a hazugságoknak és a felelőtlen rágalmazásnak gyűjteménye. A könyvben felsorolt jegyzőkönyvek javarésze a kihallgatások után íródott s nemcsak tizenhárom esztendő, hanem hatezer év gyűlölete lobog bennük. Talán nem véletlen, hogy ez a könyv alig egy esztendővel az 1956 évi magyar szabadságharc után jelent meg a piacon. Célja nyilván az, hogy ellensúlyozza a szimpátiát és az együttérzést, amelyet a bolsevizmus ellen reménytelenül küzdő magyar gyermekek, asszonyok, munkások és parasztok szereztek meg a világtól a magyarság számára. Ha figyelembe vesszük ezt a tényt, akkor minden különösebb meggondolás nélkül megállapíthatjuk, hogy az amerikai csillagos lobogó mögé bujt Himler Márton könyve az álcázott bolsevista propaganda egyik legügyesebb terméke.

A szerző személye nem jelentéktelen, mivel 1945—46-ban teljes hatalommal rendelkezett és kopóival egyetemben úgyszólván élet és halál ura volt a Nyugatra menekült magyarok fölött. De Himler Márton nemcsak a szabad amerikai demokrácia, hanem a minden demokratikus gondolatot megcsúfoló sarlókalapácsos kommunista rendszernek is szolgálatában állott. Mindenkit kiszolgáltatót, akit

elért és akit a Dzszerdzsinszky-módszerei szerint felállított magyarországi AVO vezetője — Péter Gábor — kért, követelt vagy — megvásárolt tőle. Nem a politikai felelősség volt a főszempont, hanem a Nyugatra menekült magyar vezetőrétegnek hóhérekre való juttatása.

Jackson bíró négy pontban állapította meg a háborús bűnösség fogalmát. Ebből a négy pontból a hirhedt Péter Gáborral szövetkezett Himler Márton nem is huszonöt, hanem a végtelenségbe nyúló pontsorozatot csinált. A politikusok mellett kiszolgáltatta azok feleségeit, gyermekeit. Bolsevista kézre juttatott színészeket, színésznőket, írókat és újságírókat, egyszerű katonákat, sőt katonák gyereksházaiba menő fiait, leányait is, egyszerűen bárkit, akire valaki ott-hon haragudott, vagy akit odahaza úgy ismertek, hogy nem szimpatizál a moszkvai tanokkal. Amíg Németországnak mindössze huszonnégy háborús főbűnöse volt, addig a kis Magyarország bolsevik vezetőinek Himler Márton több ezer embert szolgáltatott ki — háborús főbűnös címen. Mint könyvében írja, „teljes hatalma volt ezen a téren.”

Ha valaha lealjasítottak és meggyaláztak egy hivatalos jogkört, akkor ezt Himler Márton és társai cselekedték.

A nürnbergi perek idején mondotta Sir Winston Churchill: „A csatatereken kinő a fű, de az akasztófák fölött soha.”

Az OSS és a CIC által kiszolgáltatott becsületes magyar politikusok nagyrészt otthon rablógyilkos cigányokhoz hasonlóan akasztattak fel. Igazat kell adnunk a nagy angol államférfiúnak, mert a Gyűjtőfogház és a Markó-utcai börtön akasztófái fölött valóban nem nőhet soha fű és a magyarság soha nem felejtheti el azokat a férfiakat, akiket egy, a moszkvai bolsevizmussal szövetkezett és amerikai egyenruhát viselő megbízott, minden emberi jogot megsufoló módon juttatott vesztőhelyre.

Himler Márton könyvét nyilván utólagos igazolás céljából írta, mert azóta, hogy a gyalázatosságokat elkövette sok minden kiderült és ma már sokat másképpen látnak Európa népei, mint akkor a gyűlölet éveiben.

A Himler Márton által kiszolgáltatott magyar politikusokról és egész tevékenységükről azóta hatalmas könyvet írt az edinburghi és oxfordi egyetem politikai professzora C. A. Macartney. A könyv, amely „October fifteenth” címmel jelent meg az edinburghi egyetem

kiadásában, homlokegyenest ellenkező megállapításokat tesz azokról a magyar politikusokról, akiket Himler Márton könyvében a rágalmak szótárából vett jelzőkkel illet.

Himler Márton a meghamisított jegyzőkönyvekkel nem csak egyes magyar politikusokat, hanem az egész magyarságot ülteti a vádlottak padjára, hogy elrágalmazza nemcsak 1944—45 bolsevista-ellenes magyar ellenállását, hanem 1956 októberének elbukása ellenére is dicsőséges eseményeit.

A szerzők könyvüket nemcsak a mártír magyar nemzet igazságának, hanem egyben annak a másik Amerikai Egyesült Államok népének és demokráciájának védelmében írták, amely két nemzetet Himler Márton egyrészt akarva, másrészt akaratlanul is megrágalmazott.

Ajánljuk ezt a könyvet az Amerikai Egyesült Államok elnökének

Dwight Eisenhower Öexcellenciájának,
a State Departementnek, — és nem utolsó sorban
a Federal Investigation Bureauának,

a Himler Márton és gangje által veszthelyre juttatott magyar mártírok megszentelt nevében.

Szent István Magyarországa 1919 március 19-én olyan erőszakrendszerrel ismerkedett meg, amely eddig teljesen ismeretlen volt a Kárpát-medencében és Európában. „A proletárok diktatúrája!” — harsogták erre Kun Béla, Szamuely Tibor és a Moszkvából küldött ügynökök, terroristák.

Magyarországon egy kis vörös klikk — főként szociáldemokraták — segítségével létrejött a lenini parancsuralomnak, tungid-terrornak olyan formája, amely addig ismeretlen volt a magyar nép előtt. „Itt Lenin!” — hangzott fel e napon a csepeli szikratávíróban a moszkvai pánszlávizmus üzenete.

Utána pedig azon a Magyarországon, ahol Szent Istvánok, Szent Gellérték, Szent Lászlók emelték magasra Krisztus keresztségét, elindult a bolsevizmus vörös halálvonata. Megszűnt a Jog, a Törvény, az Erkölc!

A magyarság közé befogadott idegen elemek akasztották, lőtték az ellenálló kispasztát, internálták a középosztálybelit, gyilkolták a dunántúli „ellenforradalmár” vasutast, a devecseri parasztot, túszerként a Parlament pincéjébe hurcolták a debreceni polgárt és az egyetemi tanárt, a királyi herceget, a papot és katonát éppúgy, mint az egyszerű munkást, a Ludovika Akadémia tisztnövédekeit.

133 nap után megszűnt a proletárdiktatúra vérengző uralma. Megbuktatták részben az entente cordiale által Magyarországra bevezényelt román csapatok, nagyjából részben azonban a magyar szabadságharcosok, a ludovikás tisztjelöltek, a vidéki parasztok, a budapesti munkások és a dunántúli vasutasok, akik hősiessé sztrájkban állottak ellen a vörös diktatúrának.

A szentistváni Magyarország megmaradt trianoni részlege később 533 mártír nevét írta fel emléktábláira. Ezeket mind ártatlanul és minden bírói eljárás nélkül gyilkolták meg Szamuely Tibor és Kun Béla bőrkabátos terrorlegényei.

Az ézeresztendő nemzet, mely oly sokat szenvedett tatártól, töröktől, osztráktól, tíz évszázad legnagyobb és legrettenetesebb élményét élte végig. Addig, mindenkor idegen volt a hóhér: Caraffa, aki a magyar vallásszabadságharc prominens főit nyakasztatta le Eperjesen, Haynau, a bresciai hiéna, aki a szabadságharc 13 tábornokát végeztette ki Aradon.

A magyar történelemben először fordult elő, hogy „magyar“ a magyarnak állított törvénytelen bitófát. De vajjon magyarok voltak-e Kun Béla diktatúra-népbiztosai, terroristái és apró hivatalnokai? Mindenesetre magyar állampolgárok voltak, azonban egy olyan népnek tagjai, amely főként 1882, a véres és megdöbbenő oroszországi pogromok után talált otthont, menedéket és befogadó hazát Magyarországon.

Az első magyarországi kommunista diktatúra népbiztosai között alig volt magyar és a kommunista direktóriumnak egyetlen magyar-származású tagja volt, Garbai Sándor direktóriumi elnök, akiről a pesti proletárhumor azt mondotta: csak azért kellett élre kerülnie, hogy „legyen ember, aki szombaton is aláírja a halálos ítéleteket“.

Függetlenül ettől, a diktatúra mérge ördögien hatott a magyar sorsra, akkor is, midőn már mindenki örök időkre megbukottnak és túlhaladottnak tekintette a terroristák véres parancsuralmát. 1919 után, midőn még Oroszországban sem volt bizonyos, mivé alakul a lenini „forradalom“, egyes magyarországi körök sietve hirdetni kezdték, hogy a bolsevizmus tulajdonképpen a világbékét, a proletárok megváltását jelenti.

Sőt már ennek előtte is a magyarországi zsidóság hivatalos lapja az Egyenlőség nyíltan azonosította magát a bolsevizmussal:

„A zsidó szellem, a zsidó tudás, a zsidó szív és békeszeretet megmentette Oroszországot, — írták Trockijt magasztaló cikkükben 1917 december 27-én — megmentette talán az egész világ jövőjét. Soha még a zsidóság világtörténelmi hivatása oly éles fénnel nem ragyogott, mint éppen Oroszországban. Trockij szavai bizonyítják, hogy a zsidó szellem az, a nagy békeszerzők, Jezsajás, Micha próféta, a szelíd talmudi bölcseké, — mely eltölti ma Oroszország vezetőit... Isten csak a kiválasztottjainak juttat — sokszáz évben egyszer ilyen sorsot.“

A bolsevista terrorlegények magyar áldozatai fölött ott volt ez a kísérteties sírfelirat. Ha 1919 után a magyarországi hazafias zsidóság megtagadja a Kun Bélákat, Korvin-Kleinokat és terrorlegényeket, akik csaknem valamennyien saját sorai közül kerültek ki, ők és mi, valamennyien másként vészeltük volna át az 1939—45 közötti, sőt az utánuk következő véres éveket is.

Mindettől függetlenül azonban a bolsevista diktatúra különös pestis és sajátságos dögvész, amely látszólagos kimúlása után is mérgez és gyilkol. Kun Béla diktatúrája csak 133 napig élt, de a hazafias rétegek előtt bukása után is kétségesse tett minden okos reformtörekvést, minden úgynevezett progressziót, amely 1919 után az elmaradott magyar földbirtokviszonyok, a társadalmi igazságtosság rendezésére törekedett. A kommunisták merő propagandából földbirtokreformot hirdettek. Ha 1919 után ugyanezt követelte a keresztény nemzeti gondolat és szocializmus apostola, Székesfehérvár szakadtsuhájú püspöke, Prohászka Ottokár, könnyű volt rá-sűtni a bélyeget, hogy ő is — kommunista volt. Aki az idejélt mult liberális-kapitalizmus gyáraiban tisztességes munkabért követelt, szintén agyon lehetett ütni a „bolsevista“ hamis stemplijével. A hazafias, asszimilált zsidóra pedig oda lehetett ütni az ellenkező előjelű bélyegzőt: Ha Szamuely zsidó volt, — miután nem közösi-tették ki maguk közül — bizonyosan kommunista a sokezer holddal vagy hatalmas gyárral rendelkező zsidó állampolgár is. Az ariszto-kratára, aki látta az elkövetkező végzetet és „progresszív“ lett szin-tén azt lehetett mondani, hogy a kryptokommunisták szekerét tolja. A becsületes szociáldemokrata és hithű hungarista szintén kommunistának vagy agrárszocialistának minősült, ha változtatni akart a magyar társadalmi viszonyokon.

A bolsevista és marxista ideológia mégis végleges vereséget szenvedett az 1919-es kommunista diktatúra cselekvései követke-zésében. Az úgynevezett baloldal örökidőkre kompromittálta magát a magyar nép előtt. Jönnie kellett tehát a „jobboldalnak“, amely Moszkvával és a marxizmussal szemben keresztény-nemzeti alapon veszi át az időszerű szociális gondolatot és jobboldalról valósi-tja meg azt a társadalmi igazságosságot, amelyet moszkovita-interna-cionalista szövetkezésük folytán a marxisták lejárattak.

Ebből a nagyon is kézenfekvő elgondolásból alakult ki az úgy-nevezett keresztény-nemzeti Magyarország. Miközben a marxista szociáldemokraták — bűneiket jóváteendő — huszonöt megígért man-dátum ellenében paktumot kötettek a liberális beállítottságú gróf Bethlen Istvánnal, a Prohászka Ottokárok, Bangha Bélák hirdették a magyar paraszt, munkás szociális igényeinek kielégítését, a jobb-oldali írók: Milotay István, Oláh György írták a népi szocialista gondolat nagy ébresztéseit. Szabó Dezső rántotta ki a földet Elso-dort falujával az 1918 előtti Magyarország retrográd magyar urai, zsákmányoló kapitalistái és mégidegenebb marxistái alól.

Új nemzedék jött, új ideákkal. De ezek az ideálok nem voltak se fasiszták, se nemzeti szocialisták német értelemben, hiszen meg-

előzték mindkét politikai és szellemi irányzatot. A „lövészárkok szocializmusát” hirdető első-világháborús nemzedék látta nemcsak az időszerűtlen nagybirtokokat, hanem a még időszerűtlenebb ipari feudalizmust. Látta mellette a hárommillió koldust, az agrárproletariátust és látta a nagykapitalizmus gyárait, szerkesztősegeit, bankjait, kereskedelmi vállalatait, melyekből ki volt rekesztve a magyar tudás, a keresztny tehetség. És látta persze az elveszett, Trianonban szétszabdalt szentistváni birodalmat is, amelyből több mint hárommillió magyar kényszerült a kisantant hatalmak idegen jármába.

Mindenekelőtt pedig ez a nemzedék meglátta, hogy Breszt-Litovszkon túl egy vérengző, idegen és barbár hatalom készül Európa lerohanására. Még nem elég erős, de mindig ugrásrakész. Kun Béla bitófáinak árnyékában, a Szovjetunió közelségében, a belső marxizmus állandó fenyegetésétől kísérvé s a Kossuth által kísértetiesen megjövendölt szláv imperializmus életveszélyében kialakult egy olyan magyar generáció, amely — ellentétben a német hitleristákkal — nem a felületes ideológia, hanem a mélységes életösztön alapján „értékelte” a bolsevizmust.

Ennek köszönhető, hogy a török, tatár, osztrák dűlást végigszennvedett magyar nép egyetlen társadalmi osztálya sem hitt a bolsevista megváltásban. A Moszkva exiljében élő Rákosi-Róth Mátyás 1943-ban jelentéktelensége miatt kénytelen volt feloszlalni az illegális MKP-t s azt csak akkor állította vissza, midőn 1944 szeptemberében az orosz-szovjet csapatok már betörték a magyar földre. Később Rákosi saját maga vallotta be Titonak, hogy midőn 1944 végén ő és társai magyar földre érkeztek, összesen 242 tagból állott az illegális kommunista párt.

A magyar népet ez az ősi életösztön — hozzászámítva a trianoni megaláztatást — sodorta a bolsevizmus ellen harcoló és a versaillesi szerződések ellen küzdő Német Birodalom oldalára. Nem utólagos öngazolás, hanem ma már történelmi tény, hogy az 1918 és 1945 közötti Magyarországnak nem volt egyetlen társadalmi osztálya, egyetlen politikai vezetője sem, aki ne látta volna azt — a később kísértetiesen bekövetkezett — végveszélyt, amelyet a bolsevizmus jelent Európában.

Mikor 1944 őszén a szovjet csapatok betörték Magyarországra, a paraszt ősi nyugalmaival a földjein maradt, azzal a hittel, hogy neki nem történhet semmi baja, a munkás fegyverrel védelmezte Csepelt és Budapestet, épp úgy, mint 1956 nagyszerű szabadságharcában is. A magyar középosztály jórésze pedig a betörő szovjet csapatok elől Nyugatra jött, hogy Ausztria és a mai Nyugat-Németország területén megtartsa pusztá életét. Nem azért „menekült”,

Szállasi Ferenc Magyarország utolsó alkotmányosan választott államfője, a Szent Károlyi előtt lefekteti az esküt.

mert bármiféle bűn terhelte lelkét. Csupán azért, mert hitt benne, hogy az amerikai és nyugati demokrácia asyluma alá helyezve magát, egyszer újra kezdheti azt a bolsevista harcot, amelyet a ludovikás kadétok felkelésében, a devecseri parasztok lázadásában és a dunántúli vasutasok sztrájkjában, majd a doni harcokban és Budavár védelmében megnepszűnően folytatott.

A menekült magyarság — de vele együtt az otthonmaradt nép is — keservesen és végzetesen csalódott. Nem a nyugati demokráciákban. Csalódott a helyzet megítélésében, mert nem tudhatta, hogy roosevelti korban az amerikai csillagos-sávós zászlók és az angol lobogók mögé beépül egy sötétarcú ötödik hadoszlop, amely csak külszínre hordja az amerikai vagy angol egyenruhát, de lényegében, gesztióiban és magatartásában Sztalint szolgálja. Ez az antibolsevista magyarság nem hihette, hogy egyes amerikai szervek háta mögött ugyanazok a rejtélyes bolsevista erők működnek, mint a szovjet MVD-je mögött. Nem tudta feltételezni a nagy nyugati demokráciákról, hogy a kelet-nyugati szövetség ne csak katonai és politikai, hanem világnézeti térre is kiterjedjék s ennek következtében a hazafias antibolsevista magyart épp olyan „vogelfrei“-nek tekintsék, mint — mondjuk — a KZ-eket őrző német SS-legényt.

Legfőként nem hihette el, hogy a nyugati demokráciák segítő kezét nyujtsanak a szovjet által inszcenált biológiai osztályharcnak, amelynek egyetlen célja volt: Délkelet-Európa és benne Magyarország antibolsevista jellemi és szellemi elitjének megsemmisítése.

A nyugati demokráciák az atomkémkedés leleplezéséig és a McCarthy vizsgálatokig nem tudhatták, hogy győzelmük árnyékában milyen sötét világromboló erők szervezkedtek meg — ellenük is!

Ebből a kölcsönös rossz helyzetmegítélésből keletkezett minden további baj, szerencsétlenség. Az ötödik hadoszlop beépült az OSS mögé, a CIC-ba és persze korántsem azon fáradozott, hogy ott az USA nagy keresztény, humanista tradícióit ápolja és nem azért, hogy az amerikai lovagiasság, emberség, szabadságszeretet és tisztesség nemes hagyományain keresztül magának Amerikának szerezzen világnépszerűséget, hanem — éppen ellenkezőleg — azért, hogy mindezt kompromittálja vagy legalábbis kétségessé tegye az európai nemzetek előtt. Az ötödik hadoszlop épp annyira nem volt amerikai, mint ahogy nem voltak magyarok Kun Béla vagy Péter Gábor (Auspitz Benjamin) későbbi terrorfőnök pribékjei sem.

Amíg a magyar nemzet és a többszázezer főnyi menekült az USA-ban reménykedett, ez az ötödik hadoszlop amerikai egyenruhában futkározott, amerikai felségjelvényeket viselt és ezzel azt a látszatot keltette, hogy közönséges rablásait, kegyetlenkedéseit,

jogtalanságait és még a nürnbergi jogot is messze túlhaladó cselekményeit Amerika nevében, esetleg Amerika jóváhagyásával követi el.

Kizárólag ennek a sötét társaságnak köszönhető, hogy Délkelet-európa vezető elitjét közvetve vagy közvetlenül a szovjet MVD vagy annak budapesti fiálái kezére szolgáltatták „háborús bűnösség” ürügyén a nürnbergi nemzetközi bíróság megtévesztésével és hitvány becsapásával szovjetország vagy szovjetmagyar kézre adtak olyan államférfiakat, szellemi embereket, akiket bármely amerikai vagy angol bíróság felmentett volna.

A délkeleteurópai kommunista hatalmat lényegében ezek az amerikai egyenruhába bújt — de Amerikát is eláruló — ötödik hadoszlopok építették fel. Amikor hazakényszerítették a névtelen polgári menekülteket, amikor magyar cinkostársaik segítségével amerikai őrizet alól budapesti kommunista kézre lopták a magyar gyárak kimentett gépeit, a Nemzeti Bank aranyait, akkor a hatalom felé törő kommunista kisebbségnek tettek olyan páratlan szolgálatot, amely nélkül — valószínűleg — egészen más volna a mai délkelet-európai helyzet.

Ma ugyanezek amerikai befogadó hazájukat merik azzal vádolni, hogy ők „felsőbb parancsra” cselekedtek. Olyan amerikai parancs azonban nem volt és nem is létezhetett, hogy államfőket, miniszterelnököket, egyetemi tanárokat és jelentéktelen kisembereket minden személyi értékükből kifosztva, jegygyűrűiket, óráikat elrabolva, — gyakran véresre verve — szolgáltatassanak ki a szovjet akasztófáknak.

Ennek a gangnek működése a lehető legrosszabbat teremtette meg a Duna-térségben, az otthoni nemzet és az európai emigráció körében: a morális vákuumot. Nem véletlenség volt ez, hanem ördögien céltudatos terv. Azt a hamis látszatot kelteni a keleteurópai népek felé, lássátok: Amerika sem különb mint a Szovjetunió. Ne higgyetek, ne reménykedjete. Mi, íme szolgáltatjuk a bizonyítékot: a félholtra vert, kifosztott magyarok, a „háborús bűnösök” levágott fejei hirdetik nektek, nincs más lehetőség: el kell fogadnotok a szovjet uralmat.

S amikor a hazaszállított mártírokat kivégezték, amikor reménytelenné és nevetségessé tettek minden antibolsevista vagy demokratikus helytállást, akkor óraműszerű pontossággal üzembe lépett a keleti kommunista terror. Talán abban a pillanatban, midőn az utolsó „háborús bűnöst”, az utolsó magyar tenyészbikát vagy gyári berendezést szállították vissza — közvetve — Sztalinék kezére, mikor a délkeleteurópai bolsevisták már semmi anyagi előnyt nem

remélhettek Nyugattól, megcsinálták a nagy hatalomátvételt. Immár Amerika ellen!

Ami ma Délkeleteurópában van: a bolsevista terrort, szláv imperializmust, amerikaellenes gyűlölködést formailag Rákosiék váltották valóra. Felépíteni azonban innen kezdték, Nyugatról, a nyugati ötödik hadoszlopok, fejedelmek, a biológiai osztályharcot hirdető kryptobolsevisták, amerikai egyenruhába álcázott OSS-ügynökök segítségével. A bolsevizmust ma is ugyanezek az erők segítik, támogatják Nyugatról. Az ötödik hadoszlop, amely a legendás magyar szabadságharc után is ilyen nemzet- és mártírgyalázó hazugságokkal áll elő és kollektíve még mindig „bűnös nemzetekről” vagy legalább is „bűnös osztályokról” beszél, azt akarja bizonyítani, hogy az ilyen nemzetek méltók a szovjet szolgaságra, a bolsevista halálra.

Ezt így nem meri kimondani az OSS magyar osztályának vezetője. De könyvének ez a célja, értelme, irányzata.

E könyvben egy szimbolikus jelentőségű képet talál az olvasó. Egyik oldalon a magyarországi GPU vezetője látható: Péter Gábor „vezérezredes” a világhírnévre vergődött Andrassy-út 60 réme, akinek kezéhez tíz- és tízezer ártatlan magyar vére tapad. A második oldalon amerikai egyenruhában Martin Himler „ezredes”, az OSS magyar osztályának vezetője ül, aki annyi száz és ezer jó magyart szolgáltatott — minden háborús bűn nélkül — a másik partner, a GPU vagy ha úgy tetszik MVD kezére.

Az európai végzet elindult. Az amerikaiak — sajnos — annak köszönhetik világszerte fentálló hátrányos helyzetüket, népszerűtlenségüket, hogy ilyen tárgyalások egyáltalán létre jöhettek.

Mert ezek eredménye az a sír, melybe belebukott Délkelet-európa, Magyarország és az USA korábbi délkeleteurópai presztízse, népszerűsége is.

AZ ÖTÖDIK HADOSZLOP DÉLKELETEURÓPA ELLEN

Kik voltak azok, akik az amerikai győzelem közeledtén beöltözködhettek az Allan Dulles vezetése alatt működött Office of Strategic Services különféle rangjelzésű amerikai egyenruhába?

A „magyar osztály” vezetője — ha a szemünknek hihetünk — Colonel Martin Himler volt. Naturalizált amerikai, aki a magyar-

országi Mátraverebélyről, már amennyire nyomait követni lehet, — mint szegény ottani zsidócsalád leszármazottja — az első világháború előtt vándorolt ki az USA-ba.

Nevét akkor hallotta először az otthon és Amerika magyarsága, midőn az USA-ban megalapította Himlervillét. Az akkori laptudósítások szerint jó kapcsolatokat tartott fent az 1919-es magyarországi bolsevizmus kommunista emigránsaival és az amerikai magyar bányászok centjeiből hárommillió dollárt gyűjtött össze a Himlerville nevű bányász-„kollektívára“, melyből az USA egyik legszegényetesebb panamája lett. Martin Himler egy víz alatt álló bányát vett meg a magyar bányászok számára. A becsapott, megszárolt magyar bányászok ezrei jutottak éhségbe, nyomorba. Hihetetlen mértékben emelkedett körükben az öngyilkosságok száma.

1945 májusában az angol alsóházban azonban diadalmasan jelentette Eden akkori külügyminiszter:

— Európában a történelem legnagyobb embervadászata folyamatban van!

Az „embervadászat magyar osztálya“ élén ekkor merült fel Martin Himler OSS „ezredes“. A fejevadászathoz természetesen szükség volt munkatársakra: magyarokra, szlovákokra, zsidókra, románokra, akik a vadászat feltételeivel vagy legalább is helyszíni ismeretekkel rendelkeznek.

Himler Mártonnak pedig voltak bizonyos „helyszíni ismeretei“, sőt értékes kommunista kapcsolatai is Magyarországon.

Egy „demokráciaellenes összeesküvésért“ 1947-ben kivégzett magyar antikommunista felesége, akinek alkalmá volt a dolgok folyásába közvetlenül beletekinteni, külföldre menekülve ezeket írja:

„Magyarországon köztudomású volt 1945 óta, hogy Himler Márton nem csupán és egyszerűen baloldali volt, a szónak náciellenes vagy általában fasizmus elleni értelmezésében, hanem a külföldre menekült kommunista emigránsok segítségével végezte szervező munkáját a háború előtt, alatt és után.“

Kezdetben ez még korántsem az OSS keretében történt. Himler Márton maga írja könyvében, hogy 1938-ban Budapesten járt és azután értesültek a magyar biztonsági szervek, valamint a Magyar Nemzeti Múzeum egyes tisztviselői arról, hogy a külföldön élő magyarországi emigráns kommunisták, intelligens elemekből magyarországi sejteket szerveznek. Ezeknek egyik feladata volt, hogy a Széchenyi-könyvtár sajtóanyagán keresztül valósággal „feltérképezzék“ az egész magyar közéletet, tudományos életet, hivatalokat, belügyminisztériumot. Nemcsak a hírlaptárban, hanem az apró

nyomtatványok tárában kicéduláztak minden jobboldali nevet, közéleti szereplőt, főként minden antikommunistát. Összefoglaló jelentéseiket a ma is élen szereplő kommunista nő, Waldapfel Eszter, Kelemenné és Berkovits Ilona gépelte a Nemzeti Múzeum írógépjein. Az ügyből rendőri vizsgálat is lett. Ennek során Lőts Ernő, ujságíró, a Kis Ujság munkatársa elmondotta, hogy az amerikai kommunista intellektueller alaposan felkészülnek a jobboldal megsemmisítésére. Ha kitör a háború és azt a németek elveszítik, örök-időkre elnyomnak Magyarországon minden keresztény-nemzeti mozgalmat. Itt említette meg Lőts Ernő, hogy a titkos mozgalom vezetői Amerikában Göndör Ferenc, Kéri Pál és Himler Márton.

Ugyanez a szemtanu vallja, hogy amidőn 1945 január 18—19-én Budapestre bevonultak a szovjet csapatok, a fentemlített intellektuális körnek tagjai járták végig az óvóhelyeket azzal a feladattal, hogy a prominens magyarokat össze kell írni:

— Jól dolgoztatok, gyerekek! — mondta egy ilyen alkalommal Eisler József, a Kommunista Párt későbbi tolnai főispánja — Himler Márton katonás fegyelmet követel s most már minden az amerikai vezérkar keretében megy! — folytatta. A jelenlevők pedig hangosan összenevettek.

Ők tudták, hogy legfeljebb csak az OSS leple alá bújva, de ugyanaz a kommunista munka folyik, amelyet már 1938-ban megkezdtek. Folyik pedig immár nem a magyar jobboldal, hanem az egész magyar szellemi elit, az egész antiholsevista keresztény magyarság ellen, a biológiai osztályharc jegyében, a keresztény középosztály megsemmisítésének nem is nagyon titkolt szándékával.

1945—47-ben a volt titkos kommunisták, a kommunista munkaszolgálatosok, kommunista KZ-esek a sajtóban már nyíltan dicsekedtek vele, hogy miként emelte ki őket Himler Márton és irányításával hogyan segítették a szovjet törekvéseket a háború alatt és után.

A magyar szemtanu fent röviden elősorolt bizonyítékai azonban kísértetiesen egybehangzanak az Amerikaellenes Tevékenységet Vizsgáló Bizottság előtt elhangzott egy másik vallomással is.

A New York Times 1950 március 29-iki számának 6. oldalán érdekes tudósítás jelent meg az OSS magyar osztálya vezetőjének szerepéről. Alább, angol eredetiben is közöljük a New York Times cikkét, amely szerint a James O. Eastland, mississippi demokrata szenátor vezetése alatt álló szenátusi jogi albizottság előtt Himler Mártonról fontos vallomást tett az azóta elhunyt Steve J. Thuransky, Hungtingtonban lakó, naturalizált, magyar származású amerikai állampolgár. Thuransky 1947-ben az International Har-

vester Company és a Ford Company megbízásából gépeket árult Magyarországon, ahol közvetlen ismeretségbe került Himler Mártonnal.

Mint az angol szövegből kitűnik, Thuransky vallomása szerint Martin Himler az első világháború során kommunista, a második világháború idején az amerikai Counter Intelligence Corps (CIC) ügynöke volt. A vallomás szerint Thuransky Budapesten beszélt Himler Mártonnal, aki akkor egy bizonyos Horváth társaságában volt, aki azonos a magyarországi kommunista párt egyik elnökével. (A legnagyobb valószínűség szerint Horváth Mártonról, a VIII. kerületi kommunista párt elnökéről és a Szabad Nép akkori szerkesztőjéről van szó.)

„This man Horváth and Mr. Martin Himler, without an American passport, without the permission of the American military Commission“, Mr. Thuransky testified, „they went out into Austria and into Germany because Mr. Himler said the American Army would hold many Hungarian trucks which rightfully belonged to Hungary and they brought in a bunch of trucks, steal it away from the American armed forces.

He was in an American uniform smuggling drygoods, silverware, silk and nylon stockings. I met him several times in the Hungarian ghetto when he came in with his load of smuggled goods.“

(Horváth és Mr. Himler Márton — tanúsította Thuransky — amerikai útlevél és az amerikai katonai bizottság engedélye nélkül mentek Ausztriába és Németországba. Mr. Himler ugyanis azt mondotta, hogy az amerikai hadsereg birtokában nagyon sok magyar tehergépkocsi van, amelyek jogilag is a magyar állam tulajdonai. Hoztak is haza egy csomó tehergépkocsit, amelyeket egyszerűen elloptak az amerikai fegyveres erőktől.

Ő amerikai egyenruhában csempészte az ékszer, ezüstöt, prémet és nylon dolgokat. Többször találkoztam vele a magyar gettóban, amint csempészholmijával megérkezett.)

Steve Thuransky azonban csak egy ezredrészét látta a megdöbbentő valóságnak. Ő nem járt azokban a táborokban, letartóztatási intézetekben, amelyekben az úgynevezett „háborús bűnösöket“ gyűjtötték össze ennek az ötödik hadoszlopnak tagjai. Ő nem tudhatott a verésekről, kínzásokról, éheztetésekről. Azonban mégis akadt igen előkelő szemtanu, Joseph McCarthy amerikai szenátor,

aki a dachau-i perek kapcsán — német viszonylatban — nyilatkozott az OSS és a CIC bizonyos egyszerű embereinek módszereiről.

— Úgy gondolom, — mondotta a dachau-i perek kapcsán 1949 március 20-án az amerikai sajtó képviselői előtt a halhatatlan emlékű McCarthy szenátor — a világ elvárta tőlünk, hogy az amerikai joggyakorlat bizonyítékait magával a legyőzött ellenségünkkel szemben is alkalmazzuk. Ehelyett Gestapo és GPU módszereket alkalmaztunk. Tanuvallomásokat hallottam és dokumentációs bizonyítékokat olvastam, melyekből kitűnt, hogy a vád alá helyezett személyeket ütötték, verték és testileg kínozták, még pedig olyan módszerekkel, amelyek csak beteg agyvelőkben születhettek meg. Látszatpereknek és látszat kivégzéseknek tették ki őket, megfenyegették a vádlottakat, hogy családtagjaitól elrabolják az élelmiszerjegyeket. Mindez a vádló jóváhagyásával történt, hogy megteremtsék a vallomások kicsikarásához szükséges lélektani légkört. Ha az Egyesült Államok néhány embernek ilyen cselekményeit büntetlenül hagyják, akkor az egész világ örökidőkre bírálhat minket és kétségbevonhatja a mi erkölcsi motívumaink helyességét.“

Ami a dachau-i perekre vonatkozott, az százszorosán érvényes a magyar háborús bűnösöknek nevezett mártírokra. Ezek 99 százalékára nem volt érvényesíthető az 1945 augusztusi londoni egyezmény, a Jackson-féle öt pont s mégis úgy bántak el velük az OSS jóvólátából, amint azt McCarthy írta: „beteg agyvelőkben született módszerekkel“. Himler Mártonék gangje valósággal úgy lopta ki őket az amerikai fenhatóság alól — mint a csempészárut. Megtagadták a nemzetközi jogot, felrugták az amerikai asylum nemes elvét, kifosztották, személyi értéktárgyaiktól megrabolták a kezükre jutott magyarokat. Verték, ütötték, éhezettek.

Most, oly sok év után ismét jelentkezik, hogy mégjobban meggyalázzák, még inkább az ocsmányság minden színével kenjék be áldozataikat. Most, amikor az Egyesült Államok ugyanabban az antibolsevista harcban áll, melyben mi álltunk 1919 óta, még mindig büntelen és ártatlan magyar mártírok ellen okádják kénköves gyűlöletüket.

Az értelmes amerikai és a sokat szenvedett magyar elolvasván az „OSS magyar osztálya főnökének“ mártírgyalázó könyvét — örökéntelenül is azt kérdezi:

— Nem Kruscsov vagy nem Kádár János finanszírozták-e ezt a könyvet, hogy örök gyűlöletet keltsenek a magyarság és Amerika

között? Kik azok, akik ezt a szellemi mérgezgázbombát odavetik az Egyesült Államok és Kossuth magyar népe közé?

S a kérdésre nem mi felelünk, hanem egy amerikai publicista. 1955-ben Albert H. Bosch new yorki republikánus képviselő javaslatot nyújtott be, hogy a kongresszus vizsgálja ki azt a világháború utáni „erőszakolt repatriálási politikát, amelyet amerikai katonai és polgári hatóságok hajtottak végre 1945—47 között”.

Julius Epstein, aki Amerika egyik legkitűnőbb publicistája és semmiesetre sem „náci-gyilkos”, tiszteletreméltó tárgyilagossággal írta: A kiszolgáltatást az UNRRA szintén elősegítette s amikor pl. Patton és Patch amerikai tábornokok húzódoztak a végrehajtástól, azt visszataszítónak nyilvánítván, szigorú parancs érkezett a SHAEF-től (Supreme Headquarters, Allied Expeditionary Forces) és a washingtoni nagyvezérkartól a végrehajtásra.

A második világháború utáni időknek ebbe a szörnyű és égbekiáltó fejezetébe — folytatja Julius Epstein — nemcsak az USA keveredett bele, hanem Angliának és Franciaországnak is nagyrésze volt a kiszolgáltatásokban. (Ebben a vonatkozásban — legalább is magyar viszonylatban — Julius Epstein tévedett, mert a francia meg szállási zónákból magyarokat nem szolgáltatott ki, a francia hatóságok emberi és természetes álláspontja szerint: Magyarország nem állott hadban Franciaországgal, tehát francia-magyar viszonylatban háborús bűnös magyarok egyszerűen nem léteztek) Ezerszázmra lettek emberek öngyilkosok, pl. kozákok és százezerszázmra estek a szovjet áldozatául, kivégzések vagy börtönökben, kényszermunkatáborokban bekövetkezett halálesetek révén és százezerszázmra senyvednek még mindig a különböző vasfüggöny mögötti börtönökben és táborokban.

Magyar vonatkozásban — írja Julius Epstein — ennek a szörnyű és égbekiáltó fejezetnek egyik legvisszataszítóbb figurája Himler Márton, a hirhedt „salzburgi fejvadász”. Ha elrendelik a vizsgálatot, akkor majd talán ki fog derülni, hogy ez a szélhámos hogyan lépett elő CIC ezredessé, kik fedezték szörnyű tetteit, kik voltak a társai s a salzburgi rémtettek után hogyan járhat még mindig szabadon, sőt hogyan dicsekedhet el ujságcikkekben azzal, hogy neki milyen érdemei voltak a magyar háborús bűnösök (Rákosiék kezére) kiszolgáltatása körül. (Amerikai Magyar Hang, 1955 március 7)

Az OSS erre a módfelett gyatra, tudatlan és erkölcsileg jóval a

nulla alatt álló kommunistára bízta a magyar nemzeti elit, az antibolsevista szellemi réteg likvidálását.

Az amerikai lelkiismeret azonban már régen ébredezni kezdett. Az ötödik hadoszlopok munkájának felderítésére 1955 február 8-án az Egyesült Államok egyik törvényhozója, Albert H. Bosch, a House of Representativesben határozati javaslatot nyújtott be s javasolta a vasfüggöny mögé kényszerűen repatriált szerencsétlenek ügyének kivizsgálását. A „House Resolution 137” címen jegyzőkönyvbe vett javaslat ugyancsak Epstein fenti cikkére hivatkozik s többek között ezeket mondja:

Miután többmillió antibolsevista hadifogoly és polgári személy kényszerű hazaszállítása kitörölhetetlen foltot ejtett a politikai menekülteknek menedékjogot biztosító amerikai hagyományokon és mivel a milliónyi orosz, ukrán, lengyel, magyar, balti stb. eredetű antibolsevista hadifogoly és polgári egyén kényszerű repatriálása erkölcsi beállítottságunkat a vasfüggöny mögötti kommunistaelleses érzelmű népek szemében még ma is árnyékba vonja és egymásközti viszonyunkat mérgezi, ezzel egyben hátráltatja külpolitikánkat is, — mondja ki a t. Ház a vizsgáló bizottság kiküldését.

Az amerikai politikus nem ért rá az amerikaellenes ötödik hadoszlop ügyével foglalkozni. Azonban a javaslat még mindig ott fekszik a House Representatives előtt s a Martin Himler által kiadott nagyon is gyanús vörösízű könyv után eminens USA érdek volna az ötödik hadoszlop és az összes Martin Himlerek leleplezése. Hiszen ezek az amerikaellenes kryptokommunisták, fejdázók még ma is az erkölcsbíró szerepében tetszelegnek, nemzetek mártírjait gyalázzák hazugságaikkal és tovább rontják a viszonyt Amerika legjobb szövetségesei, az antibolsevista emigrációk és az Egyesült Államok között. Ma úgy tüntetik fel magukat, mint a zsidóság védelmezői és nemzeti hősei s ezzel a legrosszabb szolgálatot teszik az Amerikához hű és nem gyűlölködő zsidóknak.

Himler Márton például Tel Avivban járván az Új Kelet című lapban 1954 április 30-án ezeket íratta magáról:

„Hogy a magyar zsidók a nyilas gyilkosokat holtan láthatták az akasztófaikon, ezt a csodát Himler Márton ezredesnek (!) köszönhetjük. Ez az ő nagy érdeme, mellyel előkelő helyet biztosít magának a zsidóság történetében.”

Nézzük hát, milyenek is voltak a személyek és a cselekedetek, akik és amelyek ezt az „előkelő helyet” segítettek biztosítani.

1944 március 19-én, midőn Hitler csapatai megszállták Magyarországot, a Sicherheitsdienst elsőnek a budapesti politikai osztály detektívjeit szállította el a német KZ-ekbe. Bár a magyar szuverenitásnak ez kétségtelen sérelme volt, a németek a maguk szempontjából nem tehettek mást. A háború szabotálásának, a szövetségi viszony szüntelen mérgezésének, a kommunista infiltrációnak egyik kiindulópontja a budapesti rendőrség politikai osztálya volt, noha éppen ennek lett volna kötelessége a belső rend biztosítása.

A politikai osztály főnöke Sombor-Schweinitzer József volt, akit a kormányzó sokáig nem akart e fontos tisztségre kinevezni, mert köztudomású volt róla, hogy prostituált barátja az utcán rálőtt és a nagyhatalmú rendőrtanácsos gyáván elfutott. Mikor mégis a politikai osztály élére került, első kötelességének tartotta, hogy hamis jelentéseivel mind mélyebbre ássa a szakadékot a kormányzó és a jobboldal különböző pártjai között. Ma már Macartney angol tudós könyve is tényként állítja, hogy „Rebeka ki a Várból” című röpiratot egyenesen Sombor-Schweinitzer József politikai osztálya nyomatta. A kormányzóné személyét és a mindig lovagias Horthy Miklós egyéni érzékenységét méltán sértő röpiratot aztán ráfogták a hungaristákra, sőt produkálták a „tetteseket” is.

Ezekkel a módszerekkel Sombor-Schweinitzer József elérte, hogy minden nemzeti érzelem, minden bátor, hazafias helytállás gyanusnak, államellenesnek tűnt fel. Ezzel párhuzamosan kommunisták, baloldali elemek, viszontbiztosítási alapon álló defetisták siserahada terjeszkedett ki a Zrinyi-utcai politikai osztály körül. 1942-ben már a legmagasabb kormánykörökben is köztudomású volt, hogy politikai ügyekben nem lehet a rendőrség politikai osztályában megbízni és minden kommunistaellenes nyomozást át kellett adni a csendőrség nyomozóinak.

Mikor máig is érthetetlen megbízása folytán Himler Márton megérkezett Európába, ezeket a németek által elhurcolt detektívet fogadta szolgálatába. A detektív, aki a Conti-utcai könnyű leá-

nyoktól fogadott el zsebpénzeket, fején a német KZ glóriájával ellenállóvá szépült. A politikai osztály kiválósága, aki alázatos tisztelettel hajbókolt Bárdossy László vagy Imrédy Béla előtt, most hivatásos vadászkutya ösztönével üldözte saját urait. Aki Hain Péter detektívcsoporthoz főnök beosztottja volt, dalos jókedvvel táncolhatott Hain Péter hasán, hogy kitapossa belőle annak állítólag elrejtett — zsidó aranyait.

Kik voltak hát a Himler-csoport első „magyar” segítőitársai, akik 400 dollár jutalmat kaptak minden levágott magyar fejért?

Ott volt elsősorban maga Sombor-Schweinitzer József, aki megérőszakolta egy rendőrtanácsos bajtársának feleségét, míg a férjet, mint „háborús bűnöst” hazaszolgáltatta a kommunista akasztófának. Ott volt Hivessy Mátyás, aki — mint később kitűnik — a legaljasabb módon detektívtársát lopta át a budapesti GPU kezére és aki még ma is a müncheni amerikai CIC szolgálatában ügyködik. Szélessy Jenő detektívfelügyelő a magyar fejekért kapott 400 dollárok közül ott feketézett Traunsteinben a Jewish Committee tagjaival. E csoporthoz tartozott Czobor István detektív, aki mint félig „fajilag üldözött” vad gyűlölettel hajszoalta fel a bolsevista akasztófák számára régebbi gazdáit. Ezek közé tartozott egy Okos nevű detektív, Dombi detektívfelügyelő, a Hain Péter-féle csoportból Cselényi József detektív. A magyar detektív-bandának állandó besúgója volt egy Molnár nevű rendőrkapitány is.

Egyedül Borbáth Samu rendőrtanácsos, a budapesti politikai osztály sajtócsoportjának vezetője, a kemény, gerinces székely nem vállalkozott arra, hogy a nagy fejjavadászatban résztvegyen.

Himler Márton azonban még a fentieknél is megbízhatóbb fejjavadászokat szedett össze 1945 június-júliusában. Ezek között ott volt a munkatörzs legfontosabb tagja, Grandville-Grosz amerikai „kapitány”, a budapesti Ostende-kávéház tulajdonosának, Grósz bácsinak a fia, aki a „háborús bűnösöktől” összerabolt vagyonból jólmenő textilüzletet tart fent New Yorkban „Grandville Sales Co. text.” elnevezéssel a Broadway 321 szám alatt. Ott volt Herczog-Knight „amerikai” hadnagy, akit Himler Márton ismeretlen körülmények között öltöztetett be amerikai egyenruhába. Feltűnt a társaság soraiban Izrael Márton, akit a magyar Vkf. 2 úgy tartott nyilván, mint veszedelmes kommunistát, román kémeket és szeszcsempészt. Ott volt Bochkor Márton, akiről ma Himler állítja ki a bizonyítványt, hogy „Bochkor félzsidó kispap volt s talán nem egészen korrekt módon viselkedett”. Annyira nem korrekt módon, hogy Bécsben ugyancsak a háborús bűnösöktől elrabolt értékek

segítségével a szálamomraméltó kispap kitűnően jövedelmező cipőüzletet alapított.

Ezek azonban csak az úgynevezett prominensek voltak. A budapesti félkommunista-kormány részéről egy Friedmann László nevű volt munkaszolgálatos bolsevik üttötte fel tanyáját Salzburgban, hogy szolgálatára álljon az amerikai „háborús bűnösöket kereső komisszió”. Ennek a Friedmannak volt egy igen érdekes segítő-társa: Gellért Andor újságíró, aki 1943-ban Bárdossy László korábbi megbízása alapján a berlini „Donaeuropát” szerkesztette Vajtha Ferenc társaságában. Gellért Andor csodálatos módon 1951 után a müncheni Free Europe Rádió vezetője lett. Vajtha Ferenc, Szálasi bécsi főkonzulja pedig Himler Márton kémjévé változott.

A nemzetközi háborús bűnösök listáján egyetlen egy magyar név szerepelt. Horthy Miklóst ugyan Nürnbergbe vitték, de ott csak mint tanut hallgatták ki, aztán a nürnbergi bíróság szabadon bocsátotta. A Szövetséges Ellenőrző Bizottság később — titokzatos befolyásokra — 52 magyar kiszolgáltatásához járult hozzá. Jackson amerikai főbíró egyetlen magyart sem akart szovjet kézre adni. Himler azonban eldicsekedett vele, hogy Amerika nürnbergi főbíróját ő beszélte rá a magyarok kiszolgáltatására.

A Supreme Court főbíróját az ötödik hadosztlop vezére egyszerűen és közönségesen becsapta. Mert ha akármelyik magyart, beleértve a két államfőt, — Horthy Miklóst és Szálasi Ferencet is — akik tisztüknél fogva elsősorban viseltek minden felelősséget, Nürnbergbe viszik, a nürnbergi bíróság szinte száz százalékos valószínűséggel felmenti őket, mint ahogy Horthy Miklóst el is bocsátotta.

Így azonban 1945 decemberében nyugodtan írhatta az OSS magyar osztályának vezetője az amerikai Magyar Bányászlapnak, illetőleg saját unokaöccsének, Fáy-Fischer Andornak:

„Újra itthon vagyok Salzburgban és ma adom fel Budapestre a hatodik szállítmányt, gonosztevőket, akik repülőgépen mennek a magyar igazságszolgáltatás (?) felé. A kisebb gonosztevőket már vonaton fogjuk küldeni, ha nem is éppen Pullmann-kocsiban.”

Ettől kezdve teherautóoszlopok, vonatok gördültek haza Magyarországra, megrakva ártatlanul üldözött magyarok százaival, ezreivel és a „bűnösök” hozzátartozóival, asszonyokkal, lányokkal, akik még ma is a kommunista internálótáborban szenvednek odahaza. A modern emberkereskedelem hihetetlen rémregényét írta meg az OSS-be betelepült kommunista ötödik hadosztály.

A salzburgi Himler-komisszió helyiségében többen hallottak ily beszélgetéseket:

— Árut kínálnak Pestről!

— Össze kell fogni egy csomó háborús bűnöst, azokért ma minden pénzt megadnak odahaza (Magyarok Útja, Buenos Aires, 1951 április).

Steve Thuransky már ismertetett vallomásán kívül itt van Pándy László ujságíró börtönaplója, amely szerint a salzburgi Camp Marcus ORR-ben Himler Márton és bandája kirabolta az összes áldozatokat. Hamis nyugta ellenében elvették arany-, ékszer-tárgyaikat, jeggyűrűiket, kevés pénzüket. Egy magyar gyárost megfenyegettek, hogy ha nem adja át nekik Ausztriába kimentett áruját, akkor 2000 zsidó meggyilkolása ürügyén fogják kiadni Péter Gábornak. Másoktól monogrammos családi ezüst evőkészleteiket vették el és értékesítették a bécsi fekete piacon.

Az Andreanszky-család összes elérhető tagjait, a nőket is, mint például Andreanszky Jenőnéét kiszolgáltatták az Andrassy-út 60-nak, mert egy rokonuk, Andreanszky Gyula, ameikai ujságíró volt, aki leleplezte Himler Márton hárommillió dolláros amerikai bánya-pana-máját.

„Himler bosszútánca Európában“ cím alatt írta a Magyarok Útja 1950 május 15-i száma.

„Ez az együttes (Himler-csoport) járta a menekült táborokat, kutatva értékes magyar fejek s méginkább az értékesíthető holmik után. Hogy milyen módszerekkel dolgoztak, arra egyik buenos airesi olvasónk leveléből közlünk egy részletet:

Vállalatom igen értékes tulajdonát, mintegy három vagón anyagot raktároztam le N-ben. Mivel szeretek nyugodtan aludni, értesítettem pesti társamat s az anyagot az amerikaiak védelme alá helyeztem. Mikor a „Grabler Bräu“ (Himlerék főhadiszállása) tudomást szerzett ez értékekről, kiküldte hozzám Granville állítólagos hadnagyot, aki igen nagyképpen, de émelgyős udvarias-sággal érdeklődött az áru után. Természetesen a legrövidebben elutasítottam ezt az illetéktelen beavatkozást. A hadnagy úr után egy Izrael Márton nevű úr keresett fel... Goromba volt, ki kellett utasítanom lakásomból. Következő nap pedig egy ismeretlen, magyarul nem tudó — vagy nem akaró — „amerikai katonára“ jött ki, kezében iratokkal, amelyek állítólag arról tartalmaztak bizonyítékot, hogy én 1944 december 5-én a pesti Dunaparton kétezer zsidót mészároltam le. Még egy látogatást kaptam Izrael „Marcitól“, aki igen jóindulatúan kenetes volt és meg akart menteni, ha okos leszek és megcsinálom az üzletet Granville úrral.

Ekkor már összeköttetésbe léptem az amerikai hatóságokkal, egy tiszt barátom útján. A továbbiakban már ők irányították lépéseimet. A vádaskodást ugyan ők sem tudták megakadályozni. Így kerültem kihallgatásra a CIC-hez, a kétezer zsidó ügyében. Az amerikaiak természetesen elengedtek, a szörnyű vád szétpukkant, az árut is megőrizhettem. Himler ellen tett feljelentésemnek azonban nem lett eredménye. Ez az a ritka holló, aközül az ezer meg ezer eset közül, mikor Himlerék zsarolása eredménnyel is járt. Az erőszakos hazaszállításoknak is akkor lett végük, amikor egy magyar ezredes leugrott a vonatról, valósággal berontott egy amerikai ezredeshez, aki elvitte őt a salzburgi katonai kormányzat fejéhez és itt: maguk az amerikaiak döbbsen meg a kegyetlenségek hallatára. Himlert felelősségre is vonták, de olyan hátsó összeköttetése volt Washington felé, hogy félreállítani most sem lehetett, de az erőszakos hazaszállításokat megszüntették."

Továbbá ezt írta még a Magyarok Útja fenti számának szemtanuk vallomása alapján készült cikke:

„Az elrabolt értékekből, a halálbaküldöttek javaiból lakomázott itt a nemzetközi söpredék. Álombaillő gazdagságban, nők, ételek, italok, kábítószeres vad piacán folyt a tivornya a kifosztottak nyomorúságából.

Egész érthetetlen és perverz módon a náci Németország padlóra rajzszögezett lobogóján táncoltak Himler és a többiek, SS-ruhát és a páncélosok fekete egyenruháját öltve magukra, horogkeresztes karszalaggal és „Heil Hitler” kiáltással kocintva poharaikat. (Egy amerikai szolgálatban állt, volt magyar bíró közlése.)"

Oroszlán a ketrecben cím alatt a Szabadság 1957 június 27-i számában Himler Márton maga írja, hogy bevitte Péter Gáborhoz Hal Lehrmann amerikai újságíró és ezeket mondotta neki:

„Megengedi, hogy bemutassam Lehrmann amerikai újságíró, aki szeretne Önnel megismerkedni s szeretné hallani, hogy egyszerű szülők gyermekéből miképpen lett ilyen magasrangú államférfi!"

A továbbiakból kiderül, hogy Péter Gábor konyakot, cigarettát hozatott s félórai barátságos konyakozás után lementek „megnézni” Szálasi Ferenc nemzetvezetőt és az amerikai újságíró minden áron az „igazi látványosságot” akarta látni, az alsó pincét, ahol a fizikai vallatások történtek. Maga Himler Márton írja, hogy „én minden hivatalos utamon Péter Gábort meglátogattam”. Ebből a szadista

látogatásból azonban baj lett. Még Szviridov is lármát csapott és Key generális egyszerűen ki akarta kergetni Budapestről Himlert.

Mi volt Himlerék számára a magyarok „háborús bűnösségének” mértéke, arra jellemző, amit G. István, St. Gary, USA, Indiana-beli lakos ír. Neki személyes ismerőse volt egy Kárpáti István nevű földművelésügyi miniszteri altiszt, akit Himler Márton „ezredes” Salzburgban inasának fogadott meg, mert hiszen Mátraverebélyen az asztal körül kergették, ha nem inassal szolgáltatta ki magát. Kárpáti is a Gabler Bräuban és a Himler salzburgi lakásán rendezett szörnyű orgiákról beszél. Egy alkalommal egy ilyen tivornya során megjelent egy magyar nő, aki Himlernél bevádolt egy magyar tábornokot és kérte, hogy azt adják ki a pesti kommunistáknak. Miután a hölgy csinos volt, Himler azt mondta, hogy megteszi neki ezt a szívességet, ha nála marad egy — éjszakára. Miután ez megtörtént, másnap a magyar tábornokot hazaszállították, mint háborús bűnöst. Sajnos, Kárpáti István nem mondotta meg a hazalopott tábornok nevét.

Arra vonatkozólag azonban, hogy mindez nem „náci-mese”, mint azt majd az érdekeltek üvölni fogják, álljon itt a clevelandi „Az Ujság” zsidószármazású szerkesztőjének cikke, amelyben a liberális, de helyes erkölcsi mértéket ismerő újságíró elmondja, hogy Himler torokrákjára hivatkozva jelentette be annakidején a Himler Bányatársaság csődjét, még békevilágban hamis esküvel szerezte meg a Clevelandi Magyar Ujság számára a „second class” kedvezményt és ezzel sokezer dollárral károsította meg az Amerikai Egyesült Államok kincstárát.

„Egészen nyugodtan megállapíthatjuk, anélkül, hogy az amerikai hadsereget, melyben fiaink harcoltak, megsértenénk, hogy Himler Márton 'ezredessége' egy sötét pont az amerikai hadseregben.”

Hát bizony ebben tökéletesen egyetért a zsidóvallású amerikai, a háborús bűnös magyar: nagyon sötét pont. Hiszen volt idő, McCarthy szenátor korában, midőn Himler Márton Israelbe menekült. Majd visszatért és talán maga sem tudta, hogy miért maradtak abba a szenátusi vizsgáló bizottság kihallgatásai.

„Mikor egy elbűjt háborús bűnöst megtaláltak, — írja az OSS magyar osztályának vezetője — a foglyot értékeikkel együtt beszélítették a salzburgi Landesgericht fogházába. Az esetleges értékeket, pénzt, ékszert stb. nyugta ellenében a fogház igazgatójánál letétbe helyezték, az iratokat hozzám behozták. Szabály volt, hogy soha senkit egyikünk sem látott egyedül, nehogy valamelyikünk a foglyot bántalmazhassa. A börtön parancsnokánál őrzött értékeket csak

akkor vettük át, mikor azok tulajdonosait a repülőtérre vitték hazaszállítás céljából s azokat a foglyok irataival együtt (de mi lett a vagyontárgyakkal?) Magyarországon átadták a foglyokkal.

Ahány szó, annyi hazugság! Pándy László feljegyzéseiből tudjuk, hogy a foglyoknak elvették minden értéktárgyát, azonban mikor a nyugtákat írták, akkor a fogoly számára megmaradó másolat alá egy jóval rövidebb másolópapírt helyeztek. A nyugta rendszerint így kezdődött: 1 fogkefe, 2 ing, 3 férfiöltöny, 1 törülköző, majd így folytatódott: 2000 pengő készpénz, 1000 USA dollár, egy arany óra, egy pecsétgyűrű stb. A rövid másolópapírra ez már nem került rá. Aki mégis meg akarta nézni a másolatot, annak egy erélyes himleri ökölcsapással felütötték az állát, úgyhogy örökre elment a kedve a kíváncsiszkodástól.

Az amerikai egyenruhába bujtatott magyarországi kommunista rablóbanda mindezenkívül egyre nem számított. Arra, hogy jön az 1956-os nagyszerű magyar szabadságharc és a börtönökből kiszabadulnak a tanuk, saját áldozataik, akiket már örökidőkre elintéztnek hittek.

S a tanu most megszólal, elsőnek például Szakváry Emil volt iparügyi miniszter személyében, aki súlyos betegen 1956 októberében szabadult ki a bolsevista börtönből:

„Himler Márton irányította a magyar rabhazaszállítást és ő állapította meg, kik legyenek azok.

A rabszállításoknál határozottan kerültek a feltűnést. A salzburgi repülőtér teljesen üres volt. Egyetlen repülőgépet sem lehetett látni... Nézetem szerint, ha ezekről a szállításokról az USA vezetősége tudott volna, nem kellett volna nekünk ilyen körülményesen, ilyen titokzatosan elszállítódnunk. Nekem az az érzésem volt, hogy bennünket Himlerék kiloptak az amerikai zónából.

Én is esküvel igazolhatom, hogy minden értéket jelentő dolgomat — jeggyűrűt, órát, óraláncot, cigarettatárcát, pénztárcát — elvett tőlem a CIC alkalmazott (örnag?) június 6-án Salzburgban a Landesgerichten. A nálam talált pénz negyedéről állítottak ki nyugtát, de soha sem kaptam vissza semmit.

Engem a garmischi fogda egyik CIC őre rúgott és pofozott és Bíró Palika (ezt ő mondta így!) rugdalt, bottal vert 3—4 nap.

Mikor az amerikaiak a Tisot látogató katolikus pap révén értesültek a rabok helyzetéről és a CIC viselkedéséről, egy amerikai ezredes jött ki, mire a CIC emberek eltűntek. Nem is láttam őket soha többé.

MITGLIEDER DER EHEMALIGEN UNGARISCHEN REGIERUNG

A Himler Mártonék által kiszolgáltatott magyar politikusok első csoportja hazaszállításuk előtt. Balról jobbra: Kassay Ferenc, Bárdossy László, Hellebront Vilmos, Imrédy Béla, Jaross Andor, Kunder Antal, Szöüllösy Jenő, Reményi Schneller Lajos, Gömbös Ernő, Szálasi Ferenc.

Az ő hazaszállítással kezdődött meg Magyarország bolsevizálása.

Temesváry László, a Magyar Nemzeti Bank elnöke, aki 1956 októberében szintén a bolsevisták börtönéből szabadult s akinek tisztes neve az egész magyarság előtt becsületben áll, írja:

„A Nemzeti Bank aranykészletét és devizáit lefoglalták az amerikaiak. Katonai kísérettel vitték el Frankfurt am Mainba, ahol az igazgatókat is heteken át kihallgatták és megállapították, hogy a bank könyvelése és üzletvitеле a legpontosabb volt és semmi sem hiányzik. Oda voltam a gyönyörűségtől, mikor ezt meghallottam. Felette furcsa volt azonban, hogy kiállítják az erkölcsi bizonyítványt és internálnak. Az internáló táborban nem bántottak. Holmijainkból csak akkor szedtek el, mikor táborot váltottunk. Ilyenkor megmotoztak és ami megtetszett nekik, azt elvették. A karkötő órámat — svájci és arany volt — egy amerikai katona akasztotta le rólam, tekintettel az oroszokkal való szövetségükre.

Az amerikai internáló táborokban szokás volt koplaltatási időszakot iktatni a szórakozások közé. Így mi is hat hétig éppen csak valamit kaptunk enni. Reggel hétkor egyhatod kenyeret, 13 gramm zsiradékot és valami édeskés, színes folyadékot, amit teának hívtak. Délután 4 és 6 között pedig egy igen vékonyka levest. Pár hét múlva, az esti sorakozónál, midőn 20 percig kellett vigyázz-ban várakozni a számlálást végző altisztekre, úgy dőltek össze az emberek, mint a zsákok.

A Marcus Lagerben kerültünk össze aztán Himler embe-reivel, akik minden értékünket, amely letétben volt, ellopták. Himlerék emberei, akik közönséges kommunista ifjak voltak, mindent elvettek és megtartottak. Vajna Gábortól igen sok hivatalos pénzt szedtek el. Ezek köztudomású dolgok voltak és Himler mester tervszerűen szállított minket a pesti bolsevis-táknak.“

A halottak már nem beszélnek, de még élő hozzátartozóik, igen! Így Szálasí Ferenc özvegye, aki jelenleg odahaza „él“. Az asszonyokat egyszerűen ellopták a táborokból. Így került haza még 1945 nyarán Szálasiné, Hubayné, Kassainé. Mindhármukat internálták. Szálasiné 1953-ig Kistarcsán volt és amikor Nagy Imre feloszlatta az internáló táborokat, nem eresztették szabadon, hanem elítélték 15 évre. Rácz Erzsébet, újságírónő, öt évet kapott, őt is Himlerék lopták haza, mert cikkeket írt. Mikor büntetése lejárt, internálták. Amikor szabadlábba került néhány hónap múlva újra perbe fogták és életfogytiglani fegyházra ítélték. Közben édesapja, Rácz Jenő volt honvédelmi miniszter, Vácott a kórházban meghalt. Bélrákja

volt. Ugyanott halt meg 1950 nyarán Hóman Bálint is, aki nem bírta az élelmezést és a szíve sírba vitte. Ereky Károly is ott halt meg. De ugyanitt verték agyon az ÁVO-sok Ries István igazságügyminisztert, mert pénzért elengedett embereket és állását nagypénzre váltotta fel.

A halál és bitófa árnyékában nem szoktak és nem lehet hazudni. Ezért különösen fontos számunkra vitéz Endre Lászlónak halálra ítélese után családjához írt levele, amelyben többek között ezeket mondja:

„Grandville hadnagy úr, a budapesti Ostende kávéház tulajdonosának, az öreg Grosznak a fia, repülőgépen szállította haza Salzburgból Budapestre, a bajor földön és Ausztriában összefogdosott magyar „háborús bűnösök“ százait. A bilincsbevert magyarok cirkuszi mutatványszerű képeivel és autogrammaival előnyös üzleteket bonyolított le a tengerentúlon. Grandville-Grosz úr gesztioi, a salzburgi Landsgericht fogházában s a Pionier-Lagerban tett látogatásai élénk emlékezetében maradnak Bárdossytól Szálasi Ferencig mindazon „bűnösöknek“, akiknek alkalmuk volt vele személyes kapcsolatba kerülni. A sokszor éjjelekbe nyúló kihallgatások, a szörnyű éhezések, a zsidó nyomozók gyilkos tekintete, gúnyolódása, az ingóságok eltűnése, mind felejthetetlen emlékként kísér valamennyiünket.“

A Himler-gang működésével kapcsolatban megszólalt nemrég egy igen értékes és fontos szemtanú, Gömbös Ernő m. kir. százados, vitéz jákfai Gömbös Gyula volt miniszterelnök fia és Szálasi Ferencnek, Magyarország utolsó törvényes államfőjének szárnysegéde.

Gömbös Ernő, aki kiadatása után 1946 szeptember 19-én bravúrosan megszökött a szegedi Csillagbörtönből, hosszú idő óta Nyugaton él. A Cél 1958 októberi számában egyik leghitelesebb tanuként mondja el a Himler-csoport módszereit, vallatási metódusait. A cikk szerint Gömbös Ernőn nem a korona ládakulcsait keresték, hanem a pártvezetőhelyettes és a belügyminiszter tartózkodási helyére voltak kíváncsiak.

„A Mattseeban többek között engem is kihallgató különítmény — írja többek között — egy hadnagyból, egy civilből, aki érzésem szerint (beszédmodora, gomblyukában viselt jelvény) lengyel zsidó lehetett és két amerikai katonából állott.

A hadnagy csak keveset foglalkozott a kihallgatással, azt lényegében a zsidóra bízta. Minthogy utóbbi kérdéseire nem ad-

tam kielégítő feleletet, elkülönített a többi kihallgatottól s éjjel bevitt a két katona kíséretében a Mattseban állomásozó alakulat (úgy emlékszem gépkocsizó tüzérek voltak) őrszobájába, melynek ablakait lefüggönyözték. Azután az ott tartózkodó kb. 15—20 fő őrszemélyzet jelenlétében a két katona és a zsidó verni kezdtek. Öklükkel az arcomba és a fejemre és a két katona ezenkívül lecsatolt deréköveikkel a hátamra és hátsó felemre. Ez alatt a jelenlévő őrszemélyzet tagjai letépték kitüntetéseimet és részben rendfokozatjelzéseimet, melyeket — nyilván souvenirnek — eltettek. A veréssel lényegileg azt akarták elérni, hogy mondjam meg a két keresett személy tartózkodási helyét. A pártvezetőhelyettesről tudtam, hogy Salzburgban van, a belügyminiszter tatózkodási helyéről fogalmam sem volt. Miután a kb. 20 percig tartó verés ellenére a feltett kérdésekre nem adtam meg a kívánt választ, pisztolyt nyomtak az oldalamba azzal, hogy elsütik, ha nem beszélek. Mivel ezt a módszert sem koronázta siker, megunták a dolgot és elvittek a plébániára, ahol a csoportvezető hadnagy akkor úgy látszik Strasser kanonokot hallgatta ki. A zsidó jelentette fáradozásának eredménytelenségét. A hadnagy a pap előtt láthatóan szégyelte állapotomat s elvezettetett embereivel Mattsee község fogdájába, ahol 3 vagy 4 napig maradtam. Sem a civilt, sem katonáit azonban nem intette le.“

A börtönből szabadult szemtanuk vallomása bizonyítja, hogy a himleri rablások majdnem hihetetlen méretűek voltak. Szögi Géza államtitkártól egy OSS ruhában szaladgáló „amerikai“ tiszt elvitte ruháit azzal az ürüggyel, hogy ezekre a Dachauból szabadult Keresztes-Fischer-testvéreknek van szükségük. Egész természetes, hogy Keresztes-Fischerék soha nem kapták meg a részükre rabolt ruhákat. Ugyanennek a CIC vagy OSS „tisztnek“ dr. Szögi Géza átadott 20,000 svájci frankot, amely a miniszterelnökség alapjából nála maradt. Ezt a 20,000 svájci frankot sem az ÁVO-nak, sem a népidemokrata miniszterelnökségnek, sem bárki másnak nem adta át a Himler-csoport.

Midőn az első repülőgépek egyikével Budapestre szállították a „háborús bűnösök“ első csoportját, ott volt dr. dorogi Farkas Ákos Budapest helyettes polgármestere. Angolszabású katonai köpenyt viselt, amelynek kabátujján kidomborodott valami. Grandville-Grosz „amerikai“ hadnagy odament hozzá, felvágta az angol katonaköpeny ujját és kiemelte onnan az oda bevarrott hivatalos pénzt. A Grandville-Grosz által elkövetett rablást látták a repülőgép összes utasai. Viszont arról senkinek nincs tudomása, hogy Grandville „amerikai“

hadnagy hol, kinek, milyen nyugta ellenében adta le a „háborús bűnös” magyartól zsákmányolt összeget?

Ezek a nyilvánvaló rablások, fosztogatások azonban igen kicsiny részét teszik ki az általános nagy rablásnak, amelyet a Himler-csoport tagjai folytattak. Tudunk arról, hogy vitéz Kolosváry-Borcsa Mihálytól elvették pecsétgyűrűjét és minden más értéktárgyát.

Itt van azonban egy igen súlyos bizonyíték, a Gyertyáni Kornél prágai magyar főkonzul által prezentált németnyelvű nyugta és a hozzáfűzött magyarázat, amely így szól:

„1945 augusztus utolsó napjaiban közölték velünk Badgasteinben a CIC megbizottak, hogy készüljünk fel, mert egy-két napra kihallgatásra Salzburgba visznek. Csak kevés csomagot vigyünk, mert rövidesen visszakerülünk. Meg kell jegyeznem, hogy ezt megelőzően nem egy alkalommal kértük az asyljogot az amerikai lobogó alatti védelmünket és végül azt, ha bíróság elé kell állanunk, állítsanak a nürnbergi bíróság elé. Mindez süket fülekre talált. 1945 augusztus 30-án elszállítottak Salzburgba a Landesgericht fogházába. Ott elvették összes értékeimet és okmányaimat. Ezek között volt a főkonzulátusnál volt személyi letétek, okmányok stb. Készpénzben több mint 60,000 RM tűnt el. A Landesgericht később fentieket a következőkép nyugtázta:

„Landesgerichtliches Gefangenhaus, Salzburg. Herr Gyertyáni Kornél wird bescheinigt, dass er bei seiner Einlieferung am 31. 8. 1945 nachstehende Effekten mitbrachte: RM 60,965, 1 Dipl. Pass, 4 Kofferschlüssel, 2 Koffer mit Inhalt, 1 Regenschirm. Obengenannte Effekten wurden bei Überstellung in das Lager dem seinerzeitigen Bevollmächtigten Offz. des amerik. CIC übergeben, der die Sachen dem Transport beischloss. Über den weiteren Verbleib kann hieramts keinerlei Auskunft mehr erteilt werden. Aufnahmekanzlei des Sb. Gefangenhauses. Salzburg, den 8. 7. 1947.”

Ezt a bizonyos koffert sohasem kaptam vissza, bár benne letétek és az egész'elszámolás megvolt. Budapestre sem került, mert keresték rajtam, de igazoltam, hogy elvették. Az eredeti okmány ügyvédemnél van Salzburgban. Szabadulásomat követően a börtönben megláttam az ottani okíratot is, ez azonban később — amikor a CIC az 50-es évek elején keresetemről tudomást szerzett — ismeretlen módon eltűnt, de az eseten ez mit sem változtat, mert az eredeti ügyvédemnél van.”

Mindehhez hozzáteszük, hogy a fenti adatok csak ezredrészei a valóságnak. Hiszen a zsákmányon osztozott, illetőleg a zsákmányolást folytatta, ha még lehetett a Himler-csoport budapesti meghosszabbítása, az ÁVH, illetőleg a Péter Gábor vezetése alatt álló politikai rendőrség, a népbíróság vagy éppen azok a kommunista ügyvédek, akik a hazaszállított „háborús bűnösök” védelmében láttak nagyszerű üzletet.

Mindezek után az OSS magyar osztályának vezetője Amerikával szemben elköveti a legsúlyosabb sértést, amidőn Jackson amerikai főbíró és Donovan generálist hozzá akarja kompromittálni a csoportja által elkövetett gaztettekhez, mondván, ezek bízták rá, hogy „adjam ki az elfogatási parancsot mindazok ellen, akiket a magyar hatóságok kikértek s rajtuk kívül mindazok ellen, akiket a szövetséges hatalmak által a háború alatt megszabott háborús bűnökben vétkesnek találók (!).“

A bányacsalóból íme bíró lett! Egy egész nemzet vezetőrétegének bírója, aki a kommunistahalál kezére szolgáltatott mindenkiket, akit egymaga vétkesnek talál, — mint ő írja első szám első személyben. Vétkes azonban nem az volt, aki a szövetségesek által meghatározott bűnökben elmarasztalható volt, hanem az, akiről fel lehet tételezni, hogy bármilyen értékkel rendelkezik, akit tehát ki lehetett fosztani.

Akármilyen képtelenség volt a nürnbergi jog, Jackson amerikai főbíró számára a legsúlyosabb sértés az a himleri állítás, mely szerint egyetlen emberre bízhatta volna százak és ezrek életét és az OSS magyar osztálya rendkívül homályos múltú vezetőjétől tette volna függővé, hogy hány kiemelkedő magyar főtől fosztassék meg a nemzet .

S milyen körülmények között történtek ezek a kihallgatások, melyek államfők és miniszterelnökök sorsát eldöntötték?

„... Minden kihallgatás tolmács útján, angol nyelven történt, — írja az OSS magyar osztályának vezetője — tehát szükségszerűen mindig legalább hárman voltunk jelen minden kihallgatásnál. A gyorsíró minden jegyzetét és annak lemásolt példányait mindhárom ellenjegyeztük, nehogy azok tartalmának hitelességét később bármelyik kihallgatott letagadhassa.“

Ez így nagyon szépen, majdnem korrektül hangzik. Azonban a földkerekség minden fajta igazságszolgáltatásának — beleértve még a Szovejtunióét is — alapvető szabálya, hogy a vádlottaknak maguknak kell aláírni a kihallgatási jegyzőkönyvet és megerősíteni azok helyességét. Mit bizonyít az, ha Himler, Grosz és Herczog

jelen voltak, majd egy gyorsírói jegyzetet „átdiktáltak” s azt legmagasabb kézjegyükkel hitelesítették. A jegyzőkönyveket lehetett hamisan is átdiktálni vagy diktálás közben meghamisítani és hamisítottan bemutatni Jackson főbírónak.

Nem, ilyen jogszolgáltatás nincs a texasi prérin sem!

Ezzel azonban megdől az egész nemzetgyalázó könyv minden egyes állítása. Sem Szálasi Ferenc, sem Bárdossy, sem Imrédy, sem pedig más nem mondhatta magára vonatkozólag azokat az égresíró hazugságokat, amelyeket Himler Márton a szájába ad. Ezek a vad és legtöbbször bornirt vádak — mint például négyezer magyar árja nő eladása a német frontbordélyházak számára — egyáltalán nem fordultak elő még a budapesti népbírószági tárgyalásokon sem. Ezek egy hetvenedrendű rossz „ujságírónak” olyan alantas, közönséges, semmivel sem bizonyított hazugságai, melyekért normális körülmények között, soha többé tollat nem vehetne a kezébe.

A magyar nemzet történetében máskor is előfordult már, hogy a győztes szövetségesek hóhér kezére adtak harcotvesztett magyarokat. A világosi fegyverletétel után I. Ferenc József sürgetésére az orosz cár 13 honvéd tábornokot adott az osztrákok kezére. Azonban akkor még ezektől nem vették el sem az aranyórájukat, sem a kardjukat. Paskievics eriváni herceg a legnagyobb tisztelettel, lovagias-sággal viselkedett az elfogottakkal szemben s ügyüket a leggondosabban vizsgálta ki az aradi császári bíróság. Vértörvényszék volt ugyan ez is, de a mártírokat nem verték félholtra, nem alázták meg őket emberi, magyarai méltóságukban, katonabecsületükben. Ezek még tiszta arccal, sértetlen testtel és lélekkel léphettek a megdicsőülést jelentő bitókra. S kihallgatásukról, vallomásukról megvannak még ma is a jegyzőkönyvek, melyek valóban hitelesek, mert rajtuk áll saját kézjegyük is.

Az OSS magyar osztálya nem produkált egyetlen ilyen aláírást sem, még facsimilében sem igyekezett vagy próbált egyet odahamisítani? Vajjon miért?

És a felelet igen egyszerű. A magyar mártírokat egyszerűen és közönségesen kilopták az amerikai vagy ha tetszik nürnbergi jogszolgáltatás alól, hogy átlophassák a kommunista hóhérok biztosabban gyilkoló kezére. Minden aláírás ugyanis szörnyű igazolása volna annak, hogy magyar mártírok még a nürnbergi jog alapján sem voltak bűnösök. Nem volt bűnös a magyar nemzet. De nem volt bűnös annak vezetőrétege és nem bűnös — nürnbergi értelemben — egyetlen vezetője sem.

A magyarság áldozat volt. Nem utolsó sorban annak az ötödik hadoszlopnak áldozata, amely az US Army tisztos egyenruhájába bujva, segített felépíteni Sztalinnak és Rákosinak a bolsevista hatalmat Közép-Európában.

KÉTFÉLE MÉRTÉK

A győztes nyugati és keleti szövetségesek, Franciaország, Nagy-britannia, az Egyesült Államok és a Szovjetunió 1945 augusztus 8-án hozták nyilvánosságra az úgynevezett londoni egyezményt, a háborús bűnösök üldözéséről. Négy fővádpontot emeltek a legyőzöttekkel és üldözendőkkel szemben:

1. Összeesküvés. (A nemzetiszocialista pártok tevékenységét már a kezdettől fogva „összeesküvésnek” minősítették, noha a Németországban megtartott utolsó demokratikus választáson Hitler Adolf 13,700.000 legálisnak elismert szavazattal került hatalomra. Magyarországon 1939-ben az első titkos és korrekt választáson a Nyilas-kereszt Párt Hungarista Mozgalom 1,100.000 szavazattal a parlament harmadik pártja lett.)

2. Büntettek a béke ellen.

3. Háborús büntettek.

4. Büntettek az emberiesség ellen.

A fenti pontok alapján természetesen halálra kellett volna ítélni a Szovjetunió Nürnbergben jelenvolt főbíráit, akikről már a tárgyaláson bebizonyosult, hogy a 12.000 katyini lengyel tiszt legyilkolásáért felelősek.

Magyar szempontból azonban minket csak az érdekelt, hogy az összes „háborús főbűnösnek” bélyegzett magyarok közül egyetlen egy sem volt, akinek módjában lett volna bármiféle háborús bűnt elkövetni. Még a londoni egyezmény négy pontja értelmében sem!

Az összeesküvés nürnbergi fogalma Németországban is hazug és hamis volt. Magyarországon pedig senki sem esküdött össze a béke ellen. A liberális Bethlen Istvántól a hungaristákig mindenki a békés revíziót, a trianoni békeszerződés tárgyalások útján történő jóvátételét kívánta. Ha ebben a pontban akár egyetlen magyar

„bűnös“ lehetett volna, akkor Nürnbergben vagy Budapesten fel lehetett volna akasztani akár magát Rothermere lordot s az angol parlament legalább 100 tagját, akik 1930-tól kezdve meg nem szűnően követelték a trianoni béke revízióját.

A béke ellen lehetetlenség volt Magyarországon büntetteket elkövetni, amit bizonyít az a tény is, hogy Horthy Miklóst, Magyarországot 25 éven át volt államfőjét Nürnbergből sietve elbocsátották. A másik államfő, Szálasi Ferenc pedig azért nem követhetett el „büntetteket“ a béke ellen, mert a második világháború kitörésekor börtönben ült s mikor 1944 októberében hatalomra került, akkor már régen folyt a háború.

Következik aztán a legjellegzetesebb 3. pont, amely azt mondja: háborús büntettek. Ma már túlhosszadalmas volna ismertetni az 1945 óta keletkezett jogtudományi irodalmat, amely e kérdés körül forog. Egyes jogászok véleménye szerint a nürnbergi értelmezés alapján a vádlottak padjára kellett volna ülnie Mr. Eisenhowernek, a partizánháború esetére kiadott parancsa miatt, sőt a nagy amerikai hadvezérnek, Mac Arthurnak is, aki Koreában jogos szigorral fojtotta el az amerikai boyok életét legjobban veszélyeztető partizánháborút, De Gaulle tábornoknak, akinek épurationja alatt 110.000 jó franciát öltek meg minden bírói ítélet nélkül. És nem utolsósorban ott kellett volna ülnie Benes Eduardnak, a nagy demokratának és humanistának, akinek prágai bevonulásakor német egyetemi tanárok testéből gyújtottak eleven fáklyát, hogy utána 400.000 szudétanémetet mészároljanak le.

A partizánháború, amelyet alapjában tilt a nemzetközi jog, önként vonja maga után a legsúlyosabb megtorlást.

„Önök — mondja az OSS magyar osztálya vezetője Bárdossy Lászlónak — megrendezték azt az Újvidéket, amely örök gyalázata marad a nemzetnek.“

Újvidéket nem Bárdossy László rendezte meg, hanem Tito. Az újvidéki tisztogatás előtt a magyar honvédség helyzete — a partizán beszivárgás következtében — tarthatatlanná vált. Fényes nappal, nyílt utcán a háztetőkről és pincelyukakból lőttek a békésen sétálgató katonákra.

Az 1941 tavaszán újra megszállott magyar Bácskában — írja Málnási Ödön dr. Magyar Mátryrok című könyvében Szombathelyi Ferenc vezérkari főnökkel folytatott börtönbeszélgetés alapján — a titóista partizánok már annyira urai lettek a helyzetnek, hogy éjjel a magyar rendőrség és csendőrség teljesen tehetetlenné vált velük szemben. Ekkor Keresztes-Fischer belügyminiszter, hogy a rendcsinálásért a felelősséget magáról elhárítsa, Horthy kormányzó-

nak előterjesztést tett vegyes katonai-rendőri-csendőri karhatalommal való rendcsinálásra. Horthy ekkor magához hívatta Szombat-helyit, aki egyszemélyben vezérkari főnök és főparancsnok volt és utasította, hogy azonnal adjon parancsot a területileg illetékes szegedi hadtestparancsnoknak, Feketehalmy-Czeidner altábornagynak karhatalom alakítására és az egész Bácska megtisztítására.

A partizánok Újvidékre szorultak össze, ahol a honvédségi alakulatok az egyik vidéki jegyzőnél megtalált partizán-névsor alapján valóban kiirtották a partizánokat, akik között volt magyar, zsidó, volksdeutsch és szerb vagy horvát. Házról-házra járva összeszedtek 1200 partizángyanus személyt s ezeket részben az utcán lövöldözték le, részben a Duna partján és a jégen csinált lékeken usztatták le a halottakat.

Mindez így igaz.

De mit mond erre az OSS magyar osztálya főnökének például a formailag felelős Feketehalmy-Czeidner:

„Maga a legnagyobb gyalázatot hozta a nemzetre, — hangzik Martin Himler állítólagos kérdése — mikor négyezer ártatlan embert, köztük négyéves kisdedeket is lemészároltatott!

— Nem hoztam gyalázatot nemzetemre és nem hágtam át a háborúra vonatkozó nemzetközi egyezményeket — hangzik a helyes és büszke válasz. — A civil lakosság katonáimra támadt, egyetlen kötelességem volt: őket védeni! A tűzok kijelölése és megbüntetése ösidők bevett és elfogadott szabálya.

— Akkor is parancsot követett, mikor Újvidéken a szörnyű mézárslást rendezte? — kérdi az USA-kihallgató.

— A nemzetközi hadijognak engedelmeskedtem! — hangzik a felelős parancsnok korrekt válasza.

Mert utána nyilatkozik még valaki a nemzetközi jogról. Maurice Bardèche, a párizsi Sorbonne professzora, aki ha nem is az újvidéki esettel kapcsolatban, hanem nemzetközi jogi síkon ezeket írja:

„Minden franktirőr, minden segítőtárs és minden bűntárs szükségképpen kívül áll a nemzetközi jogon. Bizonyos emberek, akik a felelősséget magukra veszik, azáltal hogy a hadviselést piszkossá teszik (tehát: a partizánok) felelősek azért is, hogy olyan módszerekhez nyúlnak, amelyek más embereket a halálnak szolgáltatnak ki. Felelősek a polgári lakossággal szemben, amelytől ezáltal elrabolnak minden védelmet a saját magukra vállalt felelősség által.“

Az újvidéki megtorlásnak azonban van olyan titka is, amelyet csak 10 évvel az események után hoztak nyilvánosságra maguk — a valódi tettesek: a kommunisták. Az Újvidéken megjelenő Magyar Szó című, magyar nyelvű bolsevista lap hasábjain 1953 szeptember

27-én igen jellegzetes cikk jelent meg Tito vörös marsall fényképével. A Magyar Szó „Harcos vajdaság” című vezércikke tulajdonképpen annak az előszónak fordítása, amelyet a Jovan Veszelinov nevű partizánvezér írt ahhoz a könyvhöz, amelyben a kommunista partizánok eldicsekednek 1941 nyarától kezdve elkövetett barbár gyilkosságaikkal.

A vajdasági felkelés három „kimagasló alakja” Jovan Veszelinov, Marko Perecsín és Pasco Romac már 1941 június 22-én elhatározták Becskereken, hogy a magyarok ellen azonnal megkezdik a fegyveres felkelést.

A partizán hősök ezután elpanaszolják, hogy Újvidék környékén nem voltak nagyobb erdőségek, majd így folytatják:

„Ezek a körülmények jelentős mértékben lehetővé tették az ellenségnek, hogy 1942 elején (az újvidéki megtorlás napjaiban) ideiglenesen leküzdje a fegyveres felkelést és úgyszólván minden osztágunkat felmorzsolja.

1941-ben és 42-ben Bánátban és Bácskában elvesztettük legjobb vezetőinket, úgyszólván az egész tartományi pártvezetőséget, a körleti és járási vezetőségek, valamint a falusi pártvezetőségek tagjait. Bácskában csak kevés pártagnak sikerült megmenekülnie az ellenségtől. Ez volt a legsúlyosabb csapás, amely mozgalmunkat érthette. Ezután nehéz volt újjászervezni számos pártszervezetet, melyet szétzúztak, nehéz volt új fegyveres egységeket létesíteni.”

Ezekben a mondatokban tehát maguk a kommunisták ismerik be, hogy a Bácskát békésen visszaszerző magyar csapatokkal szemben ők voltak a támadók! Maguk tesznek vallomást arról, hogy fegyveresen támadták meg a magyar fegyveres erőket, a reguláris alakulatokat s ezzel önmagukat minden nemzetközi jogon és a genfi konvenció által szabályozott reguláris hadviselés szabályai alól kiközösítették.

„A magyar csapatok ellen — írja az Amerikai Magyar Hang 1954 szeptember 20-i számában egy Újvidéken élt szemtanu — 1941 áprilisában általános csetnik-lázadás tört ki. Templomok tornyából, háztetőkről lőttek a magyar honvédekre és csendőrökre, főként Újvidéken és Zomborban, de a Délvidék más helyein is. A lázadás levetése után az egész Vajdaságban fellángolt az általános partizán-tevékenység, amelyben résztvettek a szerb mellényzseb-imperializmus megszállottjai éppúgy, mint a szerb kommunista párt partizánjai. Termények felgyújtása, robbantások, rablások, élelmiszerzsarolások épp olyan sűrűn ismétlődtek, mint amilyen gyakran lőttek le katonai őrszemeket vagy gyilkoltak meg orvul járőrszolgálatot teljesítő magyar katonákat és csendőröket. Több mint fél éven át folytatód-

dott ez a szervezett pusztítás anyagban és emberéletben, a nemzetközi hadijog megcsúfolásával. Ez azután arra készítette a magyar katonai parancsnokságot, hogy megtorlást helyezzen kilátásba a partizánok és segítőik, nemkülönben a fegyverrejtegetők ellen. Ez a természetes és nemzetközi hadijogból is folyó rendelet, bár azonnali halálbüntetést helyezett kilátásba, nem vezetett eredményre. Csak szaporodtak a bűncselekmények, még többet gyilkoltak sokszor válogatott kegyetlenséggel.

Tulajdonképpen ezek voltak az előzményei az 1942 elején bekövetkezett újvidéki razziának... Ezekről a dolgokról természetesen orvul hallgatnak azok, akik az újvidéki katonai razziát propagandacélokra állandóan előveszik. Már pedig ezen előzmények idézték elő, hogy az újvidéki razzia túllépte a tervezett kereteket és a felső ellenállás ártalmatlanná tétele mellett ártatlan emberek életét is áldozatul követelte. Így lett az újvidéki razzia kicsiben hasonlatos a háború ismert bombaszőnyegeihez, amikor a hadicélpontokkal együtt elpusztult a védtelen polgári lakosság is öregekkel, fiatalokkal, gyermekekkel. Megbízható becslések szerint nyolc-kilencszáz áldozata volt ennek a sajnálatos újvidéki háborús epizódnak, nem pedig ezrek, mint azt az ellenséges propaganda felelőtlenül és célzatosan ismételt hangoztatta.

Körülbelül ugyanannyi áldozata volt a Kybita nevű arab falu ellen intézett izraeli támadásnak, amely az arab asszonyokat, gyermekeket, férfiakat, a falu összes házaival együtt kiradírozta a föld színéről, mert annak arab „partizánjai” állítólag izraeli telepeseket támadtak meg.

Az újvidéki tisztogatás, mint egyetlen magyar „háborús bűn” felmerült Bárdossy László akkori felelős miniszterelnök budapesti tárgyalásán is.

— Miért nem tett Ön semmit az újvidéki események megakadályozására? — kérdezte Bárdossy Lászlót népbírája, Major Ákos, akkor már kommunista, korábban m. kir. hadbíró százados.

— Azért, — felelte emelt hangon Bárdossy — mert Ön, hadbíró százados úr, aki Újvidéken teljesített szolgálatot, elmulasztotta kötelességét és nekem nem tett jelentést!

A vádlott megölte a bírót. Major Ákosnak ezt sohasem bocsátották meg a kommunisták s igen homályos körülmények között kellett eltűnnie a színtérről.

A Bárdossy és az egész magyarság számlájára írt „háborús bűn” tehát egyáltalán nem volt bűn. Ha Bárdossy László Nürnbergben védelmezheti meg a magyar álláspontot, akkor ott bizonyára

felmentik, még a nürnbergi jog sötét és kiszámíthatatlan ítélkezése során is.

— Önöknek Jugoszláviával örök barátsági szerződésük volt — mondja az OSS magyar osztályának főnöke Bárdossy László m. kir. miniszterelnöknek — amelyen még meg sem száradt a tinta, amikor megrohanták ezt az országot...

Sem Horthy, sem Bárdossy nem követhettek el háborús bűnt Jugoszláviával szemben. Az a jugoszláv rezsim, amellyel — kényszerű pillanatban — Teleki Pál és gróf Csáky István külügyminiszter megkötötték az örök barátsági szerződést, a Szimovics-puccs következtében megbukott és száz százalékos elhatározással fordult mindaz ellen, amit az úgynevezett „örök barátsági szerződés” tartalmazott.

Ezek után, ha egyáltalán mondta Bárdossy, méltán idézhette Horthy Miklós akkori kormányzó szavait:

— A bőr égne le a pofámról (valószínűtlen, hogy Horthy ezeket a szavakat ilyen durván használta volna), ha nem élnék az alkalommal és nem szabadítanám fel Délmagyarországot.

Magyarországnak bele kellett avatkoznia a Jugoszlávia elleni háborúba, mert a jugoszlávok szegték meg a barátsági szerződést. S be kellett avatkoznia azért is, mert ha nem avatkozunk be, akkor a németek már 1941 áprilisában megszállják Magyarországot. 1941 tavaszán elhurcolják az összes zsidókat, ellenállókat, liberálisokat egyaránt.

Sokaknak tudomásunk van arról, hogy 1941 áprilisában gróf Teleki Pál öngyilkossága után, a leghatalmasabb zsidó iparmágnások, Horthy kormányzó „kártyapartnerei” — mint Himler Márton írja — könyörögve kérték a kormányzót, hogy Magyarország ne maradjon ki a Jugoszlávia elleni akcióból, mert különben a németek megszállják Magyarországot és elhurcolják az összes zsidókat, beleértve a leggazdagabbakat is. Chorin Ferenc, Bíró Pál, Fellner és mások, akik ma Amerikában élnek, ezt nagyon jól tudnák tanúsítani, ha akarnák.

A legszebb tanuságtételt azonban maga Bárdossy László adta, midőn a halál közelségében, a száz százalékban zsidó hallgatóság előtt ezt mondotta a népbírószágon:

— Ha mi 1941-ben az együttműködést a németekkel megtagadjuk, aligha maradt volna valaki, hogy itt a főtárgyalási teremben az ügyész vádbeszédjének tapsoljon. (Hungária 1955 június 1.)

Később, 1947-ben ugyanezt írta Ravasz László a magyar protestánsok nagynevű püspöke. Ha Magyarország 1941-ben németel-

nes frontra lép, elhurcolják az összes zsidókat, baloldaliakat, szociáldemokratákat és gyakorlatilag már senki sem volna, aki a magyarságot üldözzé.

Ez volt, vagy ez lett volna tehát az egyetlen „háborús bűn“, amely Magyarországot vagy Magyarország valamelyik vezetőjét terhelhette volna. Azonban Horthy Miklóst, az újvidéki parancs kiadóját felmentette a nürnbergi bíróság! Hol van itt tehát „bűn“? Ha Horthy nem volt hibás, miért végezték ki Feketehalmy-Czeidnert és miért végezték ki vitéz Szombathelyi Ferencet, akinek az egész újvidéki ügghöz csak annyi köze volt, hogy Hughes-távírón közvetítette a kormányzó egyenes parancsát?

Montgomery, Nagybritannia marsallja mondotta a nürnbergi perek után:

— A következő háborút nem szabad elvesztenünk, mert akkor minden legyőzött katonát felakasztanak.

És még Himler Márton könyve szerint is ezeket mondotta a halálosan beteg Feketehalmy-Czeidner:

— Minden katonatiszt hibás, ha a háborút elvesztik, de nem bűnös s én nem éreztem magam soha bűnösnek. Nem tartott annak a legfelsőbb hadúr sem, aki a nagy propaganda és tárgyalás után is lehetővé tette, hogy elhagyjam egyidőre az országot.

Az újvidéki vérvádra azonban véglegesen pontot tesznek azok az amerikai lapok, amelyek lelkesen magasztalták Mac Arthurt, midőn Koreában gerinctöréssel, falvak felgyújtásával és agyonlövéssel kiirtotta a kommunista partizánokat. S ami Délkoreában igazság, az igazság Magyarországon és Újvidéken is!

Az OSS magyar osztályának vezetője egy kérdésben igyekszik összehasonlítani a magyar barbarizmust a román „humanizmussal“. De egy magyarországi származású zsidó mit is írt minderről?

„Jassiban a román csapatok 14.000 zsidót öltek meg. 1941 július 6-án a 60.000 zsidó lakosú Cernautiba vonulnak be. Másnap már 1200 zsidót lőnek agyon s felgyújtják a nagytemplomot, Bukovina felett az uralmat Calotescu Cornel tábornok veszi át. Cernauti és Dorohoiu gettóiban 10—15.000 férőhelyre 50.000 embert zsúfol össze. A 37/1941. sz. parancssal a bukovinai teljes zsidó lakosság deportálását rendeli el. A román csendőrség végzi ezt a műveletet. A 150.000 zsidóból csak 25.000 maradt életben Odesszában a bevonuló román csapatok hatnapi vérfürdője után. Október 22-én felrobbant az a ház, ahol az odesszai román katonai parancsnokság helyezkedett el. Antonescu parancsa szerint minden tiszt után 200, legényért 100 polgár végzendő ki.

A robbanás 16 tisztet, 8 altisztet, 1 tisztviselőt és 35 legénységi állományú katonát ölt meg. 8500 embert tehát ki kellett végezni. Több mint 35.000 zsidót fogdostatott össze Trestiroian Gazun tábornok, majd Maciei Miklós hadtest-tábornok s részben akasztással vagy agyonlövéssel, majd pedig gépfegyverezéssel, végül benzinnel való felgyújtással végezteti ki őket az Odessza melletti Dalniki kolhoz területén. A legsúlyosabb tömeggyilkosság Golta megyében történt, ahol 70.000 zsidót mészároltak le Isopescu Modest ezredes, megyefőnök parancsára.“

(Lévai Jenő: Fekete könyv a magyar zsidóság szenvedéseiről)

A nagymértékben felfújt újvidéki tisztogatási akciót — a nürnbergi bíróság sem tartotta háborús bűnnek, mert bár Jugoszlávia ugyan kikérte Horthy Miklós kormányzót, őt a nürnbergi törvényszék nem szolgáltatta ki és még hosszú évekig élt a nyugatnémetországi Weilheimban, majd a portugáliai Estorilban.

Erre a nürnbergi bíróságnak nagyon is alapos indoka volt. Hiszen az angol hadsereg szolgálati szabályzata 1944 áprilisáig az angol haditörvények 443. paragrafusával kapcsolatban a következő magyarázatot tartalmazta:

„Jelentős megállapítani, hogy a fegyveres erők tagjai, akik a háborúviselés elismert szabályait kormányuk vagy előljáróik parancsára sértették meg, nem háborús bűnösök s emiatt az ellenség által meg nem büntethetők.“

Az angol katonai törvények szerint Szombathelyi Ferencet, Feketehalmy-Czeidner altábornagyot és az összes újvidéki katonai előljárókat fel kellett volna menteni — még ha történetesen háborús bűnt követtek volna is el, mert a legfelsőbb hadúr, Horthy Miklós egyenes parancsára cselekedtek.

Mert ismételjük: kétféle jog, kétféle erkölcs nincs, akár angolra, akár kínaira, akár magyarra vonatkozik.

A partizánháborúnak olyan beállítása, mint az az OSS magyar osztálya vezetőjének könyvében szerepel — közvetett úton — a legtipikusabb bolsevik intézmény megvédelmzése. A partizánháborút a bolsevikiek találták fel s ha egy amerikai hivatalos szerv ezt akarja megvédeni, akkor arra megvan bizonyosan minden oka. Hiszen közel négy évtized óta folyik az ördögi manőver és propaganda: a bolsevista gyilkosságot eltitkolni vagy szelid humanizmusnak, a gyilkosok megbüntetőjét pedig „ellenforradalmárnak“, „fehér terroristának“ feltüntetni. Ezenfelül van egy másik cél: elleplezni az igazi háborús bűntetteket.

Mert nemcsak Újvidéken, hanem az egész Délvidéken valóban történt egy rettenetes és részleteiben is borzalmas háborús bűn, amelyet azonban már a magyarság ellen követtek el s talán éppen ezért hallgat arról, 13 év után is az OSS magyar osztályának vezetője.

A délvidéki magyarság legyilkolása akkor következett be, midőn 1944 októberében a magyar honvédség és a német Wehrmacht kénytelenek voltak Bácskát kiüríteni. A délvidéki magyarok nem voltak partizánok. Nyugodtan vagy legalább is megadással várták sorsukat. Nem emeltek fegyvert a visszatérő szerb csapatokra, sőt még Tito partizánjaira sem. Ami tehát történt, az nem valami partizán cselekmény megtorlása volt, hanem genocide. Községes népgyilkosság. Háborús bűntett mégpedig a javából, mert a betörő szerb csapatok és partizánok több mint 30.000 magyart mészároltak le. A háború még folyt s a jugoszláv kommunisták nemcsak a katonákat, a harcoló alakulatok tagjait ölték meg, hanem a védtelenné vált magyar polgári lakosságot, a papokat, nőket, gyermekeket.

S a Magyar Harcosok Bajtársi Közösségének valóban hiteles jegyzőkönyvek állanak rendelkezésére, még ha azok csak igen kis mértékben tudják is feltárni a népgyilkosság minden részletét. — Harmincezer magyart mészároltak le, mialatt a világ csupán csak Auschwitzról beszélt.

Ezeket a jegyzőkönyveket csak kivonatossan idézzük, azzal a megjegyzéssel, hogy azok eredeti aláírásokkal és a tanuk aláírásával mindenkor rendelkezésre állanak:

M. J. Ausztriába menekült magyar vendéglős vallja: 1944 októberében vonultak be a partizánok Zsablyára. Attól kezdve minden nap ötven magyart vittek be a község házára, ahol a legkegyetlenebbül megkínózták őket. Nemiszervüket hátrakötötték és teljesen szétverték. A temetőbe a vallomásttevő is kényszerült sírokat ásni. Egy-egy ilyen sír 8 méter hosszú, 4 méter széles és két méter mély volt. Mindegyik sírba kb. 14 szekér hullát kellett kivinniök. Egy-egy sírban kb. 150 magyar lehetett. A hullák között 13—14 éves fiatal diákok is voltak. A kivégzés géppisztollyal történt és az áldozatokat, még ha azok nők is voltak, meztelenre vetkőztették le. Zsablyán négy tömegsír van, amiről a vallomásttevő tud, de valószínűleg sokkal több.

N. I. Jugoszláviából menekült magyar eskü alatt vallja: Péterrévén 1944 október 8-án vonultak be Tito partizánjai. Ötszáz magyart összezsúfoltak a csendőrlaktanya pincéjébe, onnan aztán eltűntek úgy, hogy a mai napig senki sem tud róluk. A falu határában még a partizánok bevonulása előtt lövészárkokat és sáncokat

ástak. A partizánok az összeszedett magyarokat tarkón lötték és a lövészárkokba temették el. Egyrészüket viszont a Dunába lökték.

S. P. jugoszláviai magyar menekült ugyancsak eskü alatt mondja el, hogy 1944 októberében, mikor Szent Tamás a jugoszlávok kezére került 3000 magyart válogatás nélkül kivégeztek, lemészároltak. Az áldozatokat a községházára vitték, onnan pedig a szerb temetőbe, ahol meg kellett ásni saját sírjukat. A tömegkivégzések 4—5 napig folytak s éjjelenként két-három csoportban kb. 600—750 embert végeztek ki. A tömegsírok hossza 15—25 méter, szélességük 7 méter. Ezenkívül vannak kisebb sírok is, melyekben 4—15 holttest van. Egy 50 éves magyar asszony nem halt meg a lövések következtében. Még annyi ereje volt, hogy elküsszon húsz méter távolságba. Másnap reggel az éhes kutyák marcangolták szét. Volt olyan csetnik, aki 30—40 magyar családot is kivégeztetett csupán azért, mert magyarok voltak.

M. H. magyarkanizsai születésű menekült vallja, hogy 1944 októberében Magyarkanizsán és a szomszédos Velebit községben is összefogdosták a magyarokat. Padlóra kötözték vagy szegezték őket és szeges cipővel ugráltak le rájuk. Az összeszedett többszáz magyar közül csak egy-kettő menekült meg, a többieket kivégezték. Magyarkanizsán több közös sír van, mindegyikben 45—45 magyart temettek el. Egyik közös sír a Zenta felé vezető út mellett a Tiszatöltés közelében van. A kishegyesi római katolikus plébánost Magyarkanizsára vitték, a legkegyetlenebbül megkínózták, térdkalácsát kivágták, testét teljesen összevagdalták, míg pribékjei kezén végül is meghalt. A Magyarkanizsától 12 kilométerre fekvő Adorján községben szintén magyarellenés pogrom folyt és a partizánok tömegkivégzéseket hajtottak végre. Itt a magyarokat népgyűlésre hívták össze, majd a megjelenteket fegyveres partizánok a Tiszaparra terelték s valamennyiüket a Tiszába lökték. Csak két könnyebben sebesült magyarnak sikerült megmenekülnie. Vallomástevőnek tudomása van róla, hogy tömeges kivégzések folytak Szabadkán s az áldozatokat óriási tömegsírokban az úgynevezett zentai temetőben földelték el.

Özv. Z. A.-né korábban csurogi lakos vallomása szerint Csurogon 1500 magyart fogtak össze és végeztek ki 1944 októberében a partizánok. A kivégzett szülők gyermekeit lágerbe hurcolták, ahol aztán azok éhenhaltak. Egy magyar asszonyt csupán azért végeztek ki, mert a házához beszállásolt német katonáknak ebédet főzött. A szerb lakosságot dobszó útján hívták össze, hogy tanuja legyen a magyarok tömeges kivégzésének. A tömegsírok a dögtetőben

Az ügynök és a hóhér. Így tárgyalt a szélső sztalinista Péter (Auszli) Gábor Hinder Mártonnal a magyar politikuskor kiadásáról a budapesti AVO központban. Szabályszerű üzleti tárgyalást folytattak. És Himmler Márton állta a szavát. Mindenkit kiadott, akét a vörös priberk kívánt.

vannak, ahol hat nagy sír lehet, összesen 1500 magyar áldozattal. A katolikus templomokat lerombolták, a kereszteket kitépték a temetőből s eltűztették.

M. L. vallomása szerint Péterrévén 1944 októberében 4—500 magyart elhurcoltak. Ezek egyrészét a Tiszaparton végezték ki, másik részét ismeretlen helyre hurcolták és ott végeztek velük. Takács Ferencet, a község esperes-plébánosát, aki országgyűlési képviselő is volt, borzalmas kínzások után a falu főterén végezték ki és a lakosságot kényszerítették rá, hogy végignézze a lelkész kivégzését.

Újvidéken rengeteg magyart hajtottak a vágóhídra és ott a mészárosok taglójával százakat taglóztak le.

Állapítsuk meg teljes tárgyilagossággal, hogy ezek a háborús bűnösök, közéjük értve természetesen Tito marsallt és Mojse Pijadet, nem kerültek semmiféle nürnbergi bíróság elé. Ellenkezőleg! Később sok-sok milliónyi dollár amerikai fegyversegélyt kaptak. Talán azért, hogy legyen mivel végrehajtaniok a következő népgyilkosságot.

A negyedik nürnbergi vádpont így hangzott: „az emberiség ellen elkövetett bűnök“.

Magyar viszonylatban ez alatt a háború alatt elszenvedett zsidó sorsot kellene érteni. Ez a kérdéskomplexum azonban olyan terjedelmes, hogy megérdemel egy külön fejezetet.

KI TUDHATOTT RÓLUK?

Az emberiség ellen elkövetett bűnök?

S itt felmerül az úgynevezett magyarországi zsidókérdés problémája, amelyet hidegen, 13 év után immár tárgyilagossá léghőben is tisztázni lehet, mert hiszen az OSS magyar főnöke által oly gondosan került nürnbergi tárgyaláson is sok minden tisztázódott.

— Maga tagadni akarja, hogy tudomással bírt a zsidóknak gázkezelésében való kiirtásáról, — kérdezi Szálasi Ferenc Nemzetvezetőtől az OSS-főnök — amit Magyarországon már mindenki tudott, mikor maga a hatalmat átvette?

Nem tagadom, hogy tudtam róla, mert ma sem tudok róla. — feleli a Nemzetvezető.

S a kérdést most már nem egy kommunista-gyanús OSS ügynök folytatja, hanem a nürnbergi törvényszék, a világ nyilvánossága előtt maga Jackson amerikai főbíró, aki Hermann Göring Reichsmarschallhoz intézi a következő kérdést:

— Ön rendeletet intézett 1941 július 31-én a Sicherheitspolizei főnökéhez Heydrich SS Obergruppenführerhez, amelyben kiegészíti egyik korábbi rendeletét a zsidók kivándoroltatásával kapcsolatban.

Göring: Felolvashatom úgy, ahogy itt írva áll? (Olvassa.) „Az Ön részére 1939 január 24-én kiadott megbízásom úgy szólt, hogy Ön köteles a zsidókérdést, kivándorlás, vagy evakuálás formájában kedvező megoldáshoz segíteni. Ennek kiegészítéseként megbízom Önt, hogy erre nézve szervezési, anyagi és szakszerűségi vonatkozásban minden előkészületet tegyen meg” ... és most jön a döntő szó, — veti közbe Göring — für ein Gesamtlösung (egységes, vagy általános rendezés) és nem egy végmegoldás, (Endlösung) mindeütt a német befolyás alatt álló európai területeken.”

A keleti és nyugati propaganda az „Endlösung” szót mindig is igyekezett úgy feltüntetni, hogy a végmegoldás a zsidók megsemmisítését jelenti. Most a nürnbergi bíróság előtt, egy valóban hiteles dokumentum alapján bizonyosult be, hogy erre senki sem gondolt.

Sir David, az angol bíró ugyanezen a napon azt kérdezi Hermann Göring birodalmi marsalltól a KZ-ekkel és az állítólagos megsemmisítő táborokkal kapcsolatban:

— A törvényszékkel szemben tudja-e tovább is feltételezni Ön, hogy mint miniszter, az Ön hatalmi helyzetében ne tudott volna ezekről az eseményekről?

Göring: Az a véleményem, hogy még maga a Führer megközelítőleg sem tudott ilyen méretekről.

Sir David: A Führernek mégis minden esetben tudnia kellett arról, ami a koncentrációs táborokban a zsidókkal történt.

Göring: Már előbb utaltam rá, nem tudott részleteket az itt felsorolt kegyetlenségekről, ahogy őt ismertem, semmi esetre sem hiszem, hogy bármit is tudott volna!

Ha a német birodalom első embere és második vezető férfija semmit sem tudtak az állítólagos borzalmakról, akkor hogyan tudhatott volna azokról Horthy Miklós, Szálasi Ferenc? Hogyan mondhatta volna Imrédy Béla azt a szájába adott himleri hazugságot, hogy „augusztusban már mindenki tudott ezekről, ha éppen tudni akart?”

Amidőn a nürnbergi tárgyaló teremben bemutatták a később „Todesmühle” címen nyilvánosan is forgatott filmet, Göringen kívül

a Német Birodalom legfontosabb vezetői, még a bizalmas intervjúkat csináló törvénytörő pszichológusnak is azt mondták, hogy soha ilyen borzalmakról nem hallottak.

Mondhatták ezt azért is, mert menteni akarták magukat. De mondhatták azért is, mert nem sejtették, hogy a Todesmühlét hollywoodi filmriporterek állították össze és abba belevágták azoknak a hullahegyeknek felvételeit, amelyekre például — német haditudósítók — a háromszázezer drezdai halottat elszállító vonatokat fényképezték le. Ezeket később úgy mutatták be, mint a KZ-ekben meggyilkolt zsidókat.

Julius Streicher a KZ-filmet látva azt mondta: Talán az utolsó napokban történhetett ilyesmi. Az tudniillik, hogy százak és ezrek haltak meg az éhségek, járványok következtében. Dönitz admirális azt kérdezte: Hogyan lehet azt állítani, hogy ezekről a dolgokról én is tudtam volna? Von Papen talán elhitte, hogy a film a valóságot mutatja, de azt mondta: „Nem akarom látni a német nép szégyenét”. Tehát száz százalékos valószínűség szerint ő sem tudott a KZ-ek eseményeiről. Baldur von Schirach, aki a film után milliószorosan gyilkosnak bélyegezte saját vezérét és patrónusát Hitler Adolfot, szintén kijelentette, hogy mit sem tudott ezekről a dolgokról. Ugyanezt mondták a többiek is. Heydrichet meggyilkolták, Heinrich Himmler, — aki valóban tudhatott valamit — elfogatása pillanatában öngyilkos lett.

Ha tehát voltak szörnyűségek és ha azokról a Német Birodalom legmagasabb vezetői nem tudtak, hogy tehető fel akár Szálasiról, Horthyról, Bárdossyról vagy Imrédyről, hogy ezekről tudhatott volna? Miféle örült elme tételezheti fel azt, hogy ha Heinrich Himmler saját vezérével, Adolf Hitlerrel és Hermann Göringgel sem közölte a KZ-ek körülményeit, pontosan valamelyik „megbízhatatlan” magyar vezetővel közli — mondjuk az auschwitzi vagy buchenwaldi helyzetet.

A fent említett Göring-féle dokumentum a nürnbergi törvényszék előtt is igazolta, hogy a németek kivándoroltatás vagy kitelepítés útján akarták megoldani az úgynevezett európai zsidókérdést. A nürnbergi kihallgatások pedig igazolták, hogy a Német Birodalom legmagasabb vezetőinek fogalmuk sem volt vagy lehetett a koncentrációs táborok helyzetéről.

Azonban akár akarták a hitleristák megsemmisíteni az európai zsidóságot, akár nem, olyan félbolondok nem voltak, hogy ezt bármely szövetséges állam vezetőivel közöljék.

Mit mondtak a német hivatalos vezetők erről a kérdéssel Horthy Miklósnak, Szálas Ferencnek, Imrédy Bélának, vagy bárki másnak?

A formula egyszerű volt különösen 1944 elején, midőn Magyarország határai felé közeledett a szovjet támadás: Németország nem tűrheti azt a magyarországi „kémközpontot” amely sokszázezer zsidó tevékenységével úgyszólván öt földrészre kiterjed és a legkomolyabban veszélyezteteti úgy a Német Birodalom, mint Magyarország biztonságát. Ezért a zsidókat össze kell telepíteni, vagy ki kell szállítani a Német Birodalomba, ahol azok ugyanolyan élelmiszerjegyet, ugyanolyan élelmezést és fizetést fognak kapni, mint a többi külföldi, vagy akár maguk a német munkások.

A nürnbergi perben kétszer is felmerült a magyarországi zsidóság problémája, egyrészt Göring, másrészt Ribbentrop kihallgatása során. A „dokumentumok” alapján véve nem lehetnek hitelesek, mert azok dr. Paul Schmidttől, Hitler egykori tolmácsától származnak, akinek legfőbb gondja volt, hogy saját személyét mentse. Tegyük fel azonban, hogy mégis hitelesek voltak.

Sir David: (Göringhez) Kérem Önt, tekintse meg ezt a dokumentumot a Führer és Horthy magyar kormányzó között 1943 április 17-én lefolyt beszélgetésről. (A dátum már eleve téves, mert a nevezetes beszélgetés Horthy és Hitler között 1944 március 18-án folyt le Ribbentrop jelenlétében. A szerző.)

Sir David: „Hitler mondja a következőket: A zsidóknak nincs semmi organizatorikus értékük. Azokkal a meggondolásokkal szemben, amelyeket ő, (a Führer) ismételten hallott Németországban is, a maga rendje szerint tovább folyik minden zsidók nélkül is. Ahol a zsidókat magukra hagyják, mint például Lengyelországban, ott a legnagyobb nyomor és züllöttség uralkodik közöttük. Lengyelországban mi ezeket az állapotokat teljes alapossággal megszüntettük.

Elnök: Mielőtt félretennénk ezt a dokumentumot, nem tartalmaz-e az még egy fontos mondatot?

Sir David: Igaza van Elnök Úr. Horthy Miklósnak arra a kérdésére, hogy mi legyen tehát a zsidókkal, akiktől csaknem minden életlehetőséget elvettek, agyonütni pedig még sem lehet őket, a birodalmi külügyminiszter azt felelte: a zsidókat vagy meg kell semmisíteni, vagy pedig koncentrációs táborba vinni.

Mikor pedig Edgar Faure, későbbi francia miniszterelnök, a nürnbergi francia vádló később ugyanezt a kérdést felteszi Ribbentropnak is, a birodalmi külügyminiszter azt feleli:

— Így semmi esetre sem mondtam!

Faure: Helyes ez a jelentés, vagy nem?

Ribbentrop: Lehetséges, hogy hozzászóltam a beszélgetéshez és valamit mondtam, azt tehát, hogy a zsidókat természetesen sem megsemmisíteni, sem agyonütni nem lehet, azonban tegyen Ön valamit

(t. i. Horthy) amivel a Führer is megelégedhetik és telepítse egybe a zsidókat („konzentrieren Sie die Juden”).

Lordrichter Lawrence elnök: Vádlott! A törvényszék óhajtja tudni; mondta-e Ön Horthy kormányzónak, hogy a zsidókat koncentrációs táborba kell vinni?!

Ribbentrop: Valószínűnek tartom, hogy ez így volt. Azonban szeretném kijelenteni Elnök Úr, hogy ha valaki ezt a dokumentumot olvassa, úgy tűnik fel, mintha én a zsidók megsemmisítését egyáltalán lehetségesnek, vagy kíváncsúnak tartottam volna. Ez teljes tévedés! Mindaz, ami itt mondatik, sokkal inkább úgy értendő, hogy Magyarország is tegyen valamit a zsidó-kérdésben, hogy más hatóságok ott se avatkoz hassanak be a dolgokba.”

Ebben az egy kérdésben abszolút világos, hogy úgy Hitler, mint Ribbentrop Horthy Miklóstól nem a magyarországi zsidók kiirtását, hanem azok koncentrálását, zárt ellenőrzését követelték, tekintettel a hadiérdekekre. Az is bizonyos, hogy Horthy Miklós kormányzó még a gettózási követelésnek is ellenállt, mindaddig amíg Hitler ki nem jelentette, hogy csapatai megszállják Magyarországot és ezeket a csapatokat már útba is indította.

Mindezek után azonban jön a legtisztább bolsevista propaganda az OSS „magyar” vezetőjének részéről. Állítólag, — mert ebben a kommunista írásműben, — minden csak állítólagosan fogadtathatik el, azt kérdezi a volt magyar miniszterelnöktől, Imrédy Bélától az OSS — ügynök:

— Tudott a zsidóknak gázkemencében való elégetéséről a kormányzó?

— Feltétlenül tudott augusztusban már mindenki, aki tudni akarta! — hangzott volna Imrédy Béla válasza.

És a történet ismét Nürnbergben folytatódik. Lengyelország hitleri főkormányzójától Franktól, azt kérdezi dr. Seidl védő:

— Mikor hallott először a maideneki koncentrációs táborról?

— 1944-ben (!) hallottam először. Arra a kérdésre, hogy az elszállított zsidókkal mi fog történni, (magas helyekről) azt a választ kaptam, hogy Keleten összegyűjtik őket és dolgozni fognak. A hírek azonban, amelyek szerint a zsidókat megölik, nem akartak elnémulni. Ezért azt az óhajomat nyilvánítottam, hogy Lublin mellett meg akarom látogatni azt az SS-műhelyt, hogy munkájukba betekintést nyerjek, mire Heinrich Himmler kijelentette: sürgősen arra kér, hogy ne menjek a táborba.

Lengyelország teljhatalmú főkormányzóját, aki ott élt a táborok közvetlen közelségében és aki — legalább formailag — felelős is volt ezekért a táborokért, saját főkormányzósága területén egyál-

talán nem engedték meg se mozdulni. Nem mehetett Lublinba, nem engedték Maidanekba, Auschwitzba. Miféle félrefitult elme képzelheti el, hogy oda beengedtek volna egyetlen „filoszemita” magyart is?

Frank, lengyelországi főkormányzó azonban folytatta a nürnbergi törvényszék előtt tett vallomását:

— „1944 február 7-én végre sikerült Hitler Adolfnál kihallgatást kapnom. Bormann jelenlétében a következőket kérdeztem:

— „Mein Führer! A zsidók megsemmisítéséről szóló jelentések továbbra sem hallgatnak el. Ezt beszélik mindenütt Lengyelországban. Azonban senki sem tud a dolgok nyomára jönni. Egy alkalommal meglepetésszerűen Auschwitzba akartam menni, hogy a tábort lássam. Utalással arra, hogy a táborban járványok uralkodnak, még az én autómát is elirányították. Mein Führer! Hogy állunk ezzel a dologgal?

A Führer azt felelte: Elképzelheti, hogy kivégzések vannak, de ezek a felkelők (partizánok) ellen folynak. Semmi egyebet nem tudok. Egyébként beszéljen Ön Heinrich Himmlerrel.

— Azt feleltem: Jó! Krakóban Himmler beszédet tartott előttünk, akiket hivatalosan hívott egybe. Kijelentette, hogy a zsidók rendszeres kiirtásáról szóló hírek valótlanak. Azért hozták a zsidókat Keletre, hogy dolgozzanak.

— Minderre azt felelte a Vezér: Akkor Önnek ezt el is kell hinnie.”

Hogyan, miként képzelheti tehát a másik Himler, az OSS magyar osztálya, hogyha a teljhatalmú lengyelországi főkormányzó autóját feltartóztatták, ha Hitler maga is elutasított egy aggodalmaskodó főnácit, akkor pont Imrédy Bélát, Horthyt, Bárdossyt, Szálasit vagy akár Baky Lászlót engedték volna Maidanekba, avagy Auswitzba?

A nürnbergi tárgyaláson azonban megszólalt még más valaki is. Martin Himler OSS vezető legközelebbi kollegája L. N. Smirnov, a szovjet egyik fővádolója, aki persze a katyni tömeggyilkosság borzalmaait akarta lefedni a kelet-lengyelországi német főkormányzóság alatt történt szörnyűségek felnagyításával. És Smirnov kérdéseivel szemben is egyértelműen bebizonyosult, hogy a lengyelországi táborokban, zsidó gettóiban uralkodó állapotokról nem tudhatott maga a főkormányzó sem.

Ki tudhatott akkor? Ernst Kaltenbrunner a Gestapo halálraítélt és kivégzett főnöke elé különféle affidavitokat terjesztettek az amerikai bírók, vádlók. Azt is tudjuk, hogy ezek az affidavitok 90 százalékban hamisítványok, vagy en-bőrukét mentő régi nácik mosakodásai voltak. Volt olyan affidavit is, amelyből az derült ki,

Kaltenbrunnernek tudnia kellett az auswitzi állapotokról és a zsidók elgázolásáról.

A saját ügyében eskü alatt kihallgatott Kaltenbrunner ezeket mondotta: — Hamisnak és valótlannak tartom, hogy valaha is egyetlen gázkamrát láttam volna Auswitzban, vagy bárhol és bármikor.

Kaltenbrunner, aki tisztában volt azzal, hogy nyakát szorítja a Nürnbergben előkészített amerikai kötél, talán nem mondott igazat. De akkor a vádlottként előállított Horthy Miklóst, — aki egyedüli felelőse lehetett volna a magyarországi zsidók deportálásáért — miért bocsátotta szabadon, s kezelte végül is tanúként a nürnbergi bíróság?

A felelet rendkívül világos és egyszerű: Azért mert Nürnbergben bizonyítást nyert, hogy vitéz nagybányai Horthy Miklós kényszerhelyzetben, az országot fenyegető német megszállás rémének hatása alatt járult hozzá a zsidók munkáraszállításához, de semmiestre sem: — kiirtásához. Horthy Miklós épp úgy nem tudhatott a Németországba szállított magyarországi zsidók sorsáról, mint bárki más. És ha ő nem tudott, mégkevésbé tudhattak miniszterei, államtitkárai s legkevésbé tudhatott az egyszerű, névtelen magyar.

A magyarországi zsidó deportáció a „nagy-politikától” eltekintve is egy rendkívüli és világtörténelmien izgalmas — detektívregény.

Azt kérdezi az OSS Kunder Antaltól az életfogytiglani fegyház után, az októberi szabadságharc jóvoltából immár szabad földön élő magyar minisztertől és a magyar közélet egyik legtisztább, legszimpatikusabb alakjától:

Bűnösnek érzi magát tömeggyilkosságra való úszításban, tömegrablásban, Magyarország kifosztásában és fehérrabszolgakereskedelemben.

— Nem tudok sem tömeggyilkosságról, sem rablásról, sem az ország kifosztásáról és fogalmam sincs, hogy miféle fehérrabszolgakereskedelemmel vádolnak.

— Én csak azt követeltem, hogy a zsidókérdést oldjuk meg véglegesen.

— Hát Auschwitz végleges volt? Ezzel maga meg volt elégedve?

— Kérem, én nem tudtam Auschwitzról semmit.

— Tehát, mit gondol, hova szállították a zsidókat?

— Németországba!

Az egyetemes magyar és európai tragédia magyar főszereplői részéről tudhatott-e akár csak egyetlen egy is arról, hogy mi történhetik — ha egyáltalán történt — a németországi munkaszolgálatra kiszállított zsidókkal.

A nürnbergi tárgyaló teremben azt kérdezi dr. Otto Stahmer, Göring védője, Karl Bodenschatz tábornoktól, aki a vezérfőhadiszállás beosztottja volt, részt vett minden helyzetmegbeszélésen, szóval mindenről tudnia kellett:

Dr. Stahmer: A vezéri főhadiszálláson, a vezéri megbeszélések során, vagy esetleg más alkalommal történt-e említés a koncentrációs táborokról?

Bodenschatz: A főhadiszálláson, a Führer szájából soha, egyetlen szót nem hallottam a koncentrációs táborokról. A mi szűk körünkben soha nem beszélt erről.

Dr. Stahmer: Beszéltek ott a zsidók megsemmisítéséről?

Bodenschatz: Nem! Legalább is az én jelenlétemben soha.

Dr. Stahmer: Tudta-e Ön, hány koncentrációs tábor létezik?

Bodenschatz: Azt, hogy koncentrációs táborok léteznek, mindenki tudhatta. Azonban ezek a nevek: Mathausen és Buchenwald számomra csak a második világháború befejezése után váltak ismertté, midőn ezekről az újságokban olvastam. Egyedül Dachauról hallottam, miután véletlenül én is Bajorországban születtem! (Dachau azonban nem volt megsemmisítő tábor, mint ez sokszorosan be is bizonyult. A szerk.)

Dr. Stahmer: Semmit sem hallott Ön a lezajlott aljasságokról?

Bodenschatz: Körülbelül 1945 márciusában (!) egy ebédközben mondotta nekem a birodalmi marsall (Göring), hogy igen sok zsidónak kellett elpusztulnia s ezért nekünk súlyosan kell majd helyt állanunk. Ez volt az első alkalom, midőn valamit is hallottam a zsidók ellen elkövetett bűnökről.

Ha Bodenschatz tábornok, a vezéri főhadiszállás állandó beosztottja, maga is csak 1945 márciusában hallott a zsidók ellen elkövetett kegyetlenségekről, ki képzelheti, hogy ezekről az állítólagos szörnyűségekről akár Horthy Miklós, akár Szálasi Ferenc vagy bármelyik miniszter tudhatott volna?

A nürnbergi perben kihallgatták azonban Erhard Milch-et, a német birodalmi légihaderő első generálisát, aki méghozzá — zsidó származású volt. (Göring: „Hogy ki a zsidó azt én határozom meg!”)

Dr. Kaufmann, védő: A koncentrációs táborokban hallatlan borzalmak történtek. Tudott Ön ezekről?

Milch: Mindez számomra teljesen ismeretlen volt.

Dr. Kaufmann: Milyen magyarázatot tud adni Ön nekünk, arra vonatkozólag, hogy a valóságos helyzetről Önnek nem voltak jobb értesülései?!

Milch: Azért, mert azok az emberek, akiknek mindezekről tudomásuk volt mindezekről nem beszéltek, de nem is volt szabad beszélniök!

Dr. Kaufmann: Igaz-e az, hogy minden kísérlet, amely a koncentrációs táborok valóságos helyzetét akarta felfedni, gyakorlatilag lehetetlen volt. Igaz-e, hogy aki erre vállalkozott volna az életét, testét, lelkét tette volna kockára?

Milch: Mitsem tudtunk arról, hogy mi történik ezekben a táborokban. Mindez, — láthatólag — a beavatott emberek egyik igen kicsiny körére volt korlátozva. A legnagyobb életveszéllyel járt volna, ha valaki ebbe a kicsiny körbe be akart volna tekinteni.

Dr. Kauffmann: Szabad kérdezni, mit tudott Ön az auswitzi megsemmisítő táborról?

Milch: Semmit! Ezt a helységnevet, fogságomba jutásom után először a sajtóból olvastam.

Dr. Kaufmann: Helyes-e, ha feltételezem, hogy Németországban egy abszolút totális államban (Führerstaat) a legfelsőbb parancsral szemben minden ellentmondás életveszélyei járt?

Milch: Mindez sok száz esetben bebizonyosult.

„Maga a véderő vezérkarának főnöke — írja a Münchener Illustrierte című baloldali lap 1958 augusztus 23-iki száma — Alfred Jodl is hasonló helyzetképet adott, midőn védője dr. Franz Exner professzor megkérdezte:

Dr. Exner: Mit tudott Ön a zsidók megsemmisítéséről?

Jodl: Felelősségem teljes tudatában kijelenthetem itt, hogy soha egy szót, a legkisebb utalást, soha egy kisdarab papírt nem láttam a zsidók megsemmisítéséről. Mindezekről a dolgokról — olyan igaz, mint hogy itt ülök — először a második világháború befejezése után hallottam.

Dr. Exner: Mit tudott Ön a koncentrációs táborokról?

Jodl: Buchenwald nevét először 1945 tavaszán hallottam.

A magyar újságírókat kivégezték, felakasztották az OSS jóvólatából, amíg a Harmadik Birodalom legkiemelkedőbb újságírója, Hans Fritsch a következőket vallhatta a nürnbergi bíróság előtt.

„Én, aki mindenkor, mint újságíró dolgoztam, szilárd meggyőződéssel mondhatom, a zsidók ellen elkövetett „tömeggyilkosságokról” a német nép semmit sem tudott.”

De az Isten szerelmére! Hogyan tudhatott volna erről a magyar nép, a román nép, a horvát nép, a szlovák nép? Hogyan tudhatott volna a szörnyűségekről — ha voltak egyáltalán! — a magyar vezetőréteg? Hiszen mindezekről a német elit sem tudhatott semmit.

A legkisebb német munkás, paraszt sem sejtette, hogy mi történné-
tik Auschwitzban avagy, hogy Auschwitz létezik.

S mindezek után, a magyarországi zsidóság rémregényeként azt
kérdézi az amerikai OSS magyar osztályának vezetője vitéz Kolos-
váry Borcsa Mihálytól, az Országos Magyar Sajtókamara enökétől:

... „Voltak magának és általában elvtársainak (?) terveik arra
nézve, hogy miképpen maradjon a hatszázezer magyar zsidó élet-
ben?”

„A legtöbben természetesen arra gondoltak, hogy menjenek el
Magyarországról.”

— Arra is gondoltak, hogy hova menjenek?

— Az az ő gondjuk lett volna. Mi nem vállalhattunk felelőssé-
get sorsukért, ha elmennek az országból! — felelte volna erre állí-
tólag vitéz Kolosváry Borcsa Mihály, akinek különben, mint ujság-
írónak és sajtófőnöknek, a legkisebb köze sem lehetett a zsidók de-
portálásához.

De vajjon voltak-e tervei legalább a nyugati hatalmaknak arra
nézve, hogy a magyarországi zsidók ne essenek az „emberiség ellen
elkövetett bűnök” áldozatául?

S erre a kérdésre ismét csak nem egy magyar náci, hanem
Joel Brandt, korábbi nevén Brandt József felel, aki jelenleg Nyugat-
Németországban él és aki lélekzetelállítóan izgalmas történetben
írta meg a magyarország zsidó deportáció egyik fejezetét.

1944 április 25-én Adolf Eichmann Hitler zsidóügyi komisárja,
mint a budapesti zsidóság hivatalos képviselőjét magához rendelte
Joel Brandtot, aknek a svábhegyi Hotel Majesticben ezeket mondta:

— Ön tudja, hogy én ki vagyok. A birodalomban, Lengyelor-
szágban, Csehszlovákiában én vezettem bizonyos akciókat. Most Ma-
gyarország kerül sorra. Azért hivatam Önt, hogy egy üzletet ajánl-
jak. Megállapítottam, hogy önök anyagilag még mindig teljesítő ké-
pesek. Kész vagyok tehát önöknek eladni egy millió zsidót. Vala-
mennyt nem fogom kiárúsítani. Annyi pénzt és árút úgy sem tud-
nának összeszedni. De egy millió még fog menni. Vérért árút és
áruért vért! Ezt az egy milliót összeszedhetik önök bármely ország-
ból ahol zsidók vannak. Ön hozhatja őket Magyarországból, Len-
gyelországból, az Ostmarkból, Theresienstadtból, Auschwitzból, vagy
ahonnan akarja. Kiket akar megmenteni? Férfiakat, nőket, aggokat,
gyerekeket? Üljön le, kérem és beszéljen.”

Brand tudta, hogy ebben az esetben az SS nem gúnyolódik,
nem üz tréfát. Eichmann folytatta:

— Menjen külföldre, lépjen kapcsolatba saját embereivel, a szövetségesekkel és hozzon vissza egy konkrét ajánlatot. Mondja meg hova akar menni s én gondoskodom az úti igazolványokról.

— Herr Obersturmbannführer! — felelte Brand József. — nekem Istambulba kell mennem. — Azonban Önnek meg kell mondania, mit kíván Ön?

— Amit kapni szeretnék; — teherautók! — hangzott a válasz. — Akar ön kapni egy millió zsidót? Rendkívül kuláns ajánlatot teszek. Száz zsidóért Ön egy teherautót szállít nekem. Ez egyáltalán nem sok. Összevissza tízezer teherautóról van szó. A teherautóknak vadonatújnak kell lenniök és pótkocsival együtt szállítandók.

S ekkor következett egy példátlanul álló kalandos vállalkozás. Brand József elindult, hogy népének tagjait megmentse. Vállalkozásáról a magyar hatóságok semmit sem tudtak. Midőn azonban Brand József a „Joint Distribution Committee on Jewish Affairs” segítségével kijutott Törökországba, Palesztinába és Egyiptomba, az angolok egyszerűen őrizetbe vették. Brand József csak hosszú-hosszú kálvária után jutott el odáig, hogy végül is a Közel-Kelet számára kinevezett angol állam-miniszterrel, Lord Moyne-al egy millió emberélet megmentéséről tanácskozassék:

Lord Moyne: El tudja képzelni ön, hogy mi a háború kellős közepén tízezer teherautót szállítsunk a németeknek?

Brand: Sir! A németek elfogadnak másfajta árút is, talán élelmiszert, esetleg pénzt.

Lord Moyne: Szabadon bocsájtja-e ez az Eichmann az embereket anélkül, hogy garanciát kapna a mi áruszállításunkra?

Brand: Minden bizonnal fog előleget adni!

Lord Moyne: Milyen nagy lesz ez az előleg?

Brand: Százezer ember.

Lord Moyne: S összesen mennyi lehet majd?

Brand: Egy millió ember.

„És most írja a baloldali Münchener Illustrierte (1958 augusztus 23-iki szám. „Wieder Aufgerollt: Der Nürnberger Prozess) a következő megfoghatatlan és megértés nélküli feleletet adta Lord Moyne.

— Mit csináljak én ezzel az egymillió zsidóval. Hova vigyem őket? Ki fogadja el ezeket az embereket?”

A brit titkos szolgálat a tárgyalás után egyik londoni lapban leleplezte az egész tárgyalást s ezzel lehetetlenné tette, hogy akár Heinrich Himmler, akár Adolf Eichmann egy millió zsidó megmentéséről egyáltalán tovább tárgyalhassanak.

A magyar nemzetnek és a magyar mártíroknak semmi és senki nem adhatott volna felemelőbb igazolást, mint a fenti történet. Mert Magyarországot és annak vezetőit az ország megszállásával kényszerítették arra, hogy a zsidóságot a németek deportálhassák. „Miképpen maradjon a hatszázezer magyar zsidó életben”? — kérdezi Himler Márton. Ezt az ismeretlen számú emberéletet soha sem ajánlották fel a magyaroknak. Ime azonban Adolf Eichmann felajánlotta valamennyit a nyugati zsidóságnak, az Egyesült Államoknak, Nagy-Britanniának. Adolf Eichmann — ime — megadta a nagy lehetőséget, amely egyetlen magyar államfőnek, vagy miniszternek sem adatott meg, t. i. hogy megmentsen hatszázezer, vagy egymillió életet. S ime Őfelsége az angol király háborús kormánya nevében lord Moyne államminiszter hidegvérrel felelt:

„— Mit csináljak én ezzel az egy millió zsidóval?”

Egy bizonyos. A magyarországi zsidóság sorsáért felelőssé lehet tenni a Harmadik Birodalmat, a fentiek után akár magát Nagy-Britanniát is, de semmiesetre sem Magyarországot, vagy bármely magyar minisztert. Ugyanannyi erővel, mint Bárdossy, Inrédy ott ülhett volna a vádlottak padján lord Moyne is.

Magyarország és az úgy nevezett „háborús bűnösök” nem bűnösök, hanem áldozatok voltak az „emberiesség ellen elkövetett bűnök” paragrafusa szerint is.

Hiszen Adolf Eichmann és társai, akik a zsidó-deportáció tekintetében korlátlan hatalommal uralkodtak Magyarország fölött, Brand József tárgyalásai során különös módon próbáltak jó étvágyat csinálni ehhez az adás-vételhez. A Sicherheitsdienst a magyarországi deportációról filmet készített, jól megfűszerezve azt az áliótólagos „csendőrbatalitásokkal”. A magyarországi rém-jelenetek után kedélyes filmstráfok következtek az osztrák határállomásokról, ahol szőke Wehrmachtshelferinek kakaóval és frissítő italokkal várták a magyarországi zsidókat.

Ezt a hamisított filmet aztán kicsempészték Svájcba, leforgatták egyes zsidó szervezetek képviselői előtt, ezzel a ki nem mondott, de nagyon is világos tendenciával:

— Ha nem veszitek meg tőlünk, humanus németektől az egymillió zsidót, akkor majd a „barbár magyarok” elpusztítják őket.

A „vevők” azonban a brit kormány jóvoltából már nem jelentkezhetek. Sőt! Azokat, akik Auschwitzból ilyen szokatlan eszközzel akarták megmenteni a deportáltakat, utólag maga Izrael állam bírósága ítélte el.

A new yorki „Time” című folyóirat 1955 július 11-i számában, az „Israel” rovatban „On Trial” címmel cikk jelent meg. E szerint

a Joel Brand-féle tárgyalásokban részt vett Rudolf Kastner is, aki Moshe Sharett, Izrael akkori (1955) miniszterelnökének utasítására tárgyalta Adolf Eichmannal. Malchiel Greenwald a második világháború után Palesztinába került épp úgy, mint Kastner Rudolf, aki a Mapai pártban lett politikus és Dov Joseph miniszter beosztottja.

Malchiel Greenwald a nyilvánosság előtt megvádolta Kastner Rudolfot, hogy a magyarországi zsidók ő miatta jutottak az auschwitz-i táborba, mert csak saját rokonait mentette meg. A vádból elsőszámú politikai botrány lett.

„A per előrehaladásával — írta a Time — Kastner és nem Greenwald lett a vádlott. Mint egy csendes vízbe dobott súlyos kődarab, a per anyaga úgy kavarta fel a zsidó egység felszínét, a kétféle egyre nagyobb gyűréssel. Az elmúlt héten, még a nemzet születése előtti események feletti viharban Msha Sharett kormánya lemondott, hogy újjáalakuljon a keserűség és bizalmatlanság új légkörében.

„A védelem” (Greenwald) ügyvédjének véleménye szerint a magyarországi zsidóknak fel kellett volna lázadniuk, ahelyett, hogy a munkatábor mithoszában vessék alá magukat. A gettókat hiányosan őrizték és bármely kitörési kísérlet a román határ felé sikeres lehetett volna.

— Náci-ügynök! — kiáltotta Kastner felé a Greenwald ügyvédje.

„Két héttel ezelőtt a bíró, — folytatja a Time tudósítása, — mert hamisan vádolta Kastnert, hogy a náci profitban osztozott, egy izraeli fontra, (52 cent) ítélte.”

De a bíróság Kastnert még bűnösebbnek találta. Amikor elfogadta a náci ajánlatot Kastner eladta magát az ördögnek.”

Íme, Izrael állam hivatalos bírósága előtt az is bűnné vált, ha valaki, mint Rudolf Kastner meg akarta menteni saját rokonait, barátait. A magyar Hámánok mellé odakerült a vádlottak padjára a zsidó Kastner Rudolf is, mert saját népének fiait akarta menteni. S ez mutatja legjobban, hogy mennyi sötét ó-szövetségi gyűlölet és babona lebeg a himleri könyv körül. Az emberiség ellen elkövetett bűnökben bűnössé vált Kastner Rudolf is, mert embereket akart menteni épp úgy mint a magyar kormányférfiak, az egyházak püspökei, sőt maguk az elátkozott magyar „antiszemiták”.

De nemcsak bűnössé vált Kastner Rudolf, hanem titokzatos körülmények között ki is végezték. Nyugatnémet lapok tel-avivi jelentések alapján adták hírül, hogy nyílt utcán merényletet követtek el ellene és titokzatos személyek lelőtték. Miért? Azért, hogy bosszút álljanak a jótettért? Vagy, hogy elnémisák Kastner Rudolfot, aki még sok érdekes dologról tudhatott.

Azonban Tel-Avivban halálos merénylet áldozata lett a magyarországi zsidó deportációnak egy másik főszereplője: Adolf Eichmann is. Hogyan került Hitler Adolf Judenkommissarja Adolf Eichmann pontosan Izraelbe, miután a nürnbergi bíróság számára nagyon is átlátszó affidavitot adott, mely szerint neki 4—5 millió zsidót kellett volna (!) kiirtania. E nyilatkozat után Adolf Eichmann nem az akasztófára került, hanem titokzatos személyek, titokzatos körülmények között Izraelbe vitték ahol a legnagyobb nyugalomban és békében élt, egy ideig. Szálasit, Imrédyt és társaikat a budapesti népbíróság ítélte halálra a zsidó deportáció miatt, amelyhez semmi közüik nem volt. Eközben a svábhegyi Hotel Majestic rettegett és kegyetlen Judenkommisszárja Izraelben éldegélt. Csak 1957-ben adta hírül a Tel-Avivból rendszerint jólétesült müncheni Süddeutsche Zeitung, hogy Adolf Eichmannt Izraelben állítólag meggyilkolták.

Mindezek után azonban tényként kell elfogadni, hogy magyar vezető vagy egyszerű magyar ember nem tudott, de nem is tudhatott a Magyarországból elszállított zsidók sorsáról. Amit mindenki tudott az a deportáció ténye volt. A magyarországi zsidókat munkára szállítják a Német Birodalomba. A németek ezt mondták a kormányzónak, a minisztereknek s ezt mondták legközvetlenebb barátainak, akiket a legkritikusabb pillanatokban, — az ország megszállása után — azért hívtak német földre, hogy tájékozódjanak a magyar nép közhangulatáról.

S ekkor olyan csoda történt, mint amilyenre sem Martin Himmler, sem kollégája Heenrich Himmler nem számíthatott: a magyarországi zsidók deportációja ellen éppen a „magyar nácik”, a magyar „antiszemiták” tiltakoztak saját szabadságuk kockáztatásával.

Az eseményről itt van az eskü alatti nyilatkozat, amelyet ugyancsak eskü alatti vallomással tud megerősíteni az eppenheimi látogatás több, még életben maradt és szabad földön élő résztvevője:

E s k ü a l a t t i n y i l a t k o z a t

A magyar csoportnak Eppenheimben, német hivatalos tényezőkkel történt 1944 évi június 17 és 27 közötti találkozásáról eskü alatt a következőket vallom:

„1944 június 10-ike körül felkeresett a Nagykereskedők Országos Egyesületének Sas-utcai irodahelyiségeiben egy SS kapitány. Az SS kapitány, akit előzőleg nem ismertem, mint Hauptsturmführer Dr. Heinz Ballensiefen mutatkozott be. A beszélgetés folyamán tudtam meg, hogy a Reichssicherheitshauptamtnek a Magyar Zsidó-kutató Intézethez delegált összekötő tisztje.

Miután politikai pártnak nem voltam tagja és véleményem szerint nem töltöttem be olyan fontos közéleti pozíciót, mely egy ilyen kihatásaiban esetleg nagyjelentőségű meghívást indokolt volna, megkérdeztem D. Ballensiefentől, hogy

1. kinek vendégei lesznek a magyar meghívottak,
2. kiket hívtak meg magyar részről,
3. mi a meghívás célja.

Dr. Ballensiefen elmondta, hogy a német birodalmi kormány vendégei leszünk. Egy összehajtott papírról 30 nevet olvasott fel, végül a meghívás céljaként annak a helyzetnek magyar-német részről való megtárgyalását jelölte meg, amely egyrészt a német megszállás, másrészt a német megszállás nyomán bevezetett drasztikusabb zsidóellenes intézkedések folytán állott be.

Németországba meghívást kapott többek között Jaross Andor miniszter, Bakó László és Endre László államtitkárok, Kolosváry-Borcsa Mihály, Kulcsár István kormánybiztos, Oláh György, Rajniss Ferenc, Gosztonyi Jenő és Andreka Ödön képviselők, Hubay Kálmán, Marschalkó Lajos szerkesztők, Levatic László és Bosnyák Zoltán a Magyar Zsidókutató Intézet vezetői. A meghívottak a magyar jobboldal keresztmetszetét képezték.

A magyar csoport 1944 június 16-án indult el Budapestről. A pályaudvaron a meghívottak közül azonban csak 12 jelent meg, ami nagy csalódást okozott Dr. Ballensiefennek. Kedvetlenségét nyíltan mutogatta. Beszállás előtt megkérdeztem Dr. Ballensiefentől, hogy tulajdonképpen hova is megyünk és hol lesz a találkozás. Dr. Ballensiefen azzal a megjegyzéssel tért ki érdeklődésem elől, hogy semmit

sem árulhat el, mert nem akarja a magyar csoport tagjainak életét veszélyeztetni.

Június 17-én érkeztünk Wiesbadenbe, ahol Dr. Ballensiefen végre elárulta, hogy a 'Weltdienst' című világszervezetnek Eppenheim községtől mintegy 5 kilométernyire fekvő, a Taunus sűrű tölgyeseiben megbúvó vendégházába megyünk, ahol a német urakkal találkozni fogunk.

A vendégház korábban mintegy 80 személyt befogadó modern szálloda volt.

A vendégházban Oberstarbeitsführer Hans Richter fogadott bennünket, aki a házi gazda tisztséget töltötte be tartózkodásunk alatt. Ő mutatott be bennünket a német uraknak. A találkozón német részről a német külügyi hivatal, a német birodalmi belügy-minisztérium, a német birodalmi igazságügyi minisztérium, a Wehrmacht és a német vezérkar, a német nemzeti szocialista párt, az Amt Rosenberg, az Amt für Rassenforschung stb. hivatalos képviselői vettek részt. A Gau Hessen egy fiatal lovagkeresztes repülő őrnagy által volt képviselve. A német urak állandóan leváltották egymást, aszerint, hogy milyen téma került tárgyalásra. Végeredményben a 10 napos németországi tartózkodásunk alatt kb. 40 német úrral találkoztunk. A tárgyalásokat hivatalosan Hauptamtsleiter Kaufmann, a német nemzeti szocialista párt képviselője vezette.

Az első estét vacsora után program szerint bemelegedéssel és a német urakkal való összebarátkozással töltöttük el. Erre az alkalomra eljött Frankfurtból Hessen tartomány vezetője, Gauleiter Spengler is, aki melegen üdvözölte a magyar csoportot. Elismerő szavakkal emlékezett meg a magyar csapatoknak hősiess harcairól a keleti fronton és annak a reményének adott kifejezést, hogy Magyarország hamarosan fel fogja számolni azt a hatalmas kémközpontot, amely a magyarországi zsidóság útján behálózza egész Európát és mérhetetlen károkat okoz a központi hatalmak hadvezetőségének. Gauleiter Spengler beszéde folyamán azonban nem tért ki arra, hogy tulajdonképpen miért hívták meg a magyar csoportot Németországba.

Gauleiter Spengler távozása után a magyar és német urak kb. még 2 óráig együttmaradtak. A szót a németek részéről egy idősebb úr vezette, akit Pohl egyetemi tanárként mutattak be nekünk. Feltűnt az, hogy a német urak rendkívül nagy tisztelettel kezelték Pohl professzort, figyelmesen hallgatták fejtegetéseit és igen fegyelmezetten, mondhatni katonai stílusban válaszoltak kérdéseire. Hubay Kálmán azt kérdezte meg, hogy ismerem-e Pohl professzort és kíváncsi volt, hogy milyen minőségben vesz részt ezen az összejöve-

Bárdossy László miniszterelnök holtan fekszik a véres homokzsákok előtt.

telen. En beszédbe elegyedtem Pohl professzorral, megkérdeztem tőle, hol egyetmi tanár, mit tanít, milyen minőségben van itt és ehez hasonlókat. Pohl úr elmondta, hogy a dublini egyetemen tanít, jelenleg a berlini ir követség kulturattachéja, nagyon érdeklődik a zsidókérdés iránt stb. Pohl professzor sietve áttért más tárgyra, amit Hubayval együtt nagyon gyanusnak találtunk. Valami derengett bennem, hogy a Reichssicherheitshauptamt-nak van egy Pohl nevű osztályvezetője, de erre nézve az est folyamán semmi féle támpontot nem tudtam kapni.

Németországi tartózkodásunk második napjának délelőttjén, a program szerint Hauptamtsleiter Kaufmannnak előadását kellett végighallgatnunk. Az előadás 10 órára volt kitűzve és a tanácskozó szobában megtartva. Az üléseket úgy csoportosították, hogy a magyar és a német résztvevők külön-külön egy csoportban egymással szemben ültek, a két csoport között egy kb. 5 méternyi ürré tátongott. Az előadást a házigazda, Oberstarbeitsführer Richter vezette be. Hauptamtsleiter Kaufmann előadásában ismertette a német birodalmi kormány zsidóellenes törvényeit és intézkedéseit, kitérve azok hátterére és szükségére. Majd áttért a zsidóságnak németországi szerepére és igen élénk színben részletes áttekintést adott annak destruktív működéséről. Nagyobb érdeklődést váltott ki Hauptamtsleiter Kaufmann, amikor a keleti zsidóknak németországi beszivárgásáról kezdett beszélni és ennek folyamán megemlítette azt, hogy eddig nem sikerült megfejteni azt a rejtélyt, hogyan és miként keletkezett a keleti zsidóság.

Itt félbeszakítottam Hauptamtsleiter Kaufmann-t és csodálkozássomnak adtam kifejezést, hogy a német urak ezt nem tudják. Utaltam Katzenellenbogen 'Die Juden in Deutschland' című standardművére, amely a német nemzeti szocialista párt és a német birodalmi kormány engedélyével 1936-ban a berlini 'Jüdischer Verlagban' jelent meg.

Felszólalásom kínos csend követte és miután Hauptamtsleiter Kaufmann előadásának folytatásáról lemondott és a jelen levő urak közül senki sem kívánt a tárgyhoz hozzászólni, Oberstarbeitsführer Richter idő előtt oszlatta fel az összejövetelt. Ez 11 óra körül volt. Miután az ebéd egy órára volt kitűzve, unatkozva ténferegünk. A német urak teljesen elszeparálódtak és izgatottan beszéltek meg az incidenst.

Délután négy órára újabb előadás volt programra tűzve. Ez alkalommal Pohl 'professzor' szólalt fel. Csevegési formában beszélt a palesztinai útvjáról és ott szerzett tapasztalatairól. Majd a zsidó-

ság eredetére tért ki s ezzel kapcsolatban nagyjában a következőket mondta:

— Az összes semita származású népekről ki lehet mutatni az eredetet, követni lehet azt az utat, amelyet a történet folyamán megtettek s szinte szemünk előtt játszódik le az a folyamat, hogy mikép váltak államalkotó népekké. Csak a zsidókról nincsenek hasonló történeti bizonyítékok. Feltűnedezésük teljesen rejtélyes körülmények között ment végbe s ezért elfogadható az a tudományilag alátámasztható nézet, hogy a zsidóság a semita bűnözőkből és asszociális elemeiből keletkezett. A semita népek között ugyanis az volt a szokás, hogy a kriminális és asszociális elemet ki vetették a törzsi keretből és a pusztába kergették. Ott csoportba verődve sivatagi sakálként éltek, amíg Ábrahám, aki valószínűleg szintén egy ilyen száműzött, kivetett bűnöző volt, meg nem szervezte őket. A zsidóság történetének egész lefolyása alatt mindvégig megtartotta eredeti kriminális és asszociális jellemvonásait, mert mindenütt destruáló és romboló tényezőként működtek és a gazdanépek átkaivá váltak. Pszichológiailag azért érthető, hogy a zsidóság telítve volt kisebbségi érzetekkel, ezeknek kompenzálására találták ki a zsidó vezetők 'Isten választott népe' fikcióját. Pohl 'professzor' azután reprodukálhatatlan szavakkal olyan gyűlöletes képet festett a zsidókról, hogy a magyar csoport tagjai megdöbbenve első ízben kezdték sejteni, hogy mi is rejlik a meghívás mögött.

Pohl 'professzor' a magyar csoporttól állásfoglalást várt. Egyrészt a délelőtti felszólalásom miatt, másrészt mert én beszéltem a magyarok között legjobban németül, akaratlanul a magyar csoport szóvivője lettem s így jórészt Hubay Kálmán ösztönzésére válaszolnom kellett Pohl 'professzornak'.

Felálltam és a következőket mondtam: Ha Pohl 'professzor' megfosztja a zsidókat mindazoktól a jelzőktől, amelyek egy népet jellemezhetnek, ha megtagadja tőlük azokat az attribútumokat, amelyek az emberre illenek, akkor ebből logikusan az következik, hogy ki kell irtani őket. Mi nagyon is megértjük, hogy mire célzott Pohl 'professzor'. De miért nem ösztöntek hozzánk, miért nem mondják meg végre, hogy azért hoztak ki bennünket Németországba, hogy a zsidóság kiirtásához magyar részről hozzájáruljunk. Itt vagyunk már két napja és még mindig nem tudjuk, mi a németországi tartózkodásunk célja és mindenek előtt miről kell véleményt nyilvánítanunk.

Pohl 'professzornak' ez sehogyan sem tetszett, meglehetősen ingerülten egy hosszabb nyilatkozatba kezdett, amelynek folyamán többek között a következőket mondta:

— Teljes abszurditás az, hogy amikor a német birodalom és szövetségesei ebben a világzsidóság által kiváltott világháborúban élet-halál harcot vívnak, Németország szomszédságában, Magyarországon hatszázezer olyan ember éljen, aki ebben a háborúban nem vesz részt. A zsidók nem katonáskodnak, a munkaszolgálatban csak csekély mértékben vesznek részt, a magyar lakosságnál jobban élnek, destruálnak, leszabotálják a magyar háborús erőfeszítéseket és veszedelmes kémközpontot tartanak fent, amelynek szálai Moszkváig, Londonig és New Yorkig terjednek. Hitler Adolf azért abban állapodott meg Horthy Miklós kormányzóval, hogy a magyarországi zsidóknak 18 éves kortól 60 éves korig Németországban munkaszolgálatot kell teljesíteniök. Ennek gyakorlati keresztülvitele érdekében máris megkezdték a magyar vidéki városok gettóinak kiürítését és lakóinak Németországba való szállítását.

Pohl „professzor” akkor igen higgadt hangon áttekintést adott azokról az intézkedésekről, amelyeket a német birodalmi kormány foganatosított a magyarországi zsidó lakosságnak Németországba tervezett áttelepítésével kapcsolatban. Kiemelte azt, hogy az áttelepítés humánus és emberséges szempontok szerint fog történni. A német birodalom területére érkező magyar zsidókat a német hadiiparban fogják foglalkoztatni, ugyanolyan feltételek mellett, mint a német vagy külföldi munkásokat. Ugyanazt az élelmezést és órabért fogják kapni. A magyar kormány zár alá veszi a zsidó javakat, amelyeket a háború végén hiánytalanul vissza fognak szolgáltatni az eredeti tulajdonosoknak, amikor egyúttal a zsidó kérdés is végleges megoldást fog nyerni. Hosszabban beszélt az alapítandó zsidó állam kilátásairól, ismertetve ezzel összefüggésben a cionista elképzeléseket és végül pedig rámutatott arra, hogyha ezek a tervek közül egy sem volna világpolitikai realitások miatt megvalósítható, akkor a lengyel és az orosz területekből kellene egy darab földet kihasítani a zsidó otthon céljaira.

Pohl „professzor” azután elárulta azt, hogy mi volt a magyar csoport meghívásának célja. Szerinte a meghívott csoport politikai világnézetében keresztmetszetét adja a magyar jobboldali társadalom érzéseinek és felfogásának. A német birodalmi kormány tudni szeretné, hogy a magyar nép miképp fog reagálni a tervezett zsidóellenes intézkedésekre. Tőlünk határozott és pozitív állásfoglalást vár. Itt az idő, amidőn a magyar nép helyrehozhatja a múltban elkövetett hibáját. A magyar nép indolenciája és közömbössége folytán zsidósodott el annyira Magyarország, úgy hogy az élet-halál-

harcban álló tengelyhatalmak legnagyobb problémája — fejezte be Pohl „professzor” igen szenvedélyes hangon fejtegetéseit.

Pohl „professzor” felszólítása igen kényes helyzetbe hozta a magyar csoportot. Egyik részről ekkor hallottunk először arról, hogy az 1944 március 18-i megbeszélésen Horthy kormányzó hozzájárult a magyarországi zsidóságnak németországi munkaszolgálatához. Állásfoglalásunkban tekintettel kellett lennünk Horthy Miklós államfői presztízsére. Másrészt ekkor szereztünk hiteles értesülést az eddig kőszá hírként kezelt vidéki zsidódeportációkról. Végül realizálnunk kellett azt, hogy itt német részről a magyar ügyekbe való oly fokú beavatkozásról van szó, amely súlyosan sérti a magyar állam szuverénitását és mélységesen veszélyezteti Magyarország függetlenségét. Mindnyájunkra pedig mázsás súlyként nehezedett az a felismerés, hogy a jovialis egyetemi tanár álarca mögé bujt Pohl „professzor” azonos a Reichssicherheitsamt Pohl nevű osztályvezetőjével és SS generálisával, aki Németországban az élet-halál ura, akitől függ, hogy sértetlenül hazatérhetünk-e vagy pedig valamelyik német koncentrációs táborban fejezzük be németországi utunkat.

Hubay Kálmán röviden informálta a magyar csoport németül nem beszélő tagjait Pohl „professzor” közléseinek lényeges pontjairól, majd rövid tanácskozás után egyöntetűen visszautasítottuk a németeknek tervezett beleavatkozását a magyar belügyekbe. A magyar álláspont tolmácsolására pedig engem kértek fel.

A német urak várakozással tekintettek ránk és kétségkívül igen élénk helyeslést vártak a magyar csoport tagjai részéről. Ahelyett azzal kezdtem felszólalásomat, hogy erélyesen visszautasítom Pohl „professzor” azon szemrehányását, hogy Magyarország a magyar nép indolenciája következtében zsidósodott el ennyire. Igazuk van a németeknek abban, hogy mi jobban ismerjük a magyar népet, mint ők. A magyar nép lelkiületére éppen fordítva hatnának a tervezett zsidóellenes intézkedések. Mártírokat látnának a zsidókban és ez sokkal inkább megrontaná a közhangulatot és ásná alá a harci szellemet, mint a zsidók suttogó propagandája és szubverzív működése. A zsidókérdés emellett elsősorban magyar kérdés, ennek emberséges és becsületes megoldása nemcsak becsületkérdése Magyarországnak, hanem elsőszámú nemzeti érdeke is. Azért a magyar csoport az egész magyar nemzet nevében a leghatározottabban ellenzi azt, hogy magyar állampolgárok egy baráti, de mégis csak idegen hatalom fennhatósága alá kerüljenek, akár hosszabb, akár rövidebb időre. A német birodalomnak egyébként is semmi haszna nem lenne ebből a munkaszolgálatból, mert a magyar zsidóság zömében használhatatlan fizikai munkára, amellet nem is lesz hajlandó kényszer alatt

becsületes munkát végezni. A német birodalom csak fokozná belső nehézségeit zsidó munkaszolgálatosoknak nagyszámú felhasználása folytán.

A meghökkenést, melyet e felszólalásom kiváltott, fokozta még Gosztonyi képviselő hozzászólása. Rámutatott arra, hogy az u. n. magyar 'ellenállóknak' a Sicherheitsdienst részéről 1944 március 19-én történt letartóztatása súlyosan sértette a magyar állam szuverenitását. A legjobboldalibb körök is mélyen elítélték azt, hogy ezeket nem a magyar kormánynak adták át megfelelő eljárás megindítása céljából, hanem Németországba hozták őket. Csak 40 személyről volt szó és ennek a negyven személynek elhurcolása is erősen megrontotta a közhangulatot és súlyosan visszahatott a magyar nép németbarát érzelmeire. El lehet tehát képzelni, mi lenne a reakció, ha hatszázezer vagy akár kevesebb magyar állampolgárt engednének át idegen joghatóság alá.

A német urak megrökönyödése tetőfokát érte el akkor, amikor Hubay Kálmán azt kérdezte, hogy hol vannak az elhurcolt magyarok. Mindenki Pohl ,professzorra' nézett és tőle várták az engedélyt, hogy a kérdésre válaszolhassanak. Pohl ,professzor' intett a fejével, erre a német birodalmi belügyminisztérium képviselője azt mondta, hogy a magyar 'ellenállók' a dachau koncentrációs táborban vannak, ott az u. n. Prominenten-Blockban helyezték el őket, élelmezésük megfelelő.

Hubay Kálmán erre azzal a kéréssel állt elő, hogy ő meg akarja látogatni Dachauban Keresztes-Fischer Ferenc volt belügyminisztert, aki bár neki személyesen ellensége és politikai ellenfele, de éppen ezért meg akar győződni arról, hogy elhelyezése és ellátása megfelelő-e. Hubay Kálmán nem kapott választ. Oberstarbeitsführer Richter sietve feloszlatta a kínos hangulatban lefolyt összejöveteelt. A német urak ezúttal is elszeparálódtak a magyaroktól.

Este a program szerint a 'Djibuk' című jiddis nyelvű filmet akarták a magyar csoportnak bemutatni, amelyet a német csapatok Varsóban zsákmányoltak. A vacsora vége felé Oberstarbeitsführer Richter azonban meglepetésszerűen bejelentette, hogy a film előadása elmarad, mert állítólag a film nem érkezett volna meg. Helyette egy baráti tere-ferére fogunk összeülni.

A baráti 'tere-fere' a szálloda szalonjában folyt le. Pohl ,professzor' egy diványon foglalt helyet, köréje csoportosultak a német urak. Pohl ,professzorral' szemben Hubay Kálmánnak és nekem kellett helyet foglalni egy karosszékekben.

A beszélgetés csak nagyon nehezen indult meg, Pohl ,professzor' engem szemelt ki áldozatul, mert egyoldalúan hozzám adresszálta

csípős megjegyzéseit. Hubay Kálmán idegesen feszengett a karos-székekben, mintha érezte volna, hogy a kifejlődő párbeszéd további fejlődésétől fog függeni a magyar csoport további sorsa. Többször figyelmeztetett engem, hogy vigyázzak.

En mosolyogva, de épp oly élesen paríroztam Pohl ,professor' megjegyzéseit. A szópárbaj Pohl ,professor' és köztem mind hevesebbé vált és a szemrehányások Pohl ,professor' részéről mind súlyosabbak. Az éles szócsata végén Pohl ,professor' mosolyogva azzal nyújtott kezét nekem, hogy ,ich gib mich geschlagen'. A találkozá-sok ezentúl a legmelegebb barátság jegyében folytak le.

Németországi tartózkodásunk harmadik napján programm szerint Eltvilleben a Müller féle pezsgőgyárat tekintettük meg. Az ebéd vége felé megjelent Pohl ,professor', aki egy fekete Mercedes-Benz kocsin érkezett melyet egy SS altiszt vezetett. Pohl ,professor' csak egy pohár pezsgőt fogadott el, ezt az egészségemre üritette azzal a megjegyzéssel, hogy nem akart úgy elmenni, hogy búcsút ne vegyen attól a magyartól, aki legyőzte. Azután elmondta nekünk, hogy sokat gondolkozott azon, amit a magyarok mondtak, belátja, hogy sok bennünk a realitás, amit nem lehet minden további nélkül figyelmen kívül hagyni. Örült annak, hogy megismerkedhetett a magyar csoporttal, amely negatív állásfoglalásai ellenére pozitív módon járult hozzá a helyzet tisztázásához. Azután igen szívélyesen elbúcsúzott tőlünk.

Visszatérésünk után a WELTDIENST szerkesztője hívott az irodába azzal, hogy olvassam át az eddigi tárgyalásokról felvett jegyzőkönyveket. Az iroda mellett volt a telefon és a Hell-távíró szoba. Abban akkor 5 német úr tartózkodott, akik igen fanyar hangon jelentették berlini feletteseiknek az eddigi megbeszélések eredményeit. Mindegyik azt ajánlotta, hogy a német birodalmi kormány korrigálja a magyarországi zsidóellenes intézkedéseit és keressen olyan utat, amelyen inkább találkozhatik Magyarország kívánságaival.

Németországi tartózkodásunk negyedik napján engedélyt kaptam, hogy Bad Schwalbachba utazhassak a WELTDIENST központjának meglátogatására. Utazásomat egyébként a WELTDIENST fő-szerkesztője szorgalmazta, aki velem kívánta megbeszélni a német sajtó részére kiadandó kommunikék szövegét.

Bad Schwalbachba való érkezésem után a WELTDIENST fő-szerkesztője mindenek előtt elolvastatta velem azokat a jegyzőkönyveket, amelyeket korábbi hasonló találkozásokról felvettek. Kisült az, hogy a magyar csoport előtt svájci, svéd, orosz, lengyel, dán és

francia csoportok kaptak hasonló meghívást Németországba. A magyar együttes előtt a franciákkal volt a németeknek találkozásuk. A francia csoportban a Vichy-i kormány több magasrangú tisztviselője is volt képviselve. Egyik csoport sem kifogásolta a német részről tervezett zsidóellenes intézkedéseket, a franciák egyenesen keveselték azokat, ők a zsidóság teljes kiirtását követelték. Mindegyik nemzeti csoportban többen is igen szenvedélyes hangú előadást tartottak a zsidó kérdésről és úgy szólván összebeszélés szerűen kiemelték előadásaikban, hogy a zsidóság az élvezett egyenjogúságot, személyi és anyagi biztonságot szubverzív magatartással hálálta meg. A WELTDIENST főszerkesztője ezenkívül bemutatta nekem azon sajtóközlemények kivágatait, amelyek a korábbi csoportok németországi szereplésével foglalkoztak. A pártlapok szenzációs tárlásban hozták az elhangzott előadásokat. Ilyen sajtószenzációkkal a magyar csoport eddig nem szolgált, ellenkezőleg mindaz, ami eddig a magyar csoport részéről elhangzott, igazán nem kíváncsított a nyilvánosság elé. Több eshetőség latolgatása után a WELTDIENST főszerkesztője végül úgy határozott, hogy a német-magyar találkozásról egyelőre nem ad ki kommunikét a német sajtó számára. Később sem jelent meg semmi a német-magyar találkozásról a német sajtóban, mindössze a Weltdienst könyomatosza említette meg a találkozás száraz tényét egy félhasábos közleményben.

Az ötödik nap este bemutatták nekünk a 'Djibuk' című jiddis nyelvű filmet, amely egy zsidó fiatalembernek tragikus szerelmét tárgyalta. Az előadás végén Oberstarbeitsführer Richter Hubay Kálmánt és engem arra kért fel, hogy ne feküdjünk le, mert a német urak egy bizalmas megbeszélést akarnak tartani velünk. Megkért bennünket arra is, hogy erről ne tegyünk említést a magyar csoport többi tagjainak.

Éjjel 12 órakor, amikor már mindenki lepihent, jöttünk össze a szálloda szalonjában. Német részről jelen volt Oberstarbeitsführer Richter, Hauptamtsleiter Kaufmann, a birodalmi belügyminisztérium és a birodalmi igazságügyi minisztérium, a Reichssicherheitshauptamt képviselője és Dr. Heinz Ballensiefen. A megbeszélés szóvivője a német birodalmi belügyminisztérium képviselője volt. A szóvivő azzal nyitotta meg az ülést, hogy azért hívott meg bennünket erre a bizalmas megbeszélésre, hogy kifejtse előttünk azokat az okokat, amelyek a birodalmi kormányt a már ismert zsidóellenes intézkedések foganatosítására kényszerítik. Amit mond, az mindvégig bizalmas természetű és adjuk szavunkat, hogy erről nem fogunk beszélni. A német urak jelentették feletteseiknek a magyar álláspontot és a birodalmi kormány komoly mérlegelés tárgyává tette azt.

Nem áll a birodalmi kormány érdekében, hogy a magyarok és németek közötti viszonyt elmérgesítse és a német ellenes hangulatnak további tápot adjon. Azért eltekint a magyarországi zsidóknak további deportálásától. Ne gondoljuk azt, hogy a német birodalmi kormány kizárólag nyers és brutális zsidóellenességből tökéltte el magát a zsidókérdés végleges rendezésére. A birodalmi kormány valóban fel kívánja használni a paragon heverő zsidó munkaerőt. Ezenfelül prevenciós okokból is kívánja az európai zsidóságot Németországban koncentrálni. Az emigrált zsidók vezetik az ellenséges repülőgépeket a légítámadások alkalmával. A német városok védtelen lakosságának bombázása, foszforral való leöntése és eleven megégetése, mint általában a polgári lakossággal szemben alkalmazott légiterror a világzsidóság műve. A birodalmi kormány azért elhatározta, hogy a veszélyeztetett pontokra zsidókat fog koncentrálni, hadd bombázzák őket agyon fajtestvéreik. Továbbá tuszként kívánják felhasználni a Németországba koncentrált zsidókat a háborúnak elvesztése esetére. Ha Németországnak pusztulnia kell akkor vele együtt fog pusztulni az európai zsidóság is.

A fővonásokban ezeket mondta a szóvivő 2 órás fejtegetései során. A fejtegetést többször félbeszakítottuk feltett kérdéseinkkel. Ezekre a birodalmi belügyminisztérium kiküldöttje mindenkor készségesen válaszolt. Tőlünk nem kívántak állásfoglalást, csupán véleményünkre voltak kíváncsiak. A következő két órában barátságos eszmecsere fejlődött ki közöttünk és a német urak között. Jobbára Hubay Kálmán vitte a szót. Ő rámutatott a tervezett preventív intézkedéseknek várható kedvezőtlen világviszhangjára. A zsidó világsajtó még vadabbul fog uszítani Németország ellen, még jobban fogja felkorbácsolni a szenvedélyeket és ezzel még inkább fogják erősíteni az ellenséges ellenállási szellemet. A tervezett intézkedések mindenképpen negatív eredményűek lesznek és visszahatásuk egyenesen katasztrofális lehet. A zsidóknak a veszélyes gócpontokon való koncentrálása nem fogja visszariasztani az ellenséges államokat és magát a zsidóságot sem, azoknak bombázásától. Ellenkezőleg még intenzívebbül fogják folytatni a bombázásokat, a légítámadásokat, hiszen a világzsidóságnak eminens érdeke az, hogy a zsidó áldozatok számát szaporítsa, a zsidók szenvedéseit fokozza, mert ezeket az áldozatokat, ezeket a szenvedéseket jogcímül használhatja predomináló szerepének biztosítására.

A világzsidóságnak alkalma lett volna németországi fajtestvéreit átmenteni, de semmit sem tett érdekükben, mert nem akarta kiadni a kezéből a jogcímet, hogy Németország és a nemzeti szocialista rendszer ellen uszíthasson. A niebelungeni hőskölteménybe illő

elhatározás az, hogyha Németországnak pusztulnia kell, akkor pusztuljon vele együtt az európai zsidóság is. De gondoltak-e arra, hogy egy vesztett háború és a nemzeti szocialista rendszer összeroppanása után a német nép változatlanul megmarad, mert, hiszen nem lehet egy 80 milliós népet csak úgy egyszerűen kiirtani. Ekkor a német népnek kell a niebelungeni gesztus véres árát megfizetni. Azonkívül ki tudja előre, hogy mily körülmények között fog bekövetkezni a vég, lesz-e egyáltalában idő és alkalom a Németországba koncentrált zsidók kiirtására. Ebben az esetben megint csak a német nép lesz a szenvedő alany, mert az elhurcolt zsidók a német népen fogják megbosszulni az elszenvedett sérelmeket. S ez a bosszú kegyetlen lesz. Ő, bár hiszi és vallja, hogy a németek megnyerik a háborút, de politikai józanságuk megköveteli, hogy minden eshetőséggel számoljanak. A háború megnyerése szempontjából jobb az erőket a cél elérésére koncentrálni, mint szétfecsérelni kétes értékű zsidóellenes intézkedések keresztülröszakolására. Egyszerűbb volna ezért a zsidó kérdés rendezését a háború végére hagyni.

A német urak rendkívül komolyan hallgatták végig Hubay Kálmán fejtegetéseit és készségesen elismerték azt, hogy azok sok olyan szempontot tartalmaznak, amelyekre eddig nem gondoltak. Megígérték, hogy feletteseiket a legrészletesebben informálni fogják és nincs kétségük, hogy azok komoly mérlegelés tárgyává fogják tenni a kifejtett szempontokat. Azután örömlüknek adtak kifejezést, hogy velünk megtarthatták ezt a hasznos és a németek szemszögéből értékes megbeszélést. Majd egész váratlanul Hubay Kálmánnak és nekem igen magas pozíciót ajánlottak fel arra az esetre, ha Németországban kívánunk maradni. Mindketten melegen megköszöntük az ajánlatot, de nem fogadtuk el.

Hajnali 4 órakor váltunk el igen meghitt barátságban. Amikor távozóban voltunk, a Reichssicherheitshauptamt képviselője Hubay után kiáltva azt mondta:

— Herr Hubay, die Juden werden Ihnen für Ihre Stellungnahme nicht dankbar sein. Sie werden Sie aufhängen; wenn sie den Krieg gewinnen sollten.

— Wahrscheinlich — válaszolt Hubay Kálmán mosolyogva és vállát vonogatva.

Németországi tartózkodásunk további napjait békés és barátságos légkörben töltöttük el. Napjainkat különböző nagyon érdekes előadások tarkították.

Június 27-én léptük át a magyar határt. Azzal az érzéssel térünk haza, hogy nagy veszélyek között bátran védtük meg Magyar-

ország érdekeit. Érthető volt azért megkönnyebbült felsőhajtásom a magyar határ átlépése után:

— Azt hittem, hogy ez a látogatás mindnyájunk számára Dachauban végződik.

A németországi látogatás ezzel még nem zárult le, ennek a háború befejezése után még egy epilógusa volt.

A német birodalom összeomlása Münchenben ért utol, családommal a hazánkat legázoló bolsevista csapatok előtt menekültem. Nem sokkal Münchennek amerikai megszállása után a munkahivatal munkára kötelezett. Ez alkalommal kellett első ízben kiállítanom a 99 pontot illetve kérdést tartalmazó „Fragebogen” (kérdőívet). Ebben az a kérdés is volt feltéve, hogy a kérdőívet kitöltő személy a WELTDIENST-nek volt-e vezetője, tisztviselője, támogatója, előfizetője stb.

Ha jól emlékszem 1945 őszén az amerikai katonai kormányzat által kreált bajor kormány törvénybe iktatta azt az amerikaiak által kidolgozott rendelkezést, amely „Entnazifizierungsgesetz” név alatt ment át a köztudatba. Ez a törvény illetve rendelkezés egyrészre a „Spruchkammer”-rendszer felállítására, bevezetésére és működésére vonatkozó irányelveket tartalmazta, másrészt a bűnös szervezetek és bűnösségi fokozatok fogalmát tisztázta. A törvényben egyenként voltak felsorolva a bűnös szervezetek, mint pl. a német vezérkar, a német nemzeti szocialista párt és annak különböző alorganizációja, az SS, Gestapo, Sicherheitsdienst, stb. Ezek közül — úgy hiszem — ötödik helyen volt megnevezve a Weltdienst. A WELTDIENST vezetői és osztályfőnökei a törvény szerint elsőfokú háborús bűnösökként voltak elbírálandók és befokozandók. Az amerikai katonai kormányzat által kiadott, Münchenben megjelenő „Die Neue Zeitung” (ez volt a német nemzeti szocialista rendszernek uralomra jutásáig a bajor kommunista párt Münchenben megjelenő hivatalos orgánumának címe), amelyet a Völkischer Beobachter nyomdájában nyomtak, egyik cikkében behatóan foglalkozott a nürnbergi tribunál elé kerülő bűnös náci szervezetek perének sorrendjével és ha jól emlékszem a közlemény a Weltdienst perének letárgyalását második helyen említette.

Az első nürnbergi per tárgyalása idején felkeresett engem lakásomon egy a német nyelvet súlyos amerikai akcentussal beszélő investigator. Nevét sajnos nem értettem, katonai rangját sem tudtam megállapítani, mert egy mindent elfedő katonai esőkabátot hor-

dott. Többszöri megkérdezésemre sem volt hajlandó elárulni, melyik amerikai szervezetnek tagja. Mindvégig kihangsúlyozta, hogy a beszélgetés többé-kevésbé csak magán jellegű. Az investigator elsőnek is azt kérdezte tőlem, hogy van-e tudomásom vagy sejtem-e, hol van a Weltdienst bizalmas anyaga elrejtve. Németországban rejtették-e el vagy külföldre vitték megőrzés végett? Az investigator nagy sajnálkozására nem tudtam felvilágosítással szolgálni. Azután a nürnbergi perekről kezdett beszélni, ennek folyamán azt szerette volna megtudni, hogy mi lesz a Weltdienst perének kihatása a világ közvéleményére. Én megmondtam őszintén, hogy a per nem fog nagy örömet okozni a zsidóságnak. A Weltdienstnek perbe fogott emberei védekezni fognak és minden bizonnyal produkálni fogják az Alliance Israelite Universelle-nek a németek által zsákmányolt bizalmas természetű iratait, amelyekből minden kétséget kizáró módon ki fog tűnni az, hogy a második világháborút a világzsidóság robbantotta ki illetve szorgalmazta. A vádlottak kénytelenek megnevezni az amerikai, angol dél-afrikai, svéd, stb politikusokat, államférfiakat, katonákat, akik a Weltdienstet támogatták a felvilágosító munkájában. Ezek a leleplezések nemcsak a tekintetbe jövő államok részére lesznek kínosak, hanem súlyosan fogják kompromittálni a zsidóságot is. Az investigator figyelmesen végighallgatott és kiemelte, hogy ez az ő véleménye is, ezért örül annak, hogy ezt más szájából is hallja. Azután szívélyesen elbúcsúzott tőlem azzal, hogy majd hallat magáról. Németországi tartózkodásom alatt nem találkoztam vele többet.

1948-ban Frankfurtban találkoztam a Weltdienst egyik szerkesztőjével. Ez a következőket mondta: A Weltdienst az előnyomuló angol csapatok elől Thüringiába tért ki. Magával vitt mintegy 20 láda archivalis anyagot. A bizalmas természetű és pótolhatatlan anyagot már korábban egy semleges országban helyezték el. Neuhausen nevű községben érték utól a kitérő Weltdienstet az előnyomuló amerikaiak. Az anyagot otthagynak a Weltdienst alkalmazottai széjjelszéledtek. A szerkesztőség egy része Erfurtba kerül, ahol orosz fogságba estek. Amikor az oroszok megtudták, hogy a Weltdienst szerkesztőiről van szó, nagyon udvariasan kezelték és kitűnően látták el, de állandóan kikérdezték. A Weltdienst működésének minden mozzanata érdekelte az oroszokat. Hat heti kihallgatás után az oroszok azzal a meglepő ajánlattal álltak elő, hogy állítsuk fel újból a Weltdienstet és adjuk ki a 16 nyelven megjelenő nyomatosukat. A szovjet katonai kormányzat minden kívánt összeget rendelkezésünkre bocsát, mindent megtesz, hogy a korábbi alkalmazottakat felkutassa és garantálja, hogy a Weltdienst az eddigi elvek

szerint folytathassa működését. A szerkesztők azonban nem fogadták el ezt az ajánlatot, amire letartóztatták őket. Mintegy 8 hónapig voltak letartóztatásban, ezen idő alatt egyik helyről a másikra viték és mindenütt a legaprólékosabban kihallgatták őket. Végül szabadon engedték őket és lehetővé tették számukra, hogy az angol-amerikai megszállott zónába távozhassanak.

Valamivel később a Weltdienst skandináv osztályának volt vezetőjével találkoztam, aki a következőket mondta: „Amikor a Neuhausenba bevonuló amerikai hadseregrészleg megtudta, hogy a Weltdienst anyaga és alkalmazottjainak egy része van ott, békében hagyták és nem törődtek velük. Néhány nappal később azonban egy katonai csoport érkezett meg autókkal, ennek a csoportnak minden tagja zsidó volt. Ezek sietve rakták autókra a Weltdienst ládáit és elhajtottak. A Weltdienst tagjait azonban nem fogták le, nem is hallgatták ki, legnagyobb részük az első alkalommal Frankfurt a/M.-ba tért vissza.” Ugyancsak ő mesélte, hogy a Weltdienst volt vezetője rövid ideig letartóztatásban volt. Ezen idő alatt állítólag többször kihallgatták. Azonban hamarosan szabadon engedték és utána a francia zónába, illetve a Saar-vidékre távozott.

A WELTDIENST nem került a nürnbergi tribunál elé, alkalmazottjai és vezetői ellen sem indítottak meg eljárást s a „Spruchkammerok” is „unbelastet”-nek minősítették őket a náciítánítási eljárás folyamán, ha nem voltak a német nemzeti szocialista párt tagjai. S az alkalmazottak legnagyobb részben nem voltak párttagok. Feltűnő volt, hogy több Weltdienst alkalmazott az amerikai katonai megszálló hatóságoknál kapott állást jelentős poszton, még feltűnőbb volt az, hogy az amerikai osztály amerikai állampolgárságú osztályvezetőjét, Malan volt délafrikai miniszterelnöknek angol állampolgárságú kiküldöttjét, valamint a többi nem német állampolgárságú alkalmazottat hazájukba való visszatérésük után nem fogták hazaárulás címén perbe, ellenük soha semmilyen eljárás nem indult meg, holott az egész háború alatt Németországban tartózkodtak és résztvettek a zsidóellenes felvilágosító munkában.”

Lithgow N. S. W.

1958, július hó 8-án.

Lits Ernő

A magyarországi zsidókérdésnek volt még egy másik része, az úgynevezett munkaszolgálatosok problémája.

Az OSS-pribék nagyjában ugyanazt a kérdést teszi fel Bárdossy Lászlónak, Hellebronth Vilmosnak és másoknak. Hellebronth-tól ezt kérdezi:

— Mint magasrangú katonatiszt természetesen tudott arról a gyalázatos barbárságról, hogy egyenruhába öltöztetett egyéneket, akiket munkaszolgálatosoknak neveztek fegyvertelenül küldtek a harctérre.

— Törvény állapította meg, hogy a munkaszolgálatosok fegyvert nem kapnak.

— Miféle törvény?

— Erre nem tudok felelni.

Az egész story ördögien összekevert hazugsággyűjtemény néhány mondatban. Az amerikai OSS nivótlanságának olyan félelmetes bizonyítéka, amely sok mindent megmagyaráz ma az Egyesült Államok világpolitikai helyzetéről.

— Magas állásban helyeselte-e, — kérdezi Bárdossytól is Himler — hogy a munkaszolgálatra berendelt zsidó katonákat fegyverek nélkül küldték a harctérre.

A felelet lényegtelen. A honvédelmi munkaszolgálatot a szabaddon, német befolyástól mentesen megválasztott — mint ma mondanák — demokratikus országgyűlés szavazta meg az 1939:II t.-c., tehát az úgynevezett honvédelmi törvény keretében. Ez kimondotta, hogy a zsidók a m. kir. honvédség keretében fegyveres szolgálatot nem teljesíthetnek, ezzel szemben honvédelmi munkára vannak kötelezve. Ebben semmiféle barbárság nem volt, legfeljebb, mint Amerikában mondanák, bizonyos méretű „diszkrimináció“. Azonban ez a diszkrimináció fennállott magával a magyar néppel szemben is. Nevezetesen ugyanez a honvédelmi törvény munkaszolgálatra kötelezte azokat a magyarokat is, akik bármi okból nem voltak alkalmasak fegyveres szolgálatra. A légvédelemnél, a romeltakarításnál s egyéb közérdekű munkáknál szolgálatra volt kötelezve minden magyar állampolgár, tekintet nélkül arra, hogy magyar, német, rutén vagy éppen zsidó volt. A vonatcsapatok magyar legénységének nagyrésze, például a hajtók, híradó- és vonatcsapatok emberei fegyvertelenül mentek normális körülmények között is a frontra. Fegyvertelen munkaszolgálatot teljesítettek többek között a Todt-féle

munkaszolgálat német munkásai, a bulgár trüdvákok s — ismétljük — maguk a magyarok is.

A magyarországi zsidókat azonban, ha fegyvertelenül is, de nem a frontra, nem a harctérre, hanem a frontvonal mögé küldötték. Rendszerint a harcoló arcvonaltól jelentős távolságban végeztek rakodási, útjavítási munkákat. A „barbárnak“ nevezett honvédelmi törvény egyenesen megkímélte a magyarországi zsidó ifjúság életét. Míg a magyar bakának életével, vérével kellett helytállania hazájáért, addig Magyarország a maga zsidó állampolgáraitól a hazafias kötelességteljesítésnek a minimumát, a munkát követelte meg.

Igaz, hogy a voronyezsi frontáttörés után, midőn a Keleten harcoló szövetségesek frontja összeomlott és a szovjet csapatok igen rövid idő alatt hatalmas térfelületre tettek szert, elfogtak nagyszámu munkaszolgálatos zsidót is, akik jóval a front mögött dolgoztak. Azonban abban a lapban, amely az OSS magyar osztálya vezetőjének könyvét reklámozza, ezeket olvassuk: „Így pusztították el Kruscsevék Szibériában a Hitler gázkamrájától megmenekült harmincezer zsidó MUSz-ost“. Tehát a magyar honvédelmi törvény, a „gyalázatos barbárság“ mégis jó volt arra, hogy a zsidó fiatalság Hitler gázkamráitól megmeneküljön. Mert meg is menekült!

A hála és a fizetség, amit a magyarság mindeztért kapott, rettenetes volt. Mert ismét csak a zsidóság egyik legmeggyőződöttebb barátjának és védelmezőjének, Sulyok Dezsőnek könyvére hivatkozunk.

„A honvédelmi törvény értelmében a zsidóknak tekintendő egyének nem katonai, hanem honvédelmi munkaszolgálatot teljesítettek. Mégis — mivel ezeket az alakulatokat csak ritkán vitték megsemmisítő táborba — a zsidóságnak aránylag nagy része, éppen a munkaszolgálatosok közül maradt meg. Sokan közülük szovjet fogságba kerültek és ott az arra jelentkezőket terrorista kiképzésben részesítették. Ezek lettek 1945 után Magyarországon a bolsevista terror legkegyetlenebb végrehajtói. (Dr. Sulyok Dezső: A magyar tragédia, 522 oldal.)

„Ahogy a szovjet hadsereg Magyarországra bevonult, mindehűt új politikai rendőrség alakult meg — írja Málnási Ödön történettudós Magyar Márttyrok című könyvében — amelynek tagjai kevés kivétellel a magyar királyi honvédség munkaszolgálatosai egyrészéből szervezett Munkaszolgálatosok Bajtársi Egyesületének tagjai voltak. Ezen politikai nyomozók egyöntetű torturális módszereiből már akkor lehetett következtetni, hogy csakis a Szovjettől, Berijáéktól kaphatták a gyors kiképzést.“

Azonban, hogy ne essünk az „antiszemitizmus“ vádjába, ideiktatjuk a Hatikva című buenos airesi magyar nyelvű cionista lap egy cikkét, amelyet Dénes Béla tel avivi magyarországi zsidó orvos írt válaszképpen egy másik cikkre. Dr. Dénes Béla az ÁVO-nak, a magyar GPU-nak, első rabfőorvosa lett, miután a cionista perben elítélték. Ebben az újságcikkében sok egyéb érdekesség mellett szóról-szóra a következőket mondja:

„Akármilyen kínos, de meg kell írni, hogy nemcsak Rákosi, Gerő, Farkas és a moszkovita tábor vezetőinek jelentős része volt zsidó, hanem jóformán száz százalékgig zsidókból állt az ÁVH nyomozógárdája. És az 1945 utáni egyre erősebben éledő antiszemitizmusnak ez az oka.“

Elmondja azután, hogy szabadulása után beszélt fegyházban ült románokkal, lengyelekkel.

„Nos, kiderült, — folytatja — hogy Lengyelországban, Romániában, a Szovjetunióban ugyanazok a módszerek voltak érvényesek, mint a mi ÁVO-módszereink s nekik éppúgy a legtragikusabb élményeik közé tartozott, mint ahogy nekem is, hogy a nyomozás során mindig zsidókkal álltak szemben s álltam szemben én is.“

Az 1956-os szabadságharc után tisztázódott, hogy az ÁVH-s börtönök borzalmai sokkal nagyobbak voltak, mint az „auschwitz-i rémségek“ és a kegyetlenségek sokkal irtózatosabbak, mint bárhol. Most már azonban dr. Dénes Béla igazán hiteles tanu mondja ezt. A sokat emlegetett SS — Göring szavaival élve — „szerény leányiskolának“ számított az ÁVO vérivó terroristáival szemben. S úgy látszik, az OSS magyar osztálya 1958-ban is azért adta ki magyargyalázó könyvét, hogy az igazi gyilkosokról elterelje a figyelmet.

Ezeket az emberiesség ellen valóban elkövetett bűnöket, amelyeket Michener, Macartney professzor, hiteles tanuk, tényleírások százai bizonyítanak, nem büntették meg Nürnbergben, sem a budapesti népbíróságon. Amott a bizonyítás nem történt meg, csupán az ítéletvégrehajtás. Emitt eddig csak bizonyítás folyt, de az ítéletvégrehajtás — egyelőre elmaradt.

Az emberiesség ellen elkövetett bűnök egyikében sem volt bűnök sem a magyar vezetőréteg, sem egyetlen magyar „háborús bűnök“. A történelmi tények mutatják, hogy Horthy Miklós kormányzó népszabadságát, Magyarország szuverenitását áldozta fel azért, hogy megmentse Magyarországi zsidó polgárait és inkább a német meg szállást vállalta, mint azt, hogy magunk hajtsuk végre a Hitler által kívánt intézkedéseket. A deportációt csak a Hitler által diktált

kényszer alatt hajtotta végre a már megszállott Magyarország. Auschwitzról nem tudott senki. De ha tudott volna is, mit lehetett tenni? Mivel tudták megvédeni a hollandok, franciák, belgák a maguk zsidó kisebbségét? Megszállott országok és azok vezetői rendszerint nem urak saját hazájukban.

A megszállás, a közelítő front, majd az összeomlás zürzavarában itt-ott történtek kilengések, talán egyes alantas beosztottak kegyetlenkedtek is. Azonban Szálasi Ferenc rövid úton főbelövette azokat az aszóni javítóintézetből kiszabadult suhancokat, akik zsidókat öltek meg és raboltak ki. Eisenhower ötcsillagos generális viszont, állapítsuk meg, nem lövette főbe azokat, akik magyarokkal kegyetlenkedtek és magyarokat raboltak ki, amerikai egyenruhában!

A két módszer között ez volt a különbség s ez mutatja legjobban, hogy a magyar mártírok az „emberiesség ellen elkövetett” negyedik vádpont tekintetében is hófehéren állhatnak az Úristen és a történelem ítélőszéke elé.

AZOK ÁTKOZOTT GYILKOSOK VALAMENNYIEN

A repülőgépek, autókaravánok, vonatok megindultak hát — az OSS magyar osztálya jóvoltából — a bolsevik alvilág felé. Vitték az államfőt, a minisztereket, a katonákat. Vitték a kényszer, fenyegetés útján hazatelepített magyar névteleneket is, hogy aztán a komáromi szűrőtáboron keresztül ezrek jussanak bolsevik börtönbe, akasztófára.

A Himler-gang áldozatai között ott volt többek között Hóman Bálint, a szelid, nagyvonalú történelemtudós, akit a Himler-csoport tagjai félholtra éhezettek a salzburgi Landesgericht fogházában s akit végül is 800 zsidó „személyes meggyilkolása” hazug ürügyével tudtak eltüntetni az amerikaiak védőszárnya alól. A gyilkos vád semmiféle formában nem fordult elő Hóman Bálint budapesti nép-bíróági perének tárgyalásán.

Vitték az ujságírókat: vitéz Kolosváry-Borcsa Mihályt, Fiala Ferencet, Hubay Kálmánt, Rajniss Ferencet, Bágyoni Váró Andort, Pándy Lászlót, Rácz Erzsébetet.

Imrédy Béla miniszterelnök népbírósaági tárgyalása. Népgyűlése Sulyok Dezső jelenlegi emigránspolitikus volt.

— Halál! Életfogytiglani fegyház! — mondta a kommunista népbíróság, miközben Jackson bíró Nürnbergben fényesen mentette fel Hans Fritschet, a Német Birodalom nem is nagyon szeriőz rádió-kommentátorát. Háborús bűnösség címén adták ki az OSS-ék Fedák Sárít, a nagy magyar primadonnát, aki soha semmiféle politikai szerepet be nem töltött, úgyszintén Kiss Ferencet, aki a magyar színjátszás legjobbjai közé tartozott s hét évi kommunista börtön után ma már a kommunista rendszer sem tartja háborús bűnösnek. Páger Antalt, Szelezky Zitát, Muráti Lilit szintén halálra kerestette az OSS útján a budapesti konkurrencia.

Hazaszállították Málnási Ödön professzort, a magyar történelemtudomány egyik kiválóságát, akit a budapesti népbíróság is csupán hét bolsevistaellenes cikke miatt tudott nagynehezen hét évi börtönre ítélni. Édesapját csupán a Málnási-név miatt az egri börtönben verte halálra a GPU. Hazaadták az OSS pribékjei Gyertyánfi Kornél prágai főkonzult, akit a népbírák csupán „állásváltalás” címén ítélték két és félévi fegyházra. Kiadták Temesváry Lászlót, a Nemzeti Bank utolsó törvényes igazgatóját s életfogytiglani fegyházra ítélték, miközben Hjalmar Schachtot a nürnbergi bíróság felmentette, noha Schacht politikai állást töltött be a Hitleruralom alatt, míg Temesváry László olyan politikamentes intézményt vezetett, amelynek a világon semmi köze nem lehetett a nürnbergi jogban megfogalmazott négy ponthoz. Andreánszky Jenő államtitkárt letartóztatták, de súlyos betegsége miatt nem tudták haza szállítani. Így helyette ápolónői egyenruhában a feleségét viték haza. Miért?

És itt következik a legklasszikusabb bizonyíték arra, hogy az OSS-be egy chicagóinál rosszabb nvójú gang épült be.

— Ismer Ön egy Andreánszky Gyula nevű ujságíró? — kérdezte Himler Márton az Andreánszky-család egyik nőtagjától.

— Igen. Rokonom! — hangzott a válasz.

Ez pedig elég volt egy magyar hölgy „háborús bűnössé” történt megbélyegzéséhez. Andreánszky Gyula amerikai magyar ujságíró volt ugyanis az, aki a sajtóban leleplezte az OSS magyar osztálya főnökének rosszillatú bányapanamáját.

Majdnem ilyen jellemző az OSS magyar gangjének gesztioira az úgynevezett irlbachi arany szörnyhistóriája. Itt arról volt szó, hogy a győriek menekültvonatához csatoltak volna egy vagónt, amelyben a pénzügyigazgatóság által lefoglalt és gondosan leltározott zsidó vagyont szállították volna külföldre. A legenda szerint ebben a vagónban három és fél mázsa aranyékszer lett volna. A

bajorországi Irlbachba menekült magyarok között mindenféle mende-monda járt arról, hogy ez az aranytömeg egy irlbachi malomban van elrejtve. Voltak, akik esküdtek rá, hogy az aranyat személyesen látták. Akadtak, akik azt követelték, hogy azt a nyomorgó menekültek segélyezésére használják fel. Csaknem száz százaléig bizonyos azonban, hogy Irlbachban soha sem volt arany, mert azt a vagónt, amelyben lett volna, az egyik osztrák állomáson az osztrák vasuti személyzet leakasztotta a menekültvonatról anélkül, hogy tudta volna, mi lehet abban.

A magyarok fecsegése és egy-két személy árulása következtében a legenda híre eljutott az OSS fülébe is. Erre azonnal nagyobb különítmény jelent meg. A Himler-nyomozók nem tudtak ugyan semmiféle parancsot felmutatni, de 12 irlbachi magyart letartóztattak, internáltak és csupán azokat engedték szabadon, akik érdekében egy megvesztegetett német kommunista közbelépett. Ezzel szemben a kolónia választott vezetőjét, dr. Szathmáry Zoltánt, aki mindössze két hétig volt Zemplén-vármegye főispánja, letartóztatták, annak ellenére, hogy még a népbíróági listákon sem szerepelt. Az OSS sötét emberei aztán kiadták a magyarországi kommunistáknak, akik rövid úton felkötötték. Neki volt valójában a legnagyobb bűne. Azért harcolt, hogyha valóban van Irlbachban magyar arany, azt adják át — de ne a CIC-nek vagy az OSS-nek, hanem — az amerikai kincsmegőrzőnek. Egy Horváth nevű győrmegyei segédjegyzőt, aki tudott az arany állítólagos rejtekhelyéről, arra kényszerítették, hogy feleségével együtt egy hazaszállító szerelvénnel térjen haza. Valakik sehogy sem akarták, hogy az amerikai kincsmegőrzőknek adják át az aranyat. Horváthról aztán az a hír érkezett Irlbachba, hogy odahaza, mint háborús bűnöst, rövid úton felakasztották.

Az OSS magyar osztálya táján jól tudták, hogy a tanut kell megölni és nem a tettest.

Az ügy kapcsán ki akartak szolgáltatni még egy ismert magyar orvost is, akit azonban a regensburgi Military Gouvernement parancsnoka — aki valóságos és nem naturalizált amerikai volt — ezzel nyugtatott meg:

— Most érkezett a rendelet Washingtonból. Többé nincs kiadatás. — Aztán az ötödik hadoszlop tagjaira is mondott valamit az amerikai: — Azok átkozott gyilkosok valamennyien.

(Kivonat a Magyar Végvár 1953 októberi számából.)

De nemcsak gyilkosokból állott ez az OSS-gang, hanem tolvajokból, rablókból, szadistákból is. Erre vonatkozólag érdemes elolvasni John Gheorge román tábornok, később berlini román követ,

majd „háborús bűnös“ „Automatic Arrest“ című könyvét, amely a német Druffel-Verlag kiadásában jelent meg. John Gheorge tábornok részletesen leírja, hogy véletlenség folytán került 1945 májusában az ötzli Alpokba, nem messze Ötzl falucskától, ahol Bárdossy László is lakott. Együtt fogták el őket, együtt kerültek az OSS és a CIC fogságába. Tőle egy OSS hadnagy elvette utolsó aktatáskáját is, amelyben borotvakészlete és egyéb toilette-cikkei voltak. Bárdossy László, aki feleségével együtt került az innsbrucki Grauen Bärbe, az OSS, illetőleg a CIC egyik főhadiszállására, elpanaszolta neki, hogy csak egyetlen táskát hozhatott magával. Később Bárdossyt, feleségétől elválasztva, Gheorgeval nyitott teherautón, durva bánásmód mellett szállították Augsburgba, a Seventh Army Interrogation Centerbe.

Elsőnek Bárdossyt vitték be kofferjével együtt a kihallgató terembe. Mikor visszajött, fülébe súgta Gheorgenak:

— A legjobb holmijaimat elrabolták.

Ezután Gheorge került sorra. Számára az első OSS parancsolat így hangzott:

— Űrítse ki a zsebeit.

Tízezer márkáját tőle is nyomban elvették. Míg személyi adatainak felvétele tartott, látta, hogy az OSS-legények mint osztozkodnak a halomba dobált, rabolt holmik fölött.

A berlini román követ utolsó kihallgatása ezzel a kérdéssel végződött Augsburgban:

— Van birtokában arany?

Az OSS-nek nemcsak magyar, hanem úgylátszik „román osztályát“ is csak az a kérdés érdekelte, hogy kitől mit lehet rabolni. John Gheorge tábornoknak nem volt aranya, így hát nem is lett háborús bűnös és később elbocsátották.

Az OSS magyar osztálya vezetőjének könyvében azonban van egy kép, ezzel az aláírással:

„Horthy Miklós v. magyar kormányzó George Grandville amerikai hadnagy őrizetében.“

Nos, John Gheorge, aki az augsburgi Bärenhölle táborban igen rövid ideig együtt volt Horthy Miklóssal is, érdekesen egészíti ki ennek a képnek a történetét. Leírja, hogy Hitlerék egy Weilheim melletti kastélyba internálták a kormányzót, azonban a bánásmód igen udvarias volt.

„Ebből a, ha nem is kényelmes, de elviselhető fogságból — írja Gheorge — nagyon nyersen ragadták ki Horthyt, mikor jeepeken megérkeztek a — „felszabadítók“.

Horthy Ilona, a volt kormányzó hősi halált halt fiának özvegye, leszaladt a lépcsőn, hogy tárt karokkal fogadja az amerikai tisztet. Az ő fiatalos lelkesedése — ha tetszik naivitása — általánosan ismert volt.

Mikor azt mondta az amerikainak, hogy az amerikai vöröskeresztnél szívesen dolgozna mint ápolónő, az „amerikai” tiszt fogai közül ezt morogta:

— Köszönjük! Nekünk megvannak a saját k...-ink!

Íme Horthy Miklós és a harctéren elesett kormányzóhelyettes özvegye ezt kapta cserébe az amerikai OSS-től s közelebbről Grandville-Grosz úrtól, akinek népéből Horthy kormányzása alatt oly sokan köszönhettek életet, vagyont, biztonságot, sőt szabaságot is!

A KIBŐVÍTETT NÜRNBERGI TÖRVÉNYEK

Az amerikai OSS vezetőjének azért volt sürgős a magyar mártírok kiszolgáltatása, mert maga is tudta, hogy ezek a nürnbergi jog szerint semmiképpen nem volnának megbüntethetők. Túl a vasfüggönyön azonban egy másik „jog” született. Úgy hívták ezt: népbíróági törvény. Ez a törvény a bolsevista genocidum, a biológiai osztályharc szüleménye volt: a jogtalanságnak, törvénytelenységnek, népirtásnak, rablásnak törvényalakba öltöztetett ördögi komplexuma, amely Justicia talárjába akarta takarni a nemzetek megsemmisítését.

Az OSS magyar osztályának főnöke a bolsevista népjog alapján csapta be Jackson amerikai főbíró és lopta ki a különféle zónákból a háborús bűnössé bélyegzett magyar mártírokat.

Az ideiglenes nemzeti kormány 81/1945 ME számú rendelete, amelyet az 1944. évi törvénytelen, összekapkodott, félbolsevista debreceni nemzetgyűlés felhatalmazása alapján adtak ki, már az első mondatában és első paragrafusában is — nonsens.

„A jelen rendeletben körülírt bűncselekmények az esetben is büntethetők, — hangzik az első paragrafus — ha a cselekmény a rendelet életbeléptekor már befejeztetett s a cselekmény befejezésének időpontjában fentállott rendelkezések alapján ez büntethető nem volt.”

Nulla poene sine lege! — hangoztatta több mint kétezer éven át a római jog. Ugyanezen elv alapján készült a Függetlenségi Nyilatkozat és az amerikai alkotmány, de a világ egyetlen alkotmánya sem ismert soha ilyen népbíróági jogszolgáltatást.

Ez már tipikus bolsevista jog volt. A jehovai bosszúhadjárat és a sztalin genocidum.

Ennek az egyetlen paragrafusnak alapján bűnösnek lehetett bélyegezni egész nemzeteket és ki lehetett irtani egész társadalmi osztályokat, sőt társadalmakat is.

A népbíróági törvény szerint büntetni lehetett azt, aki a „fasiszta“ kormányoknál állást, kinevezést, előléptetést fogadott el, aki valamelyik ujság munkatársaként „cikkeivel meghosszabbította a háborút“ vagy aki nem tiltakozott, mikor a Gestapo egy zsidót elhurcolt. Megtörtént, hogy hat hónapi börtönre ítélték egy asszonyt, mert „mosolygott“ az egyik zsidó transzport elszállításánál.

Dohnányi Ernőt, a világhírű magyar zongoraművészt, aki jelenleg a Florida University tanára, azért nyilvánították háborús bűnösnek, mert véletlenül együtt volt lefényképezve Magyarország Nemzetvezetőjével, Szálasi Ferencel.

Azokat a „háborús bűnös“ listákat, amelyek alapján az OSS magyar osztályának vezetője a legjobb magyar fejeket kiszolgáltatta a bolsevista gyilkosoknak, budapesti kávéházakban, zug-espressókban facér színészek, a soha nem látott „ellenállási mozgalom“ hatodrendű ujságírói gyártották a magasabb szellemi nívó és — a konkurrencia ellen. Aki figyelmesen végigolvassa a „háborús bűnös“ listákat, nyomban látja, hogy azok célja nem az esetleg ténylegesen elkövetett bűnök megbüntetése, hanem a konkurrencia kiirtása, a különb fők levágása és az egész szellemi Magyarország megsemmisítése volt.

A bolsevizmus — beleértve az OSS magyar osztályát is — ürügyekkel öl. A budapesti háborús bűnös listákon, amelyek alapján Martin Himler és gangje dolgozott ilyen ürügyek szerepeltek: „Dr. Boross József egyetemi tanár egyike volt a legismertebb jobboldali gondolkodású egyetemi professzoroknak. Dr. Burger Károly Boross professzorral együtt a magyar egyetemek egyik náci vezére volt. Dohnányi Ernő a Horthy-éra egyik legkedveltebb zenei szakértője volt.“

Dr. Orsós Ferenc, a törvényszéki orvostan európaihírű professzora azért került a „háborús főbűnösök“ listájára, mert mint a nemzetközi orvosszakértő bizottság tagja résztvett a katyni tömegsírok vizsgálatában s ugyanazt állapította meg, mint később az ame-

rikai szenátus katyni bizottsága, hogy a katyni erdőben a lengyel tiszteket nem a németek, hanem az oroszok gyilkolták le.

A mindenütt nyilvánosságra hozott listákon szerepeltek ilyen vádak is: „Dr. Ember Sándor képviselő a Horthy Miklós repülőalap (vitorlázó repülők) elnöke volt. — Dr. Kibédi Varga Lajos már 1919-ben követelte a numerus clausust. — Katonka Mária a nyilas propagandaminiszter mellett tisztviselő volt.” Háborús főbűnösként szerepelt például Bornemisza Gábor azért, mert a hivatalos kikérő-jegyzék szerint a Virradat című uszító hétfői ujsághoz e zsidószármazású budapesti mozistól kért kölcsön 30.000 pengőt. Himler Mártonék ezt a háborús „főbűnöst” is letartóztatták, csupán egy amerikai — és nem hozzájuk tartozó — kapitány bocsátotta el azzal, hogy ilyen nevetséges vádak alapján nem lehet embereket a biztos halálba küldeni.

„Kurt Brunhoff — mondja ugyanez a kikérő lista — a budapesti német követség sajtóattaséja volt.” Ugyanez a Brunhoff Kurt ma a demokratikus Nyugat-Németországban igen magas diplomáciai állásban dolgozik, azonban, ha Himlerék keze eléri, Budapesten bizonyosan fel is akasztják. „Liszt Nándor költeményeivel már 1930-ban a náci propaganda szolgálatába állt.” „Csicsery-Rónai István képviselő Imrédy egyik leglelkesebb barátja volt.” „Dr. Csilléry András volt miniszter, fogorvos, egyetemi tanár Wolff Károly egyik leghírhedtebb kereszténypárti (!) politikusa volt.” Tegyük hozzá, hogy Wolff Károly már jóval a második világháború kitörése előtt meghalt. Dr. Dörei Ferenc 1944 végén Magyaróvárott a nyilas rádió kommentátora volt. Ugyanez a Dörei ma a Free Europe Rádiónál amerikai szolgálatban áll. Sámly Zoltán zeneszerző az Operaház nyilas igazgatójaként a háborús erőfeszítést szolgálta — még azután is, hogy 1944 telén Szombathelyen meghalt.

„Ifj. Sorg Antal építésmérnök a Sorg Építőipari RT. cége egész teljesítőképességét a hadiipar szolgálatába állította.” „Dr. Szüle Károly ügyvéd a Ceglédi Hírlap demokráciaellenes cikkeinek szerzője volt.” „Szeleczky Zita a háborús uszítás és a nyilas uralom érdekében tevékenykedett.” Lényegében a hadi sebesülteknek tartott előadásokat, amit megtett minden jobbérzésű amerikai színész is.

Az úgynevezett háborús bűnös-listákról még számtalan ilyen gyilkos csodabogarat sorolhatnánk fel. Ennyi példa is elég azonban annak bizonyítására, hogy mindazok a bűnök, amelyeket a post facto jog alapján akartak büntetni, egyáltalán nem voltak bűnök, még a nürnbergi törvények szerint sem. Olyan ürügyekkel, hogy „cikkeivel meghosszabbította a háborút” fel lehetett volna akasztani

Walter Lippmannt és Mr. Sulzbergert is, ha történetesen Amerika veszti el a háborút. De hogy a két-hármezer példányban megjelenő Ceglédi Hírlap munkatársa miért lehetett háborús bűnös, azt nem sejtethi sem Jackson főbíró, sem az OSS.

Gyakorlatilag azonban Európában és szerte a világon háborús és népellenes bűnös volt mindenki, aki a hazáját szolgálta, aki a nemzete iránti hűséget, a katonai és állampolgári esküt nem szegte meg. Jó állampolgárok, hű hazafiak és becsületes amerikaiak — e himleri mérce alá állítva — a Julius és Ethel Rosenbergek, a Klaus Fuchsok, az atomkémek és persze — Himler Márton voltak.

Az OSS magyar osztálya mesterien próbálta összekavarni a nürnbergi jogot a népbírósági joggal, az amerikai demokratikus jogot a bolsevista jogtalansággal. Az OSS magyar osztályának vezetője amerikai hazája ellen avval követte el a legbecstelenebb árulást, mikor hazugságaival megtévesztette Jackson főbíró s ezzel Amerika legfőbb bíróját is hozzá akarta kompromittálni a bolsevik gyilkos-joghoz.

„Nem tudtuk a jegyzékben felsorolt gonosztevők mindegyikét megtalálni és elfogni, mert mástermészetű feladatot is bíz-tak ránk — írja Himler Márton — s mindössze 390-et adtunk át a Budapesten székelő Szövetséges Ellenőrző Bizottságnak, aki azokat az Office of Strategic Services magyar osztályától nyugta ellenében átvette, a kormánynak átadta.“

Az amerikai OSS magyar osztályán keresztül az ausztriai, nyugatnémetországi menekült táborok fölé kiterjesztette sötét szárnyait a bolsevik halál. Nem a nürnbergi jog volt az irányadó, hanem csak az, hogy kit, miként lehet az amerikai hadilobogó alól hazalopni a bolsevik akasztófáknak. Hogyan lehet „amerikai“ álarcban kiirtani a bolsevizmus potenciális ellenfeleit.

Az emberiség ellen elkövetett bűnökben tehát egyetlen magyart sem lehetett bűnösnek találni. Az OSS és a pesti népbíróság olyan „háborús bűnököt“ találtak ki, amelyek a nürnbergi jog szerint sem voltak büntethetők. Arról nem is beszélünk, hogy ezek a vádak is hamisak, hazugok voltak. Az OSS keze közé került magyarokra úgy áradtak ezek a barbár kommunista eredetű hazugságok, mint egy rettentő gátszakadás árvize, amely ellen nem volt védekezés.

„Bárdossy László Kassát bombáztatta, hogy háborúba sodorja az országot, — Szálasi Ferenc idegen hatalom szolgálatában állt, — Imrédy zsidószármazású volt, — Horthy kormányzó hazudott az apostoli nunciusnak, — Imrédy, illetőleg Sztójay kormánya négyezer árja, keresztény nőt szállított a német tábori bordélyházak részére, — a keresztény magyar kormány leánykereskedelmet folytatott, — Antal István cikkei hatása alatt zsidók százezreit gyilkolták meg Auschwitzban, — Antal István pénzt fogadott el a német kormánytól, — Szöllősy Jenő gyáva volt, — Kolosváry-Borcsa Mihály betiltotta Herczeg Ferenc könyveit, — Jaross Andor megszavazta a zsidók „kivégzését“, — Hellebronth Vilmos kifosztotta a nemzetet, — Gömbös Ernőt a kommunisták szöktették külföldre, — Omelka Ferenc négyszeres kis tolvaj volt, — Hain Péter aranyakat rejtegetett, — Sztójay bírta rá a németeket, hogy Magyarországot megszállják, — Reményi-Schneller Lajos német kém volt, — Endre László Angliában találkozott Sir Mosleyvel és kétszer járt Párizsban, hogy ott antiszemita körökkel tárgyaljon, — stb. stb.“

A vad hazugságoknak, tudatosan inszinuált aljasságoknak olyan hátborzongató gyűjteménye ez, ami mindennél jobban mutatja, hogy ha netalán az OSS magyar vezetője nem is viselt kommunista pártjelvényt, a bolsevizmus szellemének, nívótlanságának, kegyetlenségének, ostobaságának s aljas lelkűségének legalább olyan prototípusa volt, mint Péter Gábor kollegája, a budapesti GPU véreskezű hóhéra, aki szomorú világhírnévre emelkedett.

Azt kérdezi például Bárdossy Lászlótól, Magyarország egyik legtisztább lelkű férfiától és legjobb koponyájától az OSS-vigéc:

- Természetesen Kassát Ön bombáztatta?
- Tagadom, hogy Kassát én bombáztattam.
- De tudomása volt róla, hogy Kassát a vezérkar kérésére (?) német repülőgépek bombázták?

Walter Lippmannt és Mr. Sulzbergert is, ha történetesen Amerika veszti el a háborút. De hogy a két-hármezer példányban megjelenő Ceglédi Hírlap munkatársa miért lehetett háborús bűnös, azt nem sejtheti sem Jackson főbíró, sem az OSS.

Gyakorlatilag azonban Európában és szerte a világon háborús és népellenes bűnös volt mindenki, aki a hazáját szolgálta, aki a nemzete iránti hűséget, a katonai és állampolgári esküt nem szegte meg. Jó állampolgárok, hű hazafiak és becsületes amerikaiak — e himleri mérce alá állítva — a Julius és Ethel Rosenbergek, a Klaus Fuchsok, az atomképek és persze — Himler Márton voltak.

Az OSS magyar osztálya mesterien próbálta összekavarni a nürnbergi jogot a népbírószági joggal, az amerikai demokratikus jogot a bolsevista jogtalansággal. Az OSS magyar osztályának vezetője amerikai hazája ellen avval követte el a legbecstelenebb árulást, mikor hazugságaival megtévesztette Jackson főbíró s ezzel Amerika legfőbb bíróját is hozzá akarta kompromittálni a bolsevik gyilkos-joghoz.

„Nem tudtuk a jegyzékben felsorolt gonosztevők mindegyikét megtalálni és elfogni, mert mástermészetű feladatot is bíz-tak ránk — írja Himler Márton — s mindössze 390-et adtunk át a Budapesten székelő Szövetséges Ellenőrző Bizottságnak, aki azokat az Office of Strategic Services magyar osztályától nyugta ellenében átvette, a kormánynak átadta.“

Az amerikai OSS magyar osztályán keresztül az ausztriai, nyugatnémetországi menekült táborok fölé kiterjesztette sötét szárnyait a bolsevik halál. Nem a nürnbergi jog volt az irányadó, hanem csak az, hogy kit, miként lehet az amerikai hadilobogó alól hazalopni a bolsevik akasztófáknak. Hogyan lehet „amerikai“ álarcban kiirtani a bolsevizmus potenciális ellenfeleit.

Az emberiség ellen elkövetett bűnökben tehát egyetlen magyart sem lehetett bűnösnek találni. Az OSS és a pesti népbíróság olyan „háborús bűnököt“ találtak ki, amelyek a nürnbergi jog szerint sem voltak büntethetők. Arról nem is beszélünk, hogy ezek a vádak is hamisak, hazugok voltak. Az OSS keze közé került magyarokra úgy áradtak ezek a barbár kommunista eredetű hazugságok, mint egy rettentő gátszakadás árvize, amely ellen nem volt védekezés.

„Bárdossy László Kassát bombáztatta, hogy háborúba sodorja az országot, — Szálasi Ferenc idegen hatalom szolgálatában állt, — Imrédy zsidószármazású volt, — Horthy kormányzó hazudott az apostoli nunciusnak, — Imrédy, illetőleg Sztójay kormánya négyezer árja, keresztény nőt szállított a német tábori bordélyházak részére, — a keresztény magyar kormány leánykereskedelmet folytatott, — Antal István cikkei hatása alatt zsidók százezreit gyilkolták meg Auschwitzban, — Antal István pénzt fogadott el a német kormánytól, — Szöllősy Jenő gyáva volt, — Kolosváry-Borcsa Mihály betiltotta Herczeg Ferenc könyveit, — Jaross Andor megszavazta a zsidók „kivégzését“, — Hellebronth Vilmos kifosztotta a nemzetet, — Gömbös Ernőt a kommunisták szöktették külföldre, — Omelka Ferenc négyszeres kis tolvaj volt, — Hain Péter aranyakat rejtegetett, — Sztójay bírta rá a németeket, hogy Magyarországot megszállják, — Reményi-Schneller Lajos német kém volt, — Endre László Angliában találkozott Sir Mosleyvel és kétszer járt Párizsban, hogy ott antiszemita körökkel tárgyaljon, — stb. stb.“

A vad hazugságoknak, tudatosan inszinuált aljasságoknak olyan hátborzongató gyűjteménye ez, ami mindennél jobban mutatja, hogy ha netalán az OSS magyar vezetője nem is viselt kommunista pártjelvényt, a bolsevizmus szellemének, nívótlanságának, kegyetlenségének, ostobaságának s aljas lelkiségének legalább olyan prototípusa volt, mint Péter Gábor kollegája, a budapesti GPU véreskezű hóhéra, aki szomorú világhírnévre emelkedett.

Azt kérdezi például Bárdossy Lászlótól, Magyarország egyik legtisztább lelkű férfiától és legjobb koponyájától az OSS-vigéc:

- Természetesen Kassát Ön bombáztatta?
- Tagadom, hogy Kassát én bombáztattam.
- De tudomása volt róla, hogy Kassát a vezérkar kérésére (?) német repülőgépek bombázták?

— Nem volt tudomásom, mert egészen mást jelentettek a szakértők — feleli Bárdossy László.

A magyar tragédia egyik legkiemelkedőbb eseménye a kassai bombázás, mert Magyarországot ezen keresztül minősítették „háborús bűnösnek“. A formula akkor is rendkívül egyszerű volt: Magyarország felségterületét a „vezérkar kérésére“ német repülőgépek bombázták, tehát Magyarország tulajdonképpen támadó volt a Szovjetunióval szemben. Az OSS magyar osztálya kivételével azonban soha, még a legörültebb szovjet-agyban sem merült fel az a feltételezés, hogy Kassát Bárdossy bombáztatta volna, vagy titokban a honvédevezérkar kérte volna a németeket a bombázásra.

Ezt a mesét nem is az angolszász propaganda indította útnak, hanem az a kicsiny, nem magyarokból álló budapesti csoport, főként marxisták és kommunisták, kiknek érdekük volt, hogy Magyarország már a szovjet elleni háború első napjaiban, mint megbélyegzett háborús bűnös és támadó lépjen be. Ezért pontosan a Magyar Nemzet, ezeknek a hazafiatlan csoportocskáknak legsunyibb lapja, röpítette fel a hírt, hogy Kassát „orosz felségjelekkel ellátott repülőgépek“ bombázták. A Szovjetuniót előre igazolni kellett, hogy az nem támad. Legfeljebb akkor látszik támadónak, ha valamely gépeket orosz felségjelekkel „látnak el“.

Kassára 1941 június 26-án, négy nappal a német-szovjet háború kitörése után hulltak az orosz bombák.

1941 június 2-én, a döntő minisztertanács előtt, „kapta meg és olvasta el Bárdossy Krudy Ádám repülőezredesnek, a kassai repülőter parancsnokának azt a jelentését, hogy mint szemtanú látta, amikor a bombákat német repülőgépek szórták le“ — írja erről még Sulyok Dezső is Magyar Tragédia című könyvében. „Bárdossy utasította Krudyt, — írja viszont emlékirataiban Horthy Miklós — hogy ha nem akar kellemetlenséget, akkor hallgasson.“ Ullein-Reviczky Antal, Bárdossy László sajtófőnöke szerint viszont a kormányzó a támadás pillanatában is szentül hitte, hogy Kassát az oroszok bombázták s Bárdossy volt, aki kevésbé hitte ezt.

A zürzavar, amely ebben a kérdésben elsősorban magyar körökben uralkodott, káros volt, mert végeredményében az egész országot keverte hamis látszatokba, arról nem is beszélve, hogy ezek a suttogások a hadbalépés első pillanatában igyekeztek megrontani a magyar-német szövetségi jóviszonyt.

Ma már megállapított tény, hogy a kassai bombázás ekként kialakult babonájáért — a kommunista suttogókon kívül — egyetlen ember felelős: Krudy Ádám repülőezredes, a kassai repülőter pa-

rancanoka. Krudy a kassai repülőtérén éppen a figyelőtoronyban tartózkodott, midőn a Bankó-hegy irányából hirtelen két szovjet repülőgép tűnt fel. A gépek a nap irányából repültek és Krudy nem látta azokat jól. Beosztottjai alulról kiabálni kezdtek: „Ezredes úr! Orosz gépek!” Krudy azonban dühösen rájuk ripakodott:

Szamárság! Nem látjátok, hogy német repülőik!

A következő pillanatban azonban a kassai főutcán békésen sétáló vasárnapi tömegre és polgári lakóházakra, valamint a postapalotára hullani kezdtek a szovjet bombák. Tűzbe, lángba, halálhőrgembe fűlt Kassa főutcája. Alulról ezrek és ezrek látták, hogy a gépeken orosz felségjelvény van és nemcsak a felségjel orosz, hanem a gépek formája, alakja is rendkívüli mértékben elüt a németekétől. A korszón tartózkodó katonák, többek között a repülőalakulat tagjai is látták ezt.

Emberi gyengeség, hogy Krudy Ádám ezredes nem merte beismerni tévedését, nem akarta ezredesi tekintélyét, szakértői csatlanságát veszélyeztetni és megmaradt a tévedése mellett. A tévedés, ha nem ismerik be hamarosan hazugsággá változik.

A honvédevezérkar főnöke nyomban elrendelte a vizsgálatot és a légügyi szakértők által lefolytatott rendkívül alapos vizsgálat megállapította, hogy a ledobott bombák orosz eredetűek voltak. Rajtuk volt a leningrádi gyár cirillbetűs márkája.

Bármilyen remekül és villámgyorsan dolgozott is a német hadsereg, egyenesen elképzelhetetlen, hogy egy hirtelen megindult óriási háború első három napja alatt orosz bombákat szerezhettek volna, orosz felségjelvényű repülőgépeket festhettek volna át s még arról is intézkedhettek volna, hogy ezeket a gépeket Kassára irányítsák és a várost velük bombáztassák. Ilyen ostoba kalandra a német vezérkar nem vállalkozhatott még akkor sem, ha Hitler Magyarországot háborúba akarja kényszeríteni. Elvégre, ha Krudy ezredesnek helyén van a feje és szíve, a kitűnő magyar vadászrepülők ezt a nyomorúságos két gépet le is lőhették volna és akkor — amennyiben megállapítják német mivoltukat — olyan világbotrány keletkezik, amely esetleg épp az állítólagos célt keresztezi és Németország ellen sodorja háborúba Magyarországot.

Egyébként is az egyik fel nem robbant szovjet bombát külön kis emlékoszlopra beépítették a kassai főposta előtt. Egyetlen szempillantásra száz- és százazrek állapíthatták meg, hogy orosz bomba volt.

Ugyanezen a napon — 1941 június 26-án — azonban nemcsak Kassát bombázták a szovjetek, hanem szovjet Raták támadást intéz-

tek a máramarossziget—debreceni gyorsvonat ellen. Rahó környékén több vonatot és vasuti vonalat gépfegyvertűzzel, bombákkal támadtak meg s a vasuti személyzet — amelynek tagjai között számos katonaviselt ember is volt — egyértelműen vallotta, hogy a támadók orosz gépek voltak, orosz felségjelekkel.

C. A. Macartney angol egyetemi tanár, aki két hatalmas kötetben rendkívül alapos munkával dolgozta fel az 1929 és 1945 közötti Magyarország történetét, egyáltalán nem fogadja el azt a feltevést, hogy Kassát a németek bombázták volna. A német anyag felülvizsgálása semmiféle támpontot nem nyújtott erre nézve. A népbíróság sem fogadta el azt a feltételezést, hogy Kassát a németek bombázták volna, mégkevésbé azt az OSS-i agyrémet, hogy épp Bárdossy László vagy a vezérkar bombáztatta volna Kassát.

A titkot már régen megfejtette a magyar katonai felderítés, amelyre hivatkozik Macartney professzor is. Macartney szerint Kassát azok az Iglóról felszállt cseh és esetleg szlovák repülők bombázták, akik Szlovákiának a hadbalépése hírére bombáikat Kassára dobva Oroszországba repültek. A Pesti Hírlap 1942 július 26-i számában megjelent egy haditudósító közlése. A cikkírónak dnyepropetrovszki szállásadója elmondotta, hogy korábban egy Ondrej Andele nevű cseh származású szovjet repülőtsízt volt nála elszállásolva s az maga állította, hogy résztvett Kassa bombázásában. Az angol történelemtudós is megállapítja, hogy ez a legvalószínűbb lehetőség.

Ha a cui prodest ősi elvét tekintjük, akkor ez nemcsak lehetőség, hanem az egyedüli bizonyosság. Oroszországnak talán nem volt érdeke, hogy Magyarországon már 1941 júniusában még egy ellenséget szerezzen magának. Németországnak — miután az Antikomintern egyezményt és a háromhatalmi paktumot már úgyis aláírta Teleki Pál — nem volt szüksége rá, hogy a kassai bombázás olcsó és veszélyes trükkjéhez folyamodjék, de érdekük volt a fanatikus csehszlovákoknak, hogy Oroszország ellen háborúba rántsák Magyarországot, de legalább is Kassán álljanak bosszút a bécsi döntésért.

A glasenbachi bírói székben azonban egy veszedelmes bolsevistalélek ült s így fejezte be Bárdossy kihallgatását:

— Minthogy Ön sokkal több és súlyosabb bűnt követett el a saját nemzete ellen, azt fogom feletteseimnek ajánlani, hogy küldjék haza a többi magyar háborús bűnösrel együtt.

Bárdossyt el kellett tenni láb alól, ki kellett vonni a nürnbergi jogszolgáltatás alól is, mert a budapesti népidemokraták tudták, hogy egész uralmukra végzetes csapás volna, ha Magyarország legfelelősebbnek beállított miniszterelnökét a nürnbergi bíróság felmenti.

— Ellenségeimet a sírban szeretem látni! — mondotta Rákosi Mátyás.

És az amerikai OSS magyar osztályának vezetője engedelmeskedett. A nyugati kommunisták is jól tudták, mit jelenthetett volna, ha Nyugatról Magyarország legtitisztábbfejű miniszterelnöke vezetheti az emigrációs felszabadító harcot.

AMIKOR BŰN A „ZSIDÓ SZÁRMAZÁS“

A mártírgyalázásnak és a legsötétebb bolsevik alantasságnak jellemző kérdése az, amit ezután az OSS feltesz Imrédy Bélának:

— ... Nem szégyenli azt a másfélkiló irathalmazt, a származási bizonyítványokat cipelni, amellyel azt akarja bizonyítani, hogy a nagyanyja férjén kívül másokkal is feküdt egy ágyba, hogy az Ön apja zabigyereke volt az anyjának?

— A tényeket akkor is tartozik tudomásul venni az ember, ha az esetleg lealázó számára — felelte volna erre vitéz Imrédy Béla.

De nem felelte, mert akkor már régen keze között volt az a nyilatkozat, amelyet a legilletékesebb felkért személyek adtak ki s amely 1944 június 15-én megjelent több magyar lapban, így az Egyedül Vagyunkban is. Imrédy Béla származására vonatkozólag annak idején a 8 Órai Ujság és a Magyar Nemzet, a feloszlatott szeszkartell pénzén indítottak nagy hajszát s egyik német anyakönyvi hivatal súlyos megvesztegetésével produkáltak egy hamis keresztlevelet, amely miatt Imrédy Béla lemondott. Ezt az ügyet azonban barátai véglegesen tisztázták. Íme a nyilatkozat:

„A közelmúltban úgy Budapesten, mint az ország különböző helyein ismeretlenek által, ismeretlen helyen kiadott gyalázkodó röpiratok jelentek meg vitéz Imrédy Béla közgazdasági miniszter származásáról. Ez a politikai vádaskodás súlyosan sérti a nemzeti érdekeket és éppen ezért vitéz Imrédy Béla felkérésére alulirottak feladatuk komolyságának teljes tudatában és a rendelkezésükre bocsátott összes származási iratok alapos megvizsgálása után a következőket jelentik ki a magyar közvélemény nyilvánossága előtt:

1. Vitéz Imrédy Béla 1939 februárjában miniszterelnöki állásáról való lemondása napján, anélkül, hogy dédszüleinek származására vonatkozó összes iratokat beszerezte és megvizsgálhatta volna, egyedül politikai ellenfelei által produkált állítólagos bizonyítékok alapján közölte a nyilvánossággal, hogy ezek az adatok arra mutatnak, hogy nyolc dédszüelője közül az egyik, egy dédapa, 1814-ben — tehát 125 évvel ezelőtt — hétesztendőskorában keresztelkedett ki. Vitéz Imrédy Béla csak ezen kijelentése után indította meg az eljárást a dédszülei származására vonatkozó összes iratok hivatalos beszerzésére. A hivatalos helyről megküldött és vitéz Imrédy Béla által rendelkezésünkre bocsátott összes iratok alapján megállapítjuk, hogy a volt miniszterelnök 1949 februárjában tett származási bejelentése téves és félrevezető adatokon alapult. Vitéz Imrédy Bélának erről a Szudétaföldön, 1807-ben született dédapjáról a leszármazás kutatására egyedül illetékes német hatóság, a birodalmi anyakönyvi hivatalok mellett felállított Reichssippenamt Nr. I. 1. (X) 1. 3. (42) számú bizonyítványa leszögezi, hogy sem az illető dédszüelőről, sem annak bármely ősről nem állapítható meg, hogy zsidó vagy zsidóvérű lett volna.

2. Vitéz Imrédy Béla négy nagyszülőjének eredeti keresztlevelei, házasságkötési iratai és a többi hét dédszüelő leszármazásának iratai minden kétséget kizárólag igazolják a dédszüelők tiszta keresztény származását.

3. Külön említjük meg, hogy a névtelen rágalmozók által ismételten emlegetett Vajkay (Zenger) családnak, Imrédy anyai ősei egyik ágának leszármazási okiratait megvizsgáltuk és a hiteles okiratokból két és félszázadra visszamenően megállapítottuk, hogy az Regensburg mellől származó, tiszta keresztény őstermelő család.

A megvizsgált tények alapján kijelentjük, hogy minden olyan állítás, amely szerint vitéz Imrédy Béla ősei között zsidók voltak, a valóságnak nem felel meg, tehát közönséges rágalmozás.

Budapest, 1944 június 12. Bosnyák Zoltán dr. s. k., vitéz Kolosváry-Borcsa Mihály dr. s. k., államtitkár, Oláh György s. k., országgyűlési képviselő, Rajniss Ferenc dr. s. k., országgyűlési képviselő, vitéz Zách Emil s. k., ny. vezérezredes.“

Talán kissé különösnek tűnik fel, hogy annyi sok év után a régen hatályon kívül helyezett fajelmélettel kapcsolatban közlünk itt

egy dokumentumot. Azonban itt volt az a pont, ahol a nemzet testébe ékelődött idegen erő éket akart verni magyar és magyar közé, egymás ellen akarta uszítani az ország akkori államfőjét és miniszterelnökét, aki egyébként Horthy Miklós leghívebb emberei közé tartozott.

—Rassay a kezeiben lévő okmányt (a szeszkartelék által beszerzett hamis keresztlevelet) átadta Horthynak, aki gyűlölt engem és követelte, hogy azonnal mondjak le.

Így felelt volna vitéz Imrédy Béla az OSS magyar osztálya vezetőjének.

Azonban semmiesetre sem felelt így. Mert a mártír Imrédy Béla családjának birtokában megvannak vitéz Imrédy Béla feljegyzései, amelyek többek között arról a kormányzói kihallgatásról is szólnak, melynek során 1944 március 19-én a Hitlerrel visszatért kormányzó fogadta Imrédyt.

— Azt hallottam, hogy úgy nyilatkoztál, én téged gyűlöllek, nem szeretlek. Hát ez nem igaz! (Magyarok Útja, 1955 karácsony.)

Imrédy nemcsak tudta tehát, hogy a kormányzó nem viseltetik vele szemben ellenérzéssel, hanem mint kiderül élesen ellenezte a német megszállást, amelynek tényén már ő sem változtathatott.

— Ha Horthy annyira gyűlölte, miért nevezte ki a Sztójay-kormányba — kérdezi az OSS ügynöke.

— Abban az időben nem volt abban a helyzetben, hogy megtagadhassa Sztójay és a németek kívánságát — felelte volna Imrédy.

Majd később ezt a kérdést vágja Imrédy felé a liftboyok szellemi nívója alatt álló OSS vezető:

— Szóval Ön a németek jóvoltából volt magyar miniszter?

S hogy ez mennyire nem így volt, az éppen Imrédy Béla ügynek népbíróági tárgyalásán bizonyosodott be. De még inkább kitűnik Imrédy Béla naplójából, mely a nevezetes 1944 március 19-i kormányzói kihallgatásról szól:

„A német követ (mondotta a kormányzó Imrédynek) ismételt megbeszélései során az én személyemet ajánlotta miniszterelnöki kinevezésre. A maga részéről képességeimet ismeri és megbízik hazafiságomban. Ezért akceptálna is engem, de nem találja szerencsésnek a megoldást, mert egyrészt kisebbbért kormány lennénk és alkotmányunk szerint, amelyre esküt tett, a parlament többségének bizalma szükséges a kormányzáshoz, másrészt pedig azért, mert — ekkor közel hajolt hozzám és megőszödéssel mondotta — senki a világon le nem vehetné rólam,

hogy én hoztam be a németeket. Már pedig ettől engem ő meg akar óvni." (Magyarok Útja, 1955 karácsony.)

Imrédy Béla fentidézett naplójegyzetei egészen más megvilágításba helyezik a mártír miniszterelnök szerepét a márciusi eseményekkel kapcsolatban.

A népbíróági tárgyaláson mindenáron rá akarták sütni Imrédy Bélára, hogy:

1 Tudomása volt előre a német megszállásról, annak előkészítésében résztvett és azt helyeselte;

2. Imrédy Horthy kormányzó ellen fordult;

3. Mindenáron hatalomra akart jutni a német megszállók segítségével.

Sulyok Dezső politikai ügyész, Horváth Zoltán népügyész, Szél és Feleki népbírák számos kérdése és kijelentése az 1945 november 14—16-án tartott tárgyalási napokon mindezeket a látszatokat akarták erősíteni az akkori közvéleményben. Imrédy sajátmagának készült feljegyzései ezzel szemben bebizonyítják:

a) Imrédy nem tudott semmivel sem többet a készülő német megszállásról mint minden jólinformált politikus Magyarországon. Csataytól éppen ő kért tájékoztatást.

b) A német megszállást az ország szuverénitása súlyos megsértésének tartotta, azt ki akarta köszörülni.

c) Horthy Miklós kormányzó személyében látta a szuverénitás zálogát. Nélküle nem vállalt volna szerepet a kibontakozásban, a különböző köztük támadt személyes ellentétek ellenére sem.

d) A maga személyét nem kívánta előtérbe tolni. Annak ellenére, hogy a közhangulat akkor az ő miniszterelnökségét várta. Már Vesenmayer követhet is azzal ment fel először (lásd napló 3. oldalán a 24. sortól), hogy sem egészségi állapota, sem katolikus beállítottsága nem teszi őt alkalmassá a kibontakozás miniszterelnöki székéből való irányítására.

e) Maga Horthy kormányzó is kímélni akarta Imrédy személyét attól a vádtól, hogy a német megszállás előkészítésében részes. Ismerte roppant erkölcsi érzékenységet az ilyen kérdésekben.

f) Mikor a kormányzó látta, hogy Imrédy a besúgásokkal ellentétben a saját személyét nem kívánja előtérbe tolni ezekben az időkben, igyekezett a régi bizalom alapjára visszatérni.

De Imrédy kényes erkölcsi magatartását a német megszállókkal szemben két másik kimentett és birtokunkba került dokumentum

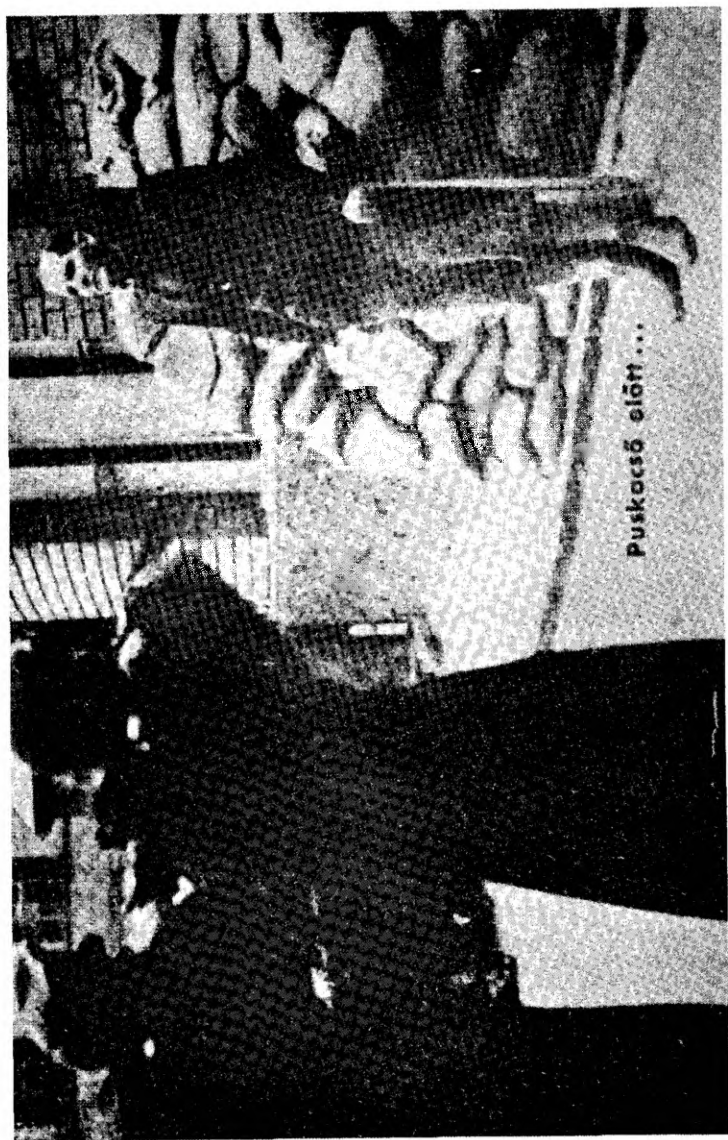
is mutatja. Az egyik a Weiss Manfred-műveknek a németek által történt elrablása után Sztójay miniszterelnökhöz intézett levele, melyben azonnali intézkedést kér és előre bejelenti, hogy lemondásra készül a pár nappal előtte vállalt gazdasági miniszteri tárcáról. A másik Winckelmann tábornok magyarországi SS-főparancsnok levele Jaross Andorhoz, melyben tiltakozik a Keleti Front Bajtársi Szövetség terve ellen. A népbíróság persze az ilyen döntő bizonyítékok nyilvánosságra hozatalát mellőzte.

Ismeretes, hogy a német megszállást irányító SS-parancsnokságnak volt egy fiókszerve, az úgynevezett Becker-Stab. Ez a szervezet foganatosította a megszállás közgazdasági intézkedéseit. A Becker-Stab a magyar kormány és a magyar hatóságok háta mögött kötött megállapodást pár nappal azután, hogy Imrédy Béla néhány hívével a közvélemény nyomására mégis belépett a Sztójay-kormányba, a Weiss Manfred-vagyon örököseinek és hozzátartozóinak, összesen 42 személynek szabadonbocsátása és külföldre engedése ellenében egyszerűen elrabolta a magyar nehézipar e leghatalmasabb gyárvállalatát. Szerződést tett a Weiss, Chorin, Kornfeld stb. családok internált tagjai elé, mely szerint négy Bécsben maradt tüzsz kivételével szabadon eltávozhatnak külföldre, ha vállalataikról az SS javára lemondanak.

Az 1944 májusban aláírt megállapodás Imrédyben a legnagyobb felháborodást váltotta ki. Annál is inkább, mert ő harcolta ki 1933-ban pénzügyministersége idején, hogy félmilliónál nagyobb alap tőkájú vállalat külföldi kézre való juttatásához minisztertanács engedély kell.

Imrédy a június 7-én tartott minisztertanácson a legerélyesebben tiltakozott a német eljárás ellen. A következő napon, június 8-án Sztójay Döme miniszterelnökhöz intézett levelében újra megismételte fenyegetését. A levél elmondja:

„A tárgyalások eredményeképpen német befolyás és irányítás alá került hadiiparunk mondhatni legjelentősebb vállalata. Személyemre nézve az esetet súlyosbítja két körülmény. Az egyik az, hogy a kormányba való belépésem és a Weiss Manfred ügy fejleményei időbelileg egybe esnek. A másik, hogy a június 2-án létrejött egyezmény a magyar gazdasági életnek, jelen hadiiparunknak az európai gazdasági és ipari rendbe való beillesztéséről az én személyemet állítja az egyezmény előtérbe. Itt is tehát időbeli coincidencia forog fenn, ami a leg-sajnálatosabb feltevésekre adhat alkalmat...”

Jaross Andor a felvidéki területek békés visszaszátalolásának egyik vezérszemélyisége, jutalmul golyót kapott —
Tildy — Nagy Ferenc — Rákosi — Magyarországi.

Egy hónapra rá, pontosan augusztus 8-án Imrédynek és két társának, Jaross Andornak és Kunder Antalnak a kormányból való kiválásáról jelent meg hivatalos jelentés. Lemondásukat a jelentés nem indokolta.

Imrédy Béla hívta életre a háború végén a Keleti Arcvonal Bajtársi Szövetséget. Az orosz frontról hazajött fiatalokból toborzott szervezet célja a helytállás propagálása volt.

E szervezetről később azt állították, a németek fiókalakulata és a német hadvezetőség kívánságára jött létre. Ezzel szemben az a levél, melyet a magyarországi legfelsőbb SS-rendőrség vezetője, Winckelmann tábornok intézett Jaross Andor akkori belügyminiszterhez, a következőket mondja:

„Éppen most olvasom az újságokban, hogy ez az alakulás megtörtént, abba tízezrek beléptek és vezetését Imrédy őexcelenciája vállalta — írta az SS-főnök május 22-én. — Azonkívül hallom, hogy az alakulatot fel fogják fegyverezni... Már most figyelmeztetem, hogy minden olyan hírrel, mely azt állítja, hogy mi ebbe a szervezkedésbe beleegyeztünk, élesen szembe fogunk szállni...”

NYUGATI SEGÍTSÉG MAGYARORSZÁG BOLSEVIZÁLÁSÁHOZ

A nemzet meggyalázásának egyik ismét csak jellegzetesen kommunista módszere, mely a felelős magyar kormányok tagjait úgy kívánja feltüntetni, mint az ország kirablóit. Budapesten elsősorban a kommunisták mondták ezt, akiknek a hatalomátvételhez hiányoztak azok az anyagi javak, gépi berendezések, amelyeket az egymást követő kormányok szállítottak Nyugatra, hogy ne kerüljenek a bolsevisták kezébe. Az OSS azonban megpótolja ezt azzal az inszinuációval, hogy úgy a zsidó vagyonok állami tulajdonba vétele, mint a magyar anyagi vagyon nyugatra mentése miniszterek, magánszemélyek vagy éppen társadalmi osztályok egyéni vagyonosodására szolgált.

Azt kérdezi például Kunder Antaltól az OSS ügynöke:

— Elismeri, hogy kifosztották a magyar nemzetet, mikor a gyárak felszereléseit, raktárak áruháalmazát, a magyar méneseket és gulyákat kihozták az országból?

— Ellenkezőleg! Meggátoltuk, hogy az ellenség kezébe kerüljön.

— Amint látja, nem gátolták meg, mert így a Nyugati Szövetségesek kezébe került.

— Mi a nyugati szövetségeseket nem tekintettük ellenségnek, csak a kommunista Oroszországot! — hangzik erre Kunder Antal kereskedelmi miniszter válasza.

Teljes igazság, hogy az utolsó törvényes magyar kormány rengeteg értéket szállított Nyugatra, hogy azt megmentse a szovjet hordák rablásai elől és győzelem esetén visszaadja azokat a nemzetnek.

Az amerikai OSS-be beépült rablóhorda óriási fantáziát látott ezekben az értékekben. Rendkívül egyszerű módszer lett volna, minden lehető szarkaként ellopni s aztán a kiszolgáltatott magyar miniszterekre fogni, hogy azok sikkasztották el a kincseket.

Hogy mindehhez nem juthattak hozzá, azt egy nemes amerikai: Patton generális akadályozta meg.

A Nyugatra mentett értékek között legjelentősebb komplexum volt a Magyar Nemzeti Bank vagyona. A Magyar Nemzeti Bank 32 millió dollár értékű aranyat, 10 millió dollárnyi nemes valutát és félmilliárdnyi magyar tartalék-bankjegyet mentett ki Ausztria területére, midőn a bolsevisták már elérték az ország nyugati határát. A német összeomlás utolsó óráiban, midőn az orosz csapatok már csak 9 kilométerre voltak Spital am Phyrntől, a Nemzeti Bank vezetői futár útján kérték az amerikaiak segítségét. George Patton amerikai generális azonnal intézkedett. A hirtelen útbaindított amerikai csapategységek előretörése megmentette a Magyar Nemzeti Bank értékeit a szovjet katonák fosztogatásától. Néhány nap múlva Patton generális maga sietett a Spital am Phyrn-i kolostorba, melynek pincebejáratánál még mindig kakastollas magyar csendőr állt. Amint kíséretével be akart lépni a pincébe, a magyar csendőr szuronyt szegzett a győztes hadvezér mellének. A kötelességteljesítésnek, katonai hűségnek ez a bátor aktusa mélyen megindította Patton generálist, aki az US Army akkori katonái között kiemelkedőleg az utolsó napnyugati lovag volt. Parancsára a Nemzeti Bank összes értékeit a frankfurti amerikai főhadiszállásra szállították. Lionel C. Perera őrnagy kísérte az aranyat. Frankfurt am Mainben a Reserve Board egyik tisztviselője a Magyar Nemzeti Bank könyvei alapján megállapította, hogy az összes értékek hiánytalanul megvannak.

Így mondotta el ezt Torzsay-Biber Gyula, a Magyar Nemzeti Bank igazgatója a Kanadai Magyar Helikonban tartott előadása során, amelyet 1954 január 9-i számában részletesen közölt a Hungária.

Az OSS rablóinak keze már nem ért el a frankfurti főhadiszállásra. Az ötödik hadoszlop szájából kiesett a legzsírosabb zsákmány.

„A nemes amerikai gondolkodás és katonalovagiasság szimbolikus alakját, — mondta előadásában Torzsay-Biber Gyula — Patton generálist másfelé szólította a kötelesség. Helyette magyarul beszélő Himler-ügynökök jöttek, akik megkezdték a letartóztatásokat. Elfogták többek között Temesváry Lászlót, az ismert közgazdasági író.

A Nemzeti Bank tisztviselőinek tekintélyes része nem táplált illúziókat a nyeregbe ültetett új magyar rezsimmel szemben. Ezek világosan látták a célt: emigrációban maradva kell tovább szolgálni a magyar ügyet s ennek a nagyon keménynek ígérkező emigrációs munka támogatására biztosítani kell a Nemzeti Bank 40 millió dollárnyi értékét. Ezért a részvénytársaságot azonnal újjá kell alakítani és a Nemzeti Bank magánjellegére hivatkozva meg kell akadályozni az arany visszaszállítását.

Az első kísérlet a Bank of England felé nem sikerült. Volt ellenséges állam alattvalói — hangzott többek között az elutasító válasz indokolása. Ekkor éjt napallá tevő munkával, hatalmas jelentés készült és ment Washingtonba, kérve a Nemzeti Bank magánvagyoni jellegének elismerését. A beadvány sikerrel járt. A State Department elfogadta az érvelést és a Nemzeti Bankot hivatalosan magánjellegű intézménynek nyilvánította. A State Department jogügyi osztályának hivatalos véleményére támaszkodva lázas sietséggel készült el a további teendők terve. Első cél volt: megmenteni a Nemzeti Bank vagyonát a kommunista rablás további lehetőségétől is.

Ekkor azonban Torzsay-Biber Gyulát a budapesti ügynökök letartóztatták.

— Ön ellopja a tábor részére kiutalt tejet! — hagzott a vád.

— Kérem, nekem a tej elosztásában semmi részem sincs, annál több más gondom akad.

Az ürügy megvolt. Jött a salzburgi „háborús főbűnösöknek” kijáró repülőgép és az Andrassy-út 60. A népbíróság azonban nem tudta bizonyítani a háborús bűnösség vádját. Csak egy, a svájci Vöröskereszthez intézett levelet fogtak el, amelyben az orosz hadsereg ismert magatartásáról volt szó. Így az ítélet mindössze hat hónapi börtönre szólt. A NOT — helytadva a fellebbezésnek — bűn

cselekmény hiányában felmentette Torzsayt a vád alól. A felmentés után azonban jött a titkos értesítés: rajta vagyok az ÁVH listáján. Jön a deportálás, a hangtalan agyonverés. Csak egyetlen választás maradt: menekülés Nyugatra.

Mi lett a Nemzeti Bank aranyával? Ez volt az első gondolata Torzsay-Biber Gyulának. Az egyévi kényszerű tétlenség folytán támadt végzetes idővesztéseget már nem lehetett behozni.

Nagy Ferenc volt miniszterelnök 1946 nyarán ugyanis Rákosi Mátyás társaságában megjelent Washingtonban Truman elnöknel, hogy kieszaközölje a Nemzeti Bank értékeinek visszaszállítását. Pedig ott volt a State Departement szakértőinek már előzőleg kibocsátott hivatalos álláspontja: a Nemzeti Bank magánintézmény. De ez még az az éra volt, amelyben Harry Dexter White, a leleplezett kommunista, volt a pénzügyi államtitkár. És Nagy Ferenc terve sikerült...

Vajjon a magyar államé lett-e valóban a Nemzeti Bank visszaszállított kincse? Azóta egyetlen érdekes értesülesem van az arany sorsára vonatkozólag, amelynek hitelességét egyelőre nem lehet megállapítani. Eszerint Vas Zoltán ajánlatára Napoleon-aranyakat vertek a Nemzeti Bank aranyrúdjaiból. Ezekből azután bőven jutott a vörös fővezérek megvesztegetésére Budapesttől egészen a Kremlig. Egy dolog bizonyos: a látszólagos bukás ellenére Rákosi, Vas Zoltán és társaik ma is felszínen vannak. S vajjon miért?

Aurea non olet — az aranynak nincs szaga — mondta a római császár. És ezt a mondást ismerik, nemcsak a Kremlben, Budapesten, hanem a Herdomban is" (Hungária, 1954 január 8.)

A Magyar Nemzeti Bank kincseinek hiánytalan átadásáról 1954-ben nyilatkozott dr. Cottely István, aki a Nemzeti Bank egyik igazgatója volt s jelenleg Argentínában a Banco Centralnak osztályvezetője. Lényegében ő is megerősítette Torzsay-Biber Gyula előadásának állításait, egyben tisztázta a németek szerepét is.

— Tudomásom szerint — mondotta — német részről még kísérlet sem történt arra vonatkozólag, hogy az aranytartalék illetéktelen kezekbe kerüljön. Sőt ellenkezőleg, még néhány héttel az összeomlás előtt dr. Leopold Scheffer, a Magyar Nemzeti Bankhoz küldött „Reichsbankszakértő" négyszemközt találkozót hozott létre köztem és Boden német gazdasági megbízott között. Ez utóbbi bizalmasan tudtomra adta, hogy a háborút elveszettnek kell tekinteni és arra kért, minden erőmmel hassak oda, hogy az értékek a győztes csapatoknak annak rendje és módja szerint átadassanak, nehogy a német hatóságokat elvesztésük miatt vád érhesse.

A németek is éppoly korrektül viselkedtek tehát, mint a frankfurti Reserve Board amerikai tisztviselői, akik megállapították, hogy a nemzet legnagyobb anyagi kincsei megvannak.

— A Magyar Nemzeti Bank tisztviselői, mikor utolsó fillérig átadták a nemzetközi értékeket a győztes csapatoknak, megtették kötelességüket — fejezte be a hiteles szemtanú.

Az OSS fejedelmének volt azonban még egy másik nagy gondjuk, az úgynevezett második aranyvonat, amely a zsidóktól állami tulajdonba vett értékeket tartalmazta. Ezek a Sztójay-kormány alatt kerültek állami kézbe.

Ugyancsak a börtönből szabadult Temesváry László, a Nemzeti Bank elnöke közléséből tudjuk, hogy ezeket az értékeket kezdetben Turvölgyi Albert államtitkár kezelte, aki jelenleg Kanadában él. Mikor Budapestet el kellett hagyni, ezeket az értékeket is kiszállították az ostromlott fővárosból. Ekkor már a második aranyvonat Toldy Árpád csendőrezredes parancsnoksága alatt állott. A 33 vagonból álló szerelvény hetekig Zircen állomásozott, majd Brennbergbányára indult. Itt megindult a leltározás és rendezés. A munkát öt-hat ember végezte, köztük ékszer és egyéb szakértők is.

Mikor Brennbergbánya is veszélybe került, akkor néhány szakértő és vámtiszt traktorokra és traktorokkal vontatott kocsikra rakta az anyagot. Ezzel mentek át az osztrák-magyar határon immár ellenséges tűzben. A második „aranyvonat” tehát nem vonat, hanem kisebb traktorkülönítményként ment át a határon. Végül is elért Wöergl városkához, ahol egy alagútba tolták be. A csendőrkíséret vele volt és ez a szerelvény is sértetlenül jutott az amerikaiak kezére.

Az aranyvonaton részvények egyáltalán nem voltak. Így tehát egyik legszemérmertlenebb hazugsága az amerikai OSS magyar osztályának, hogy ezekből a részvényekből Reményi-Schneller Lajos bármit is „ellopott” volna.

A magyar miniszterek, államhivatalnokok, a pénzügyigazgatóságok szakemberei pontosan leltározva őrizték a nemzet vagyonát és azt hiánytalanul adták át az amerikaiaknak.

A nagy zsákmány újra csak kiesett az „OSS magyar osztálya” szájából. Más úton kellett azt visszaszerezni.

1946 július végén különös bizottság jelent meg Washingtonban. Vezetője volt Nagy Ferenc akkori miniszterelnök, tagjai Rákosi Mátyás, Riesz István igazságügyminiszter, Gyöngyösi János, a vidéki zugkönyvkereskedőből lett külügyminiszter. Ez a küldöttség legfőként azért érkezett, hogy Mr. Trumantól hazakérje a külföldre mentett magyar értékeket. Ekkor még Morgenthau jr. kedvence, Harry

Dexter White volt az USA-kormány h. pénzügyi államtitkára. Whiteot később mint az egyik legveszedelmesebb szovjet-ügynököt leplezték le az USA-ban. White volt az, aki nemcsak a németországi megszállási bankjegyek, hanem az amerikai dollárok kliséit és papíryanagát is kiszolgáltatta a Szovjetuniónak. Természetes, hogy Harry Dexter White, Amerika egyik legnagyobb árulója, sietett Rákosinak szívességet tenni. Ő járta ki Trumannál, hogy a Nyugaton levő magyar értékeket visszaszolgáltassák a már egészen vörös budapesti kormánynak és ezzel segítsenek megszilárdítani a Középeurópa felé kiterjesztett bolsevista hatalmat.

A magyar anyagi javak, aranykincsek, devizák időelőtti visszaadása nélkül egész bizonyosan másként alakult volna a középeurópai és főként a magyarországi helyzet. A kommunistáknak nem lett volna módjuk abban a látszatban tetszelegniök, hogy a bolsevizálás nyugati segítséggel, nyugati helyesléssel és megértéssel, sőt támogatással történik,

Amíg a Szovjetunió még mind a mai napig nem adta vissza Spanyolországnak a spanyol Nemzeti Bank polgárháború idején elrabolt kincseit, a budapesti félkommunista kormány, illetőleg a Szovjetunió teljes egészében visszakarta a magyar nemzet javait.

Nyugatnémetország amerikai megszállási zónáiban — a fejedelmekkel szoros együttműködésben — megjelentek a budapesti kormány ügynökei, élükön Nyárádi-Scheidel Miklós későbbi pénzügyminiszterrel.

Velük együtt teherautószámra érkezett a kecskeméti barackpálinka, a magyar cigaretta, a közeposztálytól elrabolt műértékek tömege és az európai feketepiac virágzása korában megindult egy nagyarányú vesztegetési hadjárat. Rákosi Mátyáséknak végzetesen fontos volt, hogy minél több magyar aranyat, devizát, gépet tudjanak bevetni a „szocialista állam” megteremtése érdekében.

1948 májusában a Katona Jenő által szerkesztett Hírlapban — korábban Pesti Hírlap — megjelent Nyárádi Miklós, akkor még pénzügyminiszter nyilatkozata, melyben a következőket mondotta:

„... Két esztendő alatt sikerült mintegy 300 millió dollárt, tehát több mint 3 milliárd forint értékű magyar értékeket a különböző nyugati zónákból hazaszállítanunk. Ezekben benne foglaltatnak az ország arany és ezüstkészletén, folyami és tengerjáró hajóin kívül a Szépművészeti Múzeum teljes képanyaga, valamint nagyértékű gyári berendezések, nyersanyagok, tenyészlovak, gépkocsik serege és igen nagy mennyiségű kórházi felszerelés.”

Amit az OSS szerint a nemzeti kormányok „elraboltak” — íme — hiánytalanul visszakapta a magyarság s ezt csak azért kaphatta vissza, mert kivégzett vezetői, életfogytiglani börtönre ítélt szakemberei példaadó hűséggel őrködtek a nemzeti vagyon felett.

Nyárádi Miklós, a jelenleg Amerikában élő volt pénzügyminiszter a fenti interjúbán elmondhatta azt is, hogy „1948 elején francia országi tárgyalásai során 1700 kiló aranyat és drágaságot sikerült — a fentiekén kívül — a kommunista rendszer kezére hazaszolgáltatni”.

Abban az időben, a háború utáni zűrzavarban, az eszmék kavargásában, a kialakulatlan politikai frontok között talán sokan nem láthatták tisztán, hogy mit jelentett nyugati részről — egyfelől a háborús bűnösöknek nevezett ezrek és ezrek kiszolgáltatása a szovjet hóhérok részére s ugyanekkor mit jelentett az anyagi javak visszaadása olyan nemzet részére, mely megszállás alatt, félig már bolsevista rabigában volt. Egyfelől a nemzeti elit lemészárlása, a nemzet lefejezése, másfelől az ugrásrakész kommunista hatalom megsegítése az anyagi javakkal, együttesen Magyarország és Közép-európa bolsevizálását segítette elő. Otthon az ingatag, sokszor áruló és jellemtelen polgári pártok őrlődtek a növekvő szovjet és kommunista terror között, másfelől az emigráció kétszázszázalékos tömege a Nyugat által végleg elhagyottnak érezte magát. Az anyagi javak hazaszállítása azt jelentette, hogy Nyugat véglegesnek ismerte el az otthon még ki nem alakult helyzetet. A kommunista párt számára pedig a lehető legtöbbet és a legnagyobbat jelentette a Harry Dexter White kommunista segítségével kivívott nyugati gesztus.

A bolsevizálódással szemben a nyugati politikának két őri aduja volt. Ha nem is ismeri el, csupán nem szolgáltatja ki az anti-bolsevista vezetőréteget, ha nem is tartja meg magának, csupán kincsmegőrzőbe helyezi az aranymilliókat, mindig hatásosan fenyegethette volna a hatalomra törő bolsevik minoritást. Ha nem tart játékok be a demokrácia játékszabályait, egyfelől ad grecas calendae visszatartom az anyagi értékeket, másfelől mindenkor előrántathom a sülyesztőből azokat a politikusokat, akiktől odaát legjobban a kommunisták féltek.

Így azonban más történt. Pontosán kimutatható, hogy az utolsó kiszolgáltatott fő legördülése, az utolsó gramm arany hazakerkezése után megindult a most már magasfrekvenciára kapcsolt kommunista terrorgépezet. Most már azokra került a sor, akik maguk is bűn-részesei voltak a nagy testvérgyilkosságnak. És most már jöhetett az államosítás, a külföldi vagyonok kisajátítása, az úgynevezett német vállalatok átszolgáltatása a Szovjetunió kezére.

A következményekre csak az 1956-os magyar szabadságharc ébresztette rá a világot. A nemzetet 1945—47-ben lefejezték a keleti és nyugati sírások s a forradalomnak már nem volt vezetőrétege, nem volt egyetlen valamirevaló katonája, aki hadvezéri síkon tudta volna összefogni a szabadságharcosokat.

1948-ban Magyarország fölött megszilárdult a bolsevik hatalom s a szilárdítgatók: Nagy Ferenc, Varga Béla, Pfeiffer Zoltán, Sulyok Dezső és a többiek sietve menekültek külföldre a saját művük elől.

Nagy Ferencnek egyik utolsó miniszterelnöki ténykedése volt, hogy a Magyar Köztársasági Érdemrend II. osztályú keresztjét adományozta Himler Mártonnak, az OSS magyar osztálya főnökének.

Az ezeréves magyar történelemben először fordult elő, hogy egy külföldi hóhér, fejedelmész és rablóbandavezér állami kitüntetést kapott rémtetteiért.

II.

VÁDLÓ BITÓFÁK

1945 szomorú húsvét hetének első napjaiban véget nem érő karavánok kígyóztak az osztrák határ felé. Ezrek és tízezrek menekültek a nyomukban lévő Vörös Hadsereg elől, hogy a nyugati hatalmak védelme alá helyezték magukat. Ökrös szekerek, fagázzal hajtott rozoga autók, lovaskocsik, kerékpárosok és hátukon utolsó kincseiket mentő gyalogosok baktattak a csípős tavaszi szélben. Külön csoportokba vonultak a magyar főváros menekültjei. Látszott rajtuk, hogy a kényszerítő percek hatása alatt vették kezükbe a vándorbotot, mert tudták és érezték, hogy a menekülés még mindig biztosabb annál az életnél, ami otthon vár rájuk. Volt aki talicskán tolta maga előtt megmentett motyóját és még járni sem tudó gyermekét. Azután felvidéki és dunántúli magyarok — parasztok — oszlopa következett. Sokan csak egyetlen tehenüket vitték magukkal — bizonyára a legderekabbat, amelyik az istállóban volt. Tehén és paraszt soha sem tartozott annyira össze, mint az 1945-ös menekülés idején. Imitt-amott egy katonai személy vagy teherautó zavarta meg a menetet, amelyet megállítani nem lehetett, mert úgy folyt nyugat felé mint a víz, hogy belefusson az Atlanti Charta félelemnélküli életet hirdető ismeretlen óceánjába. Valamikor neves politikusok, volt államtitkárok, képviselők ballagtak a menet szélén a bizonytalan jövő felé. Ennek a hosszú gyászmenetnek minden egyes tagja, asszonya, férfia, gyermeke egyaránt cipelte a maga egyéni tragédiáját, amely végeredményben mind egy-egy picinyke téglája volt a magyar sors sötét jövő felé komorló épületének. Hova lettek, mi lett belőlük, kit hová sodort ennek a nagy népvándorlásnak a vihara, — vajjon ki tudná megmondani? Senki sem tartotta őket számon, sem akkor, sem később. Az ő tragédiájukról nem írtak könyveket. Ők csak magyarok voltak. A becslések szerint 1945 húsvét hetében mintegy félmillió ember hagyta el az országot. Ma szétszórva élnek, szerte mindenütt a világon. Nagynéha még levelek érkeznek az otthonmaradtakhoz Ausztráliából, Kanadából, Venezuelából, Európa még szabad tájairól — mindenhol ebből a nagyon szűkre kerekedett világból. Sokan még azt írják, talán egyszer majd hazamegyünk, sokan még reménykednek, hogy talán majd megfordul és más irányt vesz a történelem kereke, de a gyerekek és az új hazában születettek már elvesznek a magyarság számára, mint ahogy mindig elve-

szett a magyar emigráció második nemzedéke. Az ő számukra már csak távoli fogalom, valami megfoghatatlan vattaszerű dolog a régi haza, tovatűnő kód, ahová már nem vágyanak vissza és ami talán már nem is az ő hazájuk. De az apák menekültek a vörös csillag elől, hogy elérjék a mindenki számára biztonságot és szabadságot jelentő csillagos lobogót. Sokan csalódtak...

Orosz repülők néha végiggéppuskázták a menekülő szegénység ezen végelláthatatlan karavánjait, de javarészüik mégis átlépett a szűkebb értelemben vett Nyugat kapuján s azon túl szétfolytak, mint a földre kiöntött víz. Pár hónappal később egy vékony erecske még visszaszivárgott az országba. Nem önként, hanem engedve az erőszaknak és mélyen csalódva abban a hitben, amellyel Washington szabadságszerető országát megajándékozta. És ez a vékony erecske — alig századrésze az 1945 húsvét hetében kiömlő áradatnak — táplálta azokat a bitófákat, amelyeket a bosszú állított azoknak, akik az egész világot megelőzve kongatták meg az Európa-ellenes bolsevizmusra figyelmeztető harangot.

És mikor ennek a kis erecskének első tagja amerikai géppisztolyos katonák kíséretében ismét átlépte a magyar határt — akkor kezdődött az árulás nemcsak Magyarország, hanem egész Európa biztonsága ellen...

Az oroszok alig pár kilométerre álltak Kőszeg előtt, amikor lezajlott az utolsó magyar királyi kormány minisztertanácsa. Az ülés előtt Wesenmayer német meghatalmazott követ informálta a tanácsot a helyzetről és közölte, hogy a birodalmi kormány a salzburgi Österreichisches Hof-ot bocsájtotta a kormány rendelkezésére. Ezután megkezdődött a menekülés és április másodikán az utolsó magyar királyi kormány elhagyta Magyarországot. A menekültek áradata először Bécsben állapodott meg, majd onnan továbbhúzódtott Salzburgig, mert ekkor már ismeretessé vált, hogy az orosz csapatok Ennsnél találkoznak az előrenyomuló nyugati katonasággal. A kormány tagjai azonban nem a szállodában laktak, hanem a városban, részben Kitzbühelben kaptak szállást. Ezekről a napokról Markóné Katonka Mária — a propagandaügyi minisztérium beosztottja a többek között a következőket írta naplójába:

„Szombathelyről hosszú bolyongás után 1945 áprilisában érkezett hivatalunk Salzburgba. Az Österreichisches Hof nevű szállodát jelölték ki a németek a magyar kormány ideiglenes székhelyéül. A kormány tagjai azonban nem a szállodában laktak, hanem a város közelében levő falvakban. De a tanácskozások a szállodában folytak. Kezdetben csaknem naponta. Kassay miniszter állandóan tájékoztott bennünket a tanácskozások anyagáról és eredményéről. Mikor megérkezett az amerikai haderő, eleinte minden nyugodtan folyt tovább. Ebben az időben tartotta a kormány az utolsó Koronatanácsot, amelyet minisztertanács követett. Sok más kérdés között szerepelt a Szent Korona megmentése és biztonságba helyezése is. A koronatanács után Kassay közölte velem, hogy az előző napon a magyar kormány felkérte Wesenmayert, hogy tudakolja meg saját kormányától, hogy milyen álláspontra helyezkedjék a magyar kormány az amerikai megszállókkal szemben. Másnap az utolsó Koronatanács végén az Österreichisches Hof Salzach felőli oldalánál a vízparton tátongó bombatölcserék és romok között vártuk a híreket. A tanács után megérkezett Kassay miniszter. Arca ónszínű volt s fejtött hant-

gon mindössze ennyit mondott: „a magyar királyi kormány megszűnt.” Társaimra néztem, majd újra Kassay arcára. Színtelcne vált arcok s üres lélek nélküli szemek néztek reám vissza. Éreztem, hogy magam is így nézek ki. Mindannyian tudtuk, hogy itt nagyobb dolog történt mint az, hogy megszűnt egy kormány. Éreztük, hogy nemcsak egy kormány szűnt meg, nemcsak egy rendszer tűnt le a történelem színpadáról, hanem egy nemzet is elbukott. Hiába volt a tengernyi véráldozat. Később Kassay közölte velünk, Wesenmayer előterjesztését, amely abból állt, hogy a németek álláspontja szerint az a leghelyesebb megoldás, ha a kormány tagjai és a hadsereg vezetői azonnal jelentkeznek az amerikai katonai parancsnokságon. Más megoldás nincs, de nem is lehet, mert a háborút elvesztettük, a harc megszűnt, tehát többé nem vagyunk ellenfelek, hanem legyőzöttek. Wesenmayer befejezésül még azt mondotta, hogy maximum hatheti internálás következik, amíg a dolgok rendeződnek. Végül Wesenmayer a birodalmi kormány és a német nép köszönetét tolmácsolta azért a hősi harcért és azért az utolsó pillanatig tartó szövetségi hűségért, amellyel ezt a háborút a magyarság végigküzdötte. A megállapodásnak megfelelően majdnem mindenki jelentkezett az amerikai parancsnokságon, ahol regisztrálták őket. Ez így történt és nem úgy, ahogy Himler Márton a new yorki Népszavában nyilatkozott a magyar háborús bűnösök összeszedéséről. De nyilatkozatában Himler még a következőket is mondotta: „Mint a patkányok, úgy pislogtak a magyar háborús bűnösök, amikor előszedték őket jól előkészített búvóhelyeikről.” Himler Márton hazudott, mert ezeket az embereket nem kellett előszednie, hiszen ők maguk jelenteztek a megszállóknál épen úgy, mint a menekült horvát, román, szlovák és ukrán nacionalisták is...”

A magyar királyi kormány Magyarországból való távozása alkalmával a magyar államiség legfőbb jelvényét, a Szent Koronát is magával vitte Nyugatra. A hatalmas vasládát csendőri őrizet mellett először Kőszegre, majd Semmeringre, onnan pedig Atterseebe vitték. Közvetlenül a megszállás előtt Szöllősy Jenő a Szent Koronát Mattseeben átadta Szálasi Ferencnek. A Korona végül is a CIC kezébe került és jelenleg vagy a Vatikánban vagy másutt őrzik. Jellemző, hogy az átadásnál jelenlevő és főleg magyarországi zsidó származású CIC ügynökök, mikor megkapták a magyar nemzet legszentebb ereklyéjét, azt a fejükre tették és úgy szórakoztatták egymást. A legnagyobb sikere captain Rosenbaumnak volt, aki végigjátszotta — a maga elképzelése szerint — a királyi koronázás paródiáját. Még nem profanizálták így ezt a nagy magyar ereklyét, amely addig csak fölkent királyok homlokát illette. De a Szent Koronának ez a

megcsúfolása csak bevezető volt ahhoz a véres színjátékhoz, amely az ugyancsak amerikai OSS és CIC Amerikába emigrált és a magyarországi kommunista kormány által megvesztegetett tagjai üztek a magyarság Nyugatra menekült szellemi és politikai vezetőivel.

A KÉTARCÚ AMERIKA

Az amerikai hadsereg első oszlopai május első hetében — nem sokkal a fegyverszünet aláírása után — jelentek meg az osztrák hegyek között. A sorkatonasággal, a harcoló alakulatokkal nem volt semmi baj és semmi kellemetlenség. Megszállták a legyőzött országot és valóban úgy viselkedtek, ahogy egy nagy világbirodalom katonáinak kell viselkedniök. Fegyelmezettek voltak és rendet tartottak. A községekben dolgozó — immár felszabadult — hadifoglyok elleni panaszokat kivizsgálták és megszüntették a főként szerb, lengyel és orosz hadifoglyok részéről történt visszaéléseket. Ebben az Amerikában senki sem csalódott, mert emberségesek és férfiak voltak. Harcosok, akik tudták, hogy győztek, de tudták azt is, hogy ezzel a győzelemmel nem szabad visszaélniök. De ez az állapot mindössze egy hónapig tartott, mert akkor megjelent a porondon az a bizonyos másik Amerika, amelynek tagjai sohasem harcoltak, hanem csak messziről követték a küzdő alakulatokat.

Az Amerikai Egyesült Államoknak ezt a másik arcát a CIC és az OSS jelentette...

A német országutakon rangjelzés nélküli, rongyos ruhájú katonákkal zsúfolt teherautók vágattak ismeretlen internálótáborok felé. Az utasokat géppisztolyos — főként néger — katonák őrizték. Egyelőre csak a katonákat fogdosták össze, de azokat is rendszer telenül, mert a megszállás első napjaiban senkit sem igazoltattak és így sokan civilruhába öltözve megmenekültek az internálás, illetve a hadifogság elől. A tiroli és a bajor parasztok szívesen adták el használt civil ruhát, különösen ha a megajándékozott kötelezte magát, hogy segít a mezőgazdasági munkában. Nagy volt az emberhiány, hiszen a férfiak még mindig katonák voltak, a munkára kiutalt volt hadifoglyok pedig ott hagyták munkahelyüket, jelentkez

tek az amerikai hatóságoknál, akik azonnal útbaindították őket hazafelé.

Minden város és falu főterén fehér oszlopot állítottak fel a megszállók s az oszlopra felkúszott a demokráciát és szabadságot jelentő csillagos lobogó, amelytől annyi mindent vártak a kétségbeesett napok után. Azután néhány hét múlva — 1945 ragyogó májusának végén — egyszerre valami furcsa nyugtalanság suhant végig a nagy hegyek között. Úgy indult ez is, ha ugyan egyáltalán a bajok indulni szoktak. Senki sem tudott biztosat, csak az imitt-amott előforduló, alig feltűnő jelenségek indították útjára ezt az újabb félelemhullámot. Megkezdődött a civil lakosság ellenőrzése és az emberek letartóztatása. Az ötágú fehér csillaggal díszített hatalmas amerikai teherautókon már nem katonákat, hanem polgáriruhás embereket szállítottak ugyancsak ismeretlen vidékek felé. Salzburgban, Kitzbühelben, Münchenben, sőt minden faluban megjelent az USA titkos rendőrsége a CIC és ugyanúgy dolgozott, ahogyan minden titkosrendőrség dolgozni szokott: terrorral, megvesztegetéssel, beúgással és embereltűntetéssel. A németül is jólbeszélő és főleg emigráns német-osztrák és magyar zsidókból álló CIC-ügynökök megjelentek a városházán, beidézték a régi rendszer alatt szolgáló polgármestert, jegyzőket, gépírókisasszonyokat, pénzbeszedőket, a gyanúsakat és azután előállott a teherautó és elvitte őket. Olyan mindegy volt, hogy valaki harcos náci vagy csak muszájból lett párttag volt. Így is, úgy is át kellett esnie büntetésén, amelyet a győztesek a legyőzöttek számára kiszabtak. Rövid pár hét alatt emberekkel teltek meg a sokszor százezres létszámot felmutató augsburgi, fürstenfeldbrucki, stb. internálótáborok, ahol a foglyok hónapokon át éltek a szabad ég alatt, földbevájt gödrökben, a legkíméletlenebb bánásmódban részesülve és kb. 800 kalória értékű napi élelmiszerellátmánnyal. Megkezdődött a kollektív büntetés, amely a győztesek jóvoltából végigsöpört egész Európán és amely annyi tíz-és tízezer ártatlan ember halálát okozta.

Nehezebb volt a helyzet az OSS számára a különböző európai országokból német területre menekült és ott szétszórta élő emberek esetében. Igaz, hogy a menekültek legnagyobb része már csak az élelmiszerjegyek megszerzése végett is bejelentette magát a község-házán — de mégis idegenek voltak, akik könnyen eltűnhettek a nagy hegyek között. A CIC tehát nagyon ügyesen kidolgozott tervvel fogott munkához. A terv kiagyalója Himler Márton, az Office of Strategic Services magyar osztályának a vezetője volt. Az ő kezében futottak össze a magyar szálak. Neki és Budapestről származó, amerikai egyenruhába bujtatott kopóinak kellett összehúznia a menekült

Beregffy Károly

Granville-Geos. Guorou

Rajniss Ferenc

Szöllosy Jeno

Kementes István

A kopó és úldo atai

magyarokra kivetett hálót. Óriási apparátussal fogtak munkához, szinte ágyúkkal lövöldöztek a verebekre, hiszen a menekült magyarok nem hoztak magukkal hamis papírokat, mert nem is gondoltak arra, hogy bolsevista-ellenes beállítottságuk főbenjáró bűnt jelenthet az amerikai State Department vezetői szemében. Május végén és június elején amerikai jeepek járták végig a bajor és az osztrák falvakat, városokat. Megtudakolták hol laknak magyarok és összeírták a neveket. Nem volt nehéz feladat. Mikor kihírdették, hogy mindenkinek jelentkeznie kell, akkor mindenki jelentkezett. A Brixen melletti nagy mezőn hosszú sorokban álltak a jelentkezéseket felvevő amerikai bizottságok előtt a vörös vihar nyugatra sodort magyarjai. A forró napsütésben órákig vártak, hogy sorra kerüljenek és még gondolni sem mertek arra, hogy tulajdonképpen saját halálos ítéletükért jelentkeztek. Ott állott ebben a hosszú sorban Imrédy Béla, Jaross Andor, Kunder Antal, Hellebronth Vilmos és mindazon többiek, akikről Himler Márton azt írta hírhedt könyvében, hogy úgy kellett őket előráncigálniok, mint a patkányokat. Senkinek nem jutott eszébe, hogy hamis papírokat mutasson fel. Mindenkinek felírták nevét és lakását s az elfogatásához szükséges adatokat mindenki sajátmaga bocsátotta az OSS rendelkezésére. Pár nappal ezután ugyancsak amerikai egyenruhás, de magyarul jól beszélő ügynökök jelentek meg az előbb említett módon bejelentett lakásokon. Egyelőre még udvariasak voltak és azt mondták, hogy lakóhelyét ne hagyja el senki, mert statisztikát készítenek a kimenekült magyarokról, mert csak így módon biztosíthatják számukra az amerikai jóléti intézmények részéről felajánlott szociális segítséget. No lám, — mondták igen sokan — ilyen az igazi demokrácia. Még el sem mult a háború zivatarja, máris összeírnak bennünket, hogy mennyi adományt juttassanak nekünk...

HŐSÖK ÉS ÁRULOK

Himler Márton főkopója és bizalmasa Bochkor Károly nevű, erdélyi származású félzsidó, volt papnövendék volt, aki fáradhatatlanul járta a városokat, községeket és gyűjtötte a neveket. Útjára — nagyobb nyomaték kedvéért — két amerikai egyenruhás és szín-

tén magyarul is beszélő CIC tiszt is elkíserte. Gyanúsan kedvesek és még gyanúsabban udvariasak voltak. A gyerekeknek régen nem látott csokoládét és narancsot osztogattak és ez a Bochkor nevű főkopó főleg a gyerekeken keresztül végezte bér munkáját. Áruló és besúgó volt egyaránt. Mikor elvégezte aljas feladatát és megtörténtek a hazaszállítások, akkor annak a bizonyos másik Amerikának a képviselői még arra sem méltatták ezt az emberhajcsárt, hogy kezet fogjanak vele. Nem sokkal az élelmiszerjuttatások alapján történt összeírások után újabb jeepek jelentek meg a magyarok lakásai előtt és az akkorra már megváltozott Bochkor vezetésével tömegével szállították az embereket a salzburgi Landesgericht fogházába. De ez sem volt nehéz feladat, mert senkisé is szökött meg és senki sem bujkált. Aki el akart bújni, akinek félnie kellett az igazságszolgáltatástól, azt úgy sem tudták elfogni, mert annak kellő időben sikerült egerutat nyernie. Csak azokat fogták el, akik bíztak az amerikai demokráciában és akik hittek az amerikai katonák által hangoztatott állításnak, hogy az amerikai zászlót senki előtt nem hajtják meg és Amerika senkit sem ad ki, aki tőle védelmet kér és védelmet remél. Ez a szép állítás azonban rövidesen megcáfolta önmagát.

A CIC és az OSS munkáját sajnos igen megkönnyítette a menekült magyarság egy részének pánikszerű viselkedése. Sokan úgy gondolták, hogyha pontosan felelnek az embervadász Bochkor információs kérdéseire, akkor őket ezért tárt karokkal fogadja majd Amerika. Az egész jutalom pedig mindössze pár szelet csokoládé vagy pár darab Chesterfield cigaretta volt. Sokan félelemből, — hogy mentsék bőrüket — árulták el magyar honfitársaikat, sőt néhányan ügyesszé léptek elő és hosszú éjszakákon át körmölték az amerikaiak számára átadandó listákat és mindazt az akkor már bűn számba menő cselekedeteket, amelyeket a listára vett nevek személyeiről tudtak. De ez a feljelentési pánikhangulat a tömegembernek ez az erkölcsi lesüllyedése velejárója volt a háború elvesztésének. Nemcsak magyar, hanem német, osztrák szlovák, horvát vonatkozásban is ugyanez volt a helyzet. És sajnos nemcsak a tömegember nemcsak a látókör nélküli névteleneknek volt a velejárója ez a lelki epidémia, hanem olyanok is lezuhantak az árulás szintjeire, akiknek ismerniök kellett cselekedetük horderejét. Ha az élelmiszerjegyre utalt névtelen menekültet elítéljük a besúgásért, följelentésért, amit pár kilónyi élelmiszerért tett, akkor mennyire el kell ítélnünk azokat, akik tisztára valami megmagyarázhatatlan belső fontoskodástól vezérelve adtak át listákat a győzteseknek. Ilyen volt többek között Endre László bizalmasa és titkára, Takács Albert, Pestvármegye volt főjegyzője és Vajta Ferenc a hajdani jobboldali publicista

és a Szálasi kormány volt bécsi főkonzulja. Takács Albert — aki olyan jelentéktelen volt, hogy még hazaszállítástól sem kellett tartania — Bochkorral történt kétórás beszélgetése után maga készítette el az Endre László elleni vádiratot, majd felesége segítségével találkozót beszélt meg Endrével, de ezen nem Takács, hanem Bochkor jelent meg, tizenhat amerikai géppisztolyos katona társaságában. Endre László elfogatása után Takács Albertet pár kiló élelmiszerral kifizetve szabadon engedték. Vajta Ferenc nagyobb stílusú volt és diplomatikusabban készítette elő maga számára — a vélt jövőt. De az ő jutalma elmaradt, mert nem engedték be az Egyesült Államok területére s jelenleg valamelyik középamerikai államban elmélkedik azon, hogy érdemes volt-e elvégezni azt a becstelen munkát, amit soha többet nem tud lemosni magáról. Az összeomlás után francia nyelven írt memorandumot szerkesztett, melyben azt állította, hogy ő a háború alatt a szövetséges hatalmak megbízottja volt, azok számára gyűjtötte az adatokat, amelyeket most a győztesek rendelkezésére bocsájt. A memorandumban kihangsúlyozta németellenes beállítottságát és mindössze annyit kért, hogy helyezték vissza bécsi főkonzuli állásába, ahol nyilván mint jó kommunista működött volna tovább. De előadása oly naiv volt, hogy 1945 június 6-án őt is letartóztatták és az egyik Augsburg melletti internálótáborba szállították. Mikor Himler Márton kihallgatta, akkor felajánlotta neki szolgálatait, amit Himler látszólag visszautasított, de Vajta Ferenc pár nap múlva, magyar internált társai csúnya becsapása után, eltűnt a lágerből. Himler engedélyével átment a francia zónába és ott pár francia altiszt közreműködésével valóságos rablőhadjáratot folytatott az ott élő magyarok ellen. Végigrabolta a menekülteket és azzal fenyegetődzött, hogyha nem adják elő megmaradt értékeiket, akkor hazaszállíttatja őket. De az ilyen Takács és Vajta féle cselekedetek elszigetelt jelenségek voltak. Kevesen voltak árulók s ha viselkedésük foltot is ejtett nemcsak a magyar, de az általános emberi becsületen, — ezeket a dolgokat erőteljesen elenyőzték azok a nagyszerű példák, amelyek elfelejtetik az akkori magyar emigráció becsületén esett csúnya foltokat.

Szügyi Zoltán altábornagy csapattestével Ungvártól egészen Ausztriáig hátrált s az utolsó pillanatig hőiesen harcolt katonáival a fölényben lévő vörös hadsereg ellen. Átverekedte magát az oroszokon, mert célja az volt, hadosztályát kimentse az oroszok kezei közül és a nyugati csapatok előtt tegye le a fegyvert. Népbíróági tárgyalásán azt a vádat emelték ellene, hogy még a fegyverszünet után is együtt tartotta katonáit és átvitte őket az angolokhoz. Az angolok a legnagyobb tisztelettel bántak vele, de később a potsdami szer-

zödések pontjainak megfelelően őt is kiadták az oroszoknak. Az ügy érdekességéhez tartozik, hogy a háború befejezése után ez volt az egyetlen hadosztály, amely nem oszlott fel. A Szügyit fogvatartó angol katonai parancsnok annyira értékelte a magyar katona munkáját, hogy előre közölte Szügyivel a Londonból megérkezett kiadati parancsot és felszólította Szügyit, hogy — szökjön meg a biztos kiadatás elől. A szökéshez teljes katonai támogatást ajánlott fel, de Szügyi ezt csak abban az esetben volt hajlandó elfogadni, ha a támogatást mindazok számára megadják, akik hadosztályából rajta voltak a kiadati listán. Harmincegyenéhány tisztársáról volt szó. Az angol parancsnok természetesen nem teljesíthette Szügyi kérését, ellenben megismételte felszólítását, amit Szügyi ismét visszautasított s így 1945 őszén harminc tisztársával és hatvan polgári politikussal — többek között Tasnádi Nagy Andrással — együtt Öfelsége az angol király katonái Szentgotthárdon valamennyiüket átadták a vörös hadsereg megbízottjainak. A szerelvényt egy amerikai CIC megbízott is elkísérte, aki az átadás előtt Szügyihez fordulva a következőket mondotta: „Aztán nem kell megijedni az akasztófa alatt.” De Szügyi Zoltánt nem akasztották fel, „mindössze” életfogytiglan tartó kényszermunkára ítélték.

MÉG A JEGYGYŰRŰKET IS...

Az amerikai Gestapo június közepén már teljes erővel működött. Himler Márton hatszáznyolcvan magyar háborús főbűnös nevét tartalmazó listát kapott és a hivatalos kimutatás szerint ebből négyszáznyolcvanhárom került a hálókba, ami azt bizonyítja, hogy a menekültek bíztak az USA-ban, bíztak az Atlanti Charta szép szavaiban és egyáltalán nem iparkodtak kibújni a felelősség alól. Németországnak mindössze huszonnégy háborús főbűnöse volt, de a kommunistákkal együttműködő Tildy-kormány hatszáznyolcvan főnyi magyar főbűnös kiadatását követelte. Háborús főbűnősként kértek és adták ki Himler Mártonék többek között a majd hetvenesztendő világhírű magyar színésznőt Fedák Sárít, akinek mindössze annyi bűne volt, hogy a bombatámadások és az oroszok elől Nyugatra menekült. De a kiadottak között szerepelt még Kiss Ferenc,

Páger Antal, Szeleczy Zita és sokan olyan mások, akiknek semmi közük sem volt a politikához, de október 15-e után is játszottak. Hogy például Kiss Ferenc milyen jelentős háborús bűnös volt azt abból is láthatjuk, hogy az 1950-es évek közepén már ismét jelentős szerepeket játszott a magyar állami színházakban. De mit érdekelt ez a tény akkor az Európában ügyködő amerikai Gestapo embereit. Ha Budapesten a sarki zsidó fűszeres feljelentett valakit, aki Nyugatra menekült, azt a Kommunista Párton keresztül egyszerűen háborús bűnösnek minősítették. Neve rákerült a listára és a CIC hazaszállította. A nürnbergi per előestéjét éltük s a gyűlölet és a meggondolatlan bosszú lett urrá a győzteseken. Elég volt egy valamikor tett ártatlan megjegyzés, elég volt a kiadatáshoz, hogy a háború kitörésekor és a német hadsereg nagy győzelmeinek idején valaki németbarát megjegyzést tegyen. Ezeket a megjegyzéseket fellejtették, regisztrálták és mikor eljött a bibliai szemet-szemért, fogat-fogért ideje, akkor megkezdődött a megtorlás nem is egy az egyhez, hanem egy a százhoz arányban.

A morgenthauai doktrinában gyökeredző CIC és OSS a legszorosabb kapcsolatot tartotta a volt német szövetséges államokban uralomra jutott koalíciós kormányok kommunista rendőrségeivel és mindenkit lefogott és kiszállított, akit kikértek. Amerika elvileg a klasszikus sajtószabadság alapján állt, de hogy mennyire értékelte az amerikai hatalom európai képviselője, a CIC ezt a sajtószabadságot, azt csak akkor látjuk igazán, ha tudjuk, hogy az amerikai hatóságok minden író és újságíróat kiszolgáltattak azért, amit alig egy évtized múltán az amerikai sajtó is fölfedezett — az egész világot fenyegető bolsevista veszélyt. Péter Gábor alias Auspitz Benő — ebben az időben gyakori vendége volt Himler Mártonnak. Ez az ember, aki évtizedeken át a legszélsőségesebb sztalinai vonalat képviselte és akit cselekedetei miatt 1953-ban még a kommunista magyar kormány is kénytelen volt letartóztatni és életfogytiglani fegyházra ítélni, óriási összegekkel és megvesztegetésekkel intézte el Himler Mártonnal az amerikai zónába menekült magyarok ügyét. Űgy árulták és vették a kimenekült magyar politikusokat, mint kucpeczek a vágóhídra szánt állatot. Péter Gábor, a magyar Dzserszky személyesen is megjelent 1945 augusztusában a salzburgi Landesgericht fogházában és ott Himler Márton társaságában kihallgatásokat eszközölt és olyan dolgokkal fenyegette meg a kihallgatottakat, hogy senki előtt sem volt titok az a sors, ami beteljesedik akkor, ha a csillagos lobogó kiadja őket a magyar GPU-nak. A végleges kiadatás előtt Himler Márton Budapesten is felkereste Péter

Gábert s a politikai rendőrség akkori székházában, az Andrássy-út 60 alatt beszéltek meg az egész pokoli tervet és annak anyagi részleteit.

A CIC és az OSS rövidesen rettegett utóda lett Bajorországban és Ausztriában ama bizonyos másik Himmler Gestapójának. A magyaroklakta házakban szinte naponta tartottak házkutatásokat, amelyeket inkább közönséges rablásnak nevezhetnénk. Elvették az asszonyok ékszereit, a jegygyűrűket, a töltőtollakat, fényképezőgépeket és általában minden olyan tárgyat, ami értéket jelentett. Tudták, hogy a szerencsétlen menekültek legértékesebb holmijaikat vitték magukkal Nyugatra, hogy azok segítségével itt vagy ott — bárhol a világon új életet kezdjenek. Ezeken a házkutatásokon már nem a politika, nem is egy meglódukt világnézet bosszúja, hanem a fellelhető érték volt az egyedüli szempont. Feldúlták az ideiglenes otthonokat, barbár kézzel turkáltak a mentett motyó között és ha nem találtak semmit, akkor túszt szedtek — akár rajta volt a háborús bűnösök listáján, akár nem. Azután néhány nap múlva elmentek a szerencsétlen asszonyhoz vagy hozzátartozóhoz és közölték, hogyha átadja a magával hozott ékszert, aranyat vagy egyéb értéktárgyat, akkor hazaengedik az illetőt. Sok esetben eredménnyel járt ez a fogás s ezért uzus lett belőle. Olyan rablóhadjárat volt, amely méltán vetekedett az Európa keleti felén végighömpölygő vörös hadsereg módszereivel. A letartóztatottakat először a salzburgi Landesgericht épületébe vitték, ahol kihallgatásuk előtt újabb motozásnak vetették őket alá. Ez a motozás pontosan azt jelentette, hogy utolsó vagyontárgyuktól is megfosztották az illetőt. A börtön amerikai parancsnoka egy Black nevű zsidó származású CIC őrnagy volt. Az őrnagy úr a jegygyűrűkre és a karkötőórákra specializálta magát. De nem vetette meg a pénzt sem, amit a foglyoknál talált. A fogház osztrák személyzete megdöbbenve nézte az amerikai uniformisba bújt tolvajoknak ezt a hadjáratát, amit olymódon próbáltak ellen-súlyozni, hogy a lehetőséghez képest segítettek a foglyoknak. A CIC ügynökök háta mögött leveleket közvetítettek, élelmiszert hoztak, sőt több esetben elősegítették a foglyok szökését is. A túlszúfolt börtönben senkisé sem törődött a foglyok egészségügyi állapotával, ami a gyenge élelmezés miatt igen siralmas volt. Reggel háromdeci cukortalan feketekávé, délben tíz deka kenyér és három deci szárított zöldségből leves. Ebből állott a napi ellátás annak ellenére, hogy az amerikai katonai parancsnokságok ennek körülbelül az ötszörösét utalták ki a CIC-nek. Imrédy Béla pár hét múlva úgy nézett ki, mint valami középkori szerzetes, csak hatalmas okos szemei csillogtak. Súlya nem volt több 45 kilónál. A panaszokra Black őrnagy úr mindössze annyit mondott, sajnos nem áll több élelmiszer rendel-

kezésére, de ezzel szemben még azt sem engedte meg, hogy a hozzátartozók csomagokat küldjenek a fogházba. Nem az élelmiszerhiány, hanem a meggondolt tervszerűség volt az, ami ezeket az állapotokat előidézte. A kihallgatások olyan mederben folytak, mintha azok nem is az európai kultúra kis fellegrárában, Salzburgban, hanem a távoli tajgákon történtek volna. Az egyszemélyes cellákban 10—12 embert préseltek össze. Mosakodásról, tisztálkodásról szó sem lehetett. Mikor megtörténtek a kihallgatások s amikor már mindenükből kifosztották a foglyokat, akkor teherautókon a különböző szögesdrót kerítéssel körülvett, hevenyében felállított táborokba szállították őket. a leghirhedtebb CIC tábornok egyike az Augsburg melletti fürstenfeldbrucki tábor volt. Az óriási kiterjedésű repülőteret ketős drótkerítéssel vették körül s azon belül nem volt semmi más — csak a pusztá föld. Ez a hely arról nevezetes, hogy a forró nyári napokat, nedves, egészségtelen, hideg éjszakák követik. A 35 fokos nappali meleget 5—6 fokos éjszakai lehülés váltja fel. Ebben a táborban győtrődtek azok, akik a CIC bosszúhadjárata következtében ide kerültek. Az emberek éheztek és fáztak és rövidesen vérhasjárvány ütötte fel a fejét. Aki meghalt, azt bekaparták a földre. Mikor elszaporodott a tetű, akkor megjelentek a gezarolos osztagok. Az ellátás éppen olyan silány volt, mint a salzburgi börtönben. De ott legalább fedél volt és éjjel szalmazsák. Fürstenfeldbruckban ellenben feketére pörkölte őket a déli napsugár és éjjel dermedtre fagytak a csontok. És ebben a táborban látogatta meg a magyarokat Himler Márton. Vele volt a Rákóczi-úti származású Grosz György is, természetesen amerikai főhadnagyi uniformisban. De akkor már nem Grosznak, hanem Granville-nek hívták. Granville főhadnagy úr nyakában három összelopkodott fényképezőgéppel járta a tábor, nevetséges pózokba állította a foglyokat és derűs arccal fényképezte őket. Nem kellett nagyon iparkodnia, mert valóban mindenki úgy nézett ki, mint az agyonhajszolt országúti vándor. Elvették a borotvákat, összegyűjtötték és felgyújtották a váltófehérneműk nagy részét, a ruhákat és minden olyan dolgot, amely kissé megkönnyítette volna a táboréletet. Azután Granville-Grosz főhadnagy úr fényképei megjelentek a budapesti és a new yorki lapokban azzal az aláírással, hogy ime így néznek ki a magyar háborús főbűnösök. A táborban gumibotokkal és keményfa husángokkal felszerelt katonák jártak s mindenkin ijedt remegés futott végig, mikor kihallgatásra vitték. A módszerek közismertek voltak — illetve közismertek lettek — úgyszólván az egész világon. A kihallgatásokat rendszerint Granville-Grosz főhadnagy úr vezette, de rendszerint jelen volt a Horthy-féle magyar királyi rendőrség politikai osztályának veze-

tője, Sombor Schweinitzer József is, továbbá dr. Czobor István, Hivessy Mátyás, Szélessy Jenő, Gellért Andor, Dús László, dr. Bánkúty Endre, Stern Dezső, sőt a valamikor katolikus írónak indult — Aradi Zsolt is felcsapott CIC ügynöknek. Ezek a volt magyar rendőrtisztek és detektívek olyan minősíthetetlen módon viselkedtek a kihallgatások során, hogy a kihallgatottaknak el kellett pirulniok, mert ezek az emberek szintén magyaroknak vallották magukat...

Augusztus elején a fürstenfeldbrucki táborból Garmisch-Partenkirchenbe szállították a magyar csoportot. Bottal és géppisztollyal a tábor kijárata elé terelték őket, ahol nyolcas sorokban német katonák vártak továbbszállításukra. A magyarok mögött levő német oszlop jobbszélsője egy féllábú, mankóra támaszkodó, alig húszéves gyerekember volt. Katonai zubbonyát állig begombolta, de az álla alatt kissé kilátszott az odarejtett lovagkereszt széle. Nyilván valami rendkívüli hősiességet vihetett véghez, hogy közkatona léteére ilyen magas kitüntetést kapott. Már több óra hosszat ácsorogtunk, amikor feltűnt egy németül igen jól beszélő CIC hadnagy, aki zsebredugott kézzel, hatalmas szivarral a szájában mustrálta a sorokat. Mikor a fiú elé ért, feltűnt neki annak féllába és ahogy végignézte őt, észrevette a zubbony alá rejtett lovagkeresztet. Elmosolyodott, odalépett a fiú elé, kigombolta a zubbonyát, két újjával a kereszt alá nyúlt és addig csavarta, amíg a zsinór elszakadt. Pár pillanatig nézegette a kitüntetést, majd maga elé dobta, ráköpött és a lábával beletaposta a sárba. Azután mégegyet köpött és továbbment. A féllábú nem szólt semmit, csak lenézett a sárbataposott kitüntetésre s két nagy könnycsepp buggyant ki a szeméből. Sírt. Mikor a CIC hadnagy továbbment, az egyik magyar lehajolt, kikaparta a sárból a keresztet és vissza akarta adni tulajdonosának. Ebben a pillanatban a CIC-ügynök visszanézett, észrevette a dolgot, odament és két hatalmas pofont adva az illetőnek, kitépte kezéből a kitüntetést és nagy ívben kihajította a rétre. Valószínűleg hősnek érezte magát, talán olyan hősnek, mint az a húszéves fiatal német gyerek, aki féllabát otthagya a háborúban, ahol bizonyára nem tehetetlen, féllábú katonák ellen harcolt.

Apróság, egészen jelentéktelen epizód, amelyen százával és ezrével történt abban az időben, amikor Himler Mártonék segítségével megkezdték Európa szerencsétlen keleti felének a kiárusítását.

(Himler Márton az írástudatlan kalandor írja: „Igy néztek ki a magyar nemzet sírásói” című könyvében. 31. old.)

„Szálasi Ferenc korlátolt és örült volt. Kihallgatásánál szégyenkeznie kellett egy magyar származású embernek, hogy akármilyen kevés és akármilyen söpredék is akadt Magyarországon, amelynek tagjai ezt az örületet követték. Szálasi formális kihallgatásához nem akartam hozzáfogni mielőtt egy jó nagy ládányi iratait át nem olvastam. De mikor az augsburgi kihallgatási központban az „előkelő” magyar foglyokat megnéztem, Granville György US hadnagy a „nemzetvezetőt” elem vezette.

Ha nem láttam volna, hogy az örület ott imbolygott a szemében, akkor is csakhamar meggyőződtem volna róla, hogy nem épeszű emberrel van dolgom a hozzá intézett pár kérdésre adott feleletből...”

(C. A. Macartney az oxfordi és az edinburghi egyetem professzora írja az edinburghi egyetem kiadásában megjelent „October fifteenth” című munkája I. kötetének 160. oldalán.)

„Azok között, akik hűek maradtak Szálasi Ferenchez olyan odaadást és szeretetet váltott ki, amilyennel egyetlen más korabeli magyar sem rendelkezett és még halála után is követik hitét, szájról-szájra, kézzől-kézre adva megnyilatkozásait és még ma is úgy beszélnek róla, mint az első keresztények a Messiásról. Azt tartják, hogy az 1944 évi Szovjet elleni ellenállással fél Európát megmentette a bolsevizmustól. Ha tanulmányozzuk könyvét és egyéb írásait, olyan karaktert ismerünk meg, aki eredeti, különc és kiváló, de semmiestre sem brutális, vagy áruló és főként cseppet sem ostoba. Ha az lett volna, akkor nem örvendezett volna olyan nagy szeretetnek és megbecsülésnek, a követői között. Sőt, ha barbár lelkű vagy áruló lett volna, akkor sokkal előbb hatalomra juthatott volna. Pontosan ez volt az oka, hogy a németek nem támogatták és még a hívei közül is sokan hátatfordítottak neki. Hajlíthatatlan volt, s jottányit sem engedett becsületéből és igazságából. Az egyetlen felelőssége azért a sok bűnért, amit az ő neve rovására írtak abban volt, hogy nem látta meg, vagy nem akarta meglátni a veszélyeket, amiket az

általá előhívott elemek támasztottak. Kemény akaratú, meg nem alkuvó természet volt, aki szinte monoton ridegséggel elvetette magától mindazt, ami csak a látszatát keltette a jellemtelenségnek vagy megalkuvásnak. Kétségtelen, hogy lobogó hazaszeretete és azon kívánsága, hogy jobb jövőt teremtsen Magyarország népének ösztönnözték cselekedeteit. Nem volt kegyetlen, sem erkölcstelen, egyéni életére még népbíróági tárgyalásán sem mondhattak semmit. . . . Egy pont politikai elképzeléseiből: A zsidókérdés. Ebben sokkal mérsékeltebb volt, mint általában hiszik. Persze nem tartotta a zsidókat testvérnemzetnek egy elképzelt hungarista államban. Ellenszenves volt előtte nemzetközi jellegük és gyakran szót emelt ellenük, mint destruktív, judeobolsevista, vagy marxista kezdeményezők ellen. Végső megoldása a zsidókérdésre a tömeges emigráltatás volt. De sehohsem található az a gyűlölet, amit megtalálunk Hitlernél, Streichernél vagy Endrénél. Még abba is beleegyezett volna, hogy a zsidóság magával vihesse vagyonát. Nem akarta a zsidókat megkínözni, csak megszabadulni akart tőlük. Programmjába még azt is lefekette, hogy Magyarországon nem más külföldi mintára nyer megoldást a zsidókérdés, mert Magyarország nem engedheti meg magának az ilyen drága mulatságot. Minden más állítás ellenére, ellenc volt az 1944 évi deportálásoknak . . .”

A fentebb közölt első idézetet a Nyugatra menekült magyar politikai foglyok kiszolgáltatója a magyarországi zsidó származású Himler Márton írta. A könyvet szerzője — annak előszava szerint — történelmi munkának szánta. Történelmi munkát csak az írhat, aki foglalkozott a történelemmel. Himler Mártonnak erre a komoly munkára azonban sohasem volt ideje, mert Európában töltött napjait a Péter Gáborral történő üzleti megállapodások, a politikai foglyok kirablása, majd a mindenüktől megfosztott menekülteknek akasztófára való juttatása töltötte be.

A másik szerző C. A. Macartney több mint egy évtizedet töltött Magyarországon és hosszú éveken át bizalmas tanácsadója volt magyar ügyekben az angol kormánynak. Nemcsak minden magyar pártot, de minden magyar politikust is személyesen ismert és az edinburghi egyetem által kiadott kétkötetes, több mint ezer oldalas munkájában, minden egyéni vagy politikai érdek nélkül írta meg Magyarország 25 esztendejének történetét. Macartney azon száraz angol politikai írók közé tartozik, akik minden leírt mondatukat az angol korrektség és pártatlanság szűrőjén keresztül bocsájtják nyilvánosság elé. Talán ez a végtelen pártatlanság az oka annak, hogy erről a Magyarországgal foglalkozó könyvről a magyar emigrációs sajtó baloldali része egyáltalán nem vett tudomást. Az oxfordi egye

tem történelemtanára sokkal nagyobb tekintély, semhogy könyvét megtámadhassák. Tehát agyonhallgatták. S ez az agyonhallgatás teszi a könyvet értékessé azok számára, akik minden jobb és baloldali politikai vonatkozástól mentesen akarják megismerni az utolsó magyarországi huszonöt esztendő történetét. Hogy a sokat szenvedett Magyarország utolsó éPOCHÁNAK nagy angol történetírója mennyire értékelte a magyarság bolsevistaellenes hősi küzdelmét, azt legjobban bizonyítja, hogy a szerző könyvét Szálasi Ferenc tábornoka, Hindy Iván emlékének ajánlotta, aki majd két hónapon keresztül magyar katonához méltóan védte a magyar fővárost a vörös hadsereg rohama ellen s akit ezért Tildy Zoltán és Nagy Ferenc népbírósa pár óráig tartó tárgyalás után két órán belül felakasztatott a Markó-utcai fogház udvarán.

A kétkötetes munka első oldalán az alábbi ajánlás olvasható:

To the honoured memory of

IVAN HINDY GENERAL

† August, 26th, 1946

Az angol szerző ezzel az ajánlással akarta lemosni az újkori magyar történelem egyik legnagyobb szégyenét, amelyet az akkori Magyarország pribék-kormánya 1946 augusztus 26-án elkövetett Hindy Iván kivégzésével.

VASFÜGGÖNY AMERIKA FÖLÖTT

1951 decemberében a dallasi Wilkinson egyetemi könyvkiadó vállalat kiadta John Beaty amerikai egyetemi tanár könyvét „The Iron Curtain over America” — VASFÜGGÖNY AMERIKA FÖLÖTT — címmel. A szerző amerikai egyetemi tanár, aki hosszú éveken át szolgált az amerikai külügyminisztérium és a katonai Intelligence Service of the War Departement Special Staffe kötelékében. A második világháború alatt őrnagyi rangban vezetője volt a felderítő osztálynak s mint ilyennek módjában állott betekintést nyernie az amerikai politikai élet elég szövevényes hálójába. A szerző könyvében fel-

sorolja azokat a veszélyeket, amelyeket a kommunista világnézet és nem utolsósorban az Egyesült Államokban is jelenlevő ötödik hadosztály tagjai jelentenek az USA-ra. Ismerteti azokat az intézményeket és személyeket, amelyek és akik kihasználva az amerikai demokrácia szólás- és sajtószabadságát, láthatatlan vasfüggönnyel veszik körül az Egyesült Államokat. Határozottan rámutat a veszélyre, amelyet ezek az amerikai koexistencialisták jelentenek. Beaty professzor mint amerikai polgár semmiféle előítélettel nem rendelkezik a zsidóság iránt és könyvében csupán felsorolja azokat a neveket, melyek viselői — mint például a Rosenberg házaspár — mint amerikai állampolgárok akár meggyőződésből, akár megvesztegetés által, elősegítették a Szovjet befolyását az amerikai életben. Tulságosan bonyolultak és komplikáltak ezek a kérdések ahhoz, hogy részletesen foglalkozzunk velük, de Beaty könyvéből az olvasó arra a megállapításra juthat, hogy az amerikai politikai és társadalmi élet minden területében ott hatnak és működnek azok az erők, amelyek demokratikus jelszavak hangoztatása mellett az Egyesült Államok kommunizálását óhajtják elősegíteni. A Beaty által ismertetett góccok hívták életre annakidején a rövid életű Amerika-ellenes bizottságot, amely sok olyan dologra rámutatott, amelyet az utca embere évtizedeken keresztül talán észre sem vett.

A második világháború alatt létrejött Szovjet-Amerikai szövetség természetesen az amerikai kommunisták, illetve a kommunistákkal szimpatizáló tábor megerősödését vonta maga után. Ez érthető is volt, hiszen Delano Roosevelttel az amerikai köztársaság háborús elnöke a legjobb személyi barátságot tartotta fenn nemcsak Sztalinnal, hanem az egész Kreml-lel. Ez a roosevelti örökség éreztette hatását a második világháború befejezésekor, amennyiben a potsdami találkozó során a szövetséges hatalmak — főleg amerikai nyomásra — minden szovjetorosz kívánságot teljesítettek. Ezen kívánságok egyike volt a Nyugatra menekült volt német szövetséges államok vezető politikusainak kiszolgáltatása. Ennek a munkának a magyar részlegét — Himler Mártonnak kellett elvégezni. Azóta több mint egy évtized telt el s az emigráns magyar közvélemény az emigráns sajtón keresztül mind élesebb hangon tette szavá Himler Márton és ügynökeinek akkori tevékenységét. Tényekkel és dokumentumokkal foglalkoztak az amerikai csillagos lobogó alatt működő Himler-gang ügyeivel és sokan voltak, akik amerikai hatóságoknál feljelentést tettek Himlerék ellen. Nyilván ezek a támadások késztették Himler Mártont arra, hogy tizenhárom évvel később moszkodó könyvet adjon ki akkori működéséről. A könyv magyar nyelven jelent meg Amerikában s az öngazoláson kívül nyilván azt a

célt is szolgálja, hogy félrevezesse azokat a százazreket, akik az első és a második szovjet felszabadítás után hagyták el az országot. A könyv — bár történelempolitikai könyvnek íródott — olyan politikai éretlenséggel és tudatlansággal foglalkozik a magyar politikával, hogy szerzőjének nemcsak írnia nem, de árva szót sem szabadna szólni ezekről a dolgokról. A szerző az egész magyar kérdést a magyarországi zsidókérdés szemüvegével nézi és annak fókuszába állítja be a nagy európai problémákat anélkül, hogy a leghalványabb fogalma is volna az európai politika bonyolultságáról. A könyv előszavát egy dr. Pál Ernő nevű valaki írta s megállapítása már eleve igazolja Beatty amerikai professzornak ítéleteit az amerikai-szovjet koxisztencializmusra vonatkozóan. Ez a Pál Ernő többek között tényként állapítja meg, hogy a Bárdossy-kormány „orosz márkával meghamisított repülőgépekkel elkezdte Kassát bombáztatni.” Kommunista részről eddig azt állították, hogy Kassát a német légierő bombázta, hogy Magyarországot hadüzenetre kényszerítse a Szovjetunió ellen. Himler Mártonék, azonban túltettek a kommunistákon s már egyenesen a magyar kormányt vádolják Kassa bombázásával. Később a következőket olvashatjuk: „A magyar kormány nem fogadta el a visszavonulás felkínált lehetőségét (?) akkor sem, amikor a románok a háborúból kiléptek és mikor hasonló magyar elhárítózásért a nyugati szövetségesek Erdély egy részének a lehetőségét kínálták (?). A kierőszakolt háború következménye, hogy ma a magyar nemzet a győztes oroszok rabságában synylődik: az Auschwitzban elégetett félmillió magyar emléke évszázadokon át sötét árnyat fog vetni a magyar nemzetre. Himler könyvének leghasznosabb része annak megvilágítása — írja ez a dr. Pál — hogy a szörnyű bűnt nem a nemzet akaratából követték el, akik rávetemedtek a modern történelem legnagyobb gonosztettére. Hogy az emberi mivoltukból kivetkőzött gonosztevőket maga a magyar nemzet vonta felelősségre. Himler Márton felbecsülhetetlen szolgálatot tett a magyar nemzetnek, mikor Jackson US Supreme Court bírót a nürnbergi nemzetközi bíróság főügyészét és Donovan generálist rábirta, hogy fogadják el Key generális indítványát s a háború magyar bűnöseit Nürnberg helyett küldjék Magyarországra.”

A zagyva és sokszor érthetetlen mondatok ellenére is — ahány szó annyi valótlanság — hazugság — kivéve az utolsó mondatot. Dr. Pál Ernő és Himler Márton úgy állítják be a dolgokat, mintha Magyarország — ha annak idején bectelenül hátbatámadta volna volt szövetségesét — megkapta volna Erdélyt s ma a virágzó szabadság és a szabad demokrácia hazája lenne. S hogy Himler Márton — aki könyvében szeret magyarságára hivatkozni — mennyire

távol áll nemcsak a magyar érdekektől, de az egész magyarságtól az kitűnik abból, hogy a németországi zsidó táborokat egyenesen az utolsó magyar kormányok számlájára írja. Merthogy mi köze volt Magyarországnak Dachauhoz, Auschwitzhoz és a többi táborokhoz, azt nyilván csak a pálernők, himlermártonok és klárzoltánok tudják. De elferdíti az igazságot a Himler propaganda akkor is midőn azt állítja, hogy az általa kiszolgáltatott magyar politikusokat a magyar nemzet vonta felelősségre. Ha Himler Márton — zsidó létére is — végignézett egy 1945—46 évi népbírósági tárgyalást, akkor talán még ő sem mondotta volna azt, hogy az ítéleteket hozó bírák és a köteleket követelő közönség bármiféle kapcsolatban is állott volna a magyar néppel. A rövid bevezető után maga Himler Márton veszi át a szót és próbálja fehérre mosni magát. Régi jó öreg fogáshoz folyamodott, mikor azt mondja: „Aki engem támad, az Amerikát támadja, s ezért nem engedhetem meg, hogy Amerikát vagy annak bármely hivatalos szervét hazug vádakkal illessék”. Védekezik a vezetése alatt álló CIC csoport rablásai és lopásai ellen, majd azt állítja, hogy a vezetése alatt álló szervezet egyetlen magyart sem adott orosz kézre, mert köztudomású, hogy a háború utáni első választás szabad választás volt s annak eredményeként alakult meg a független szabad magyar koalíciós kormány. Ez is valótlan. Mikor az elfogott magyar politikusokat, művészeket és egyéb intellektuelleket, hőt egész sereg politikától távolálló egyént kiadtak Magyarországnak, akkor még csak nem is volt választás, nem is volt koalíciós kormány, tehát mindenkit akit akkor hazaszállítottak az oroszoknak adtak át. Mikor az első repülőgépek megérkeztek Mátyásföldre akkor a leszálló gépet szovjet katonák fogadták és az első kihallgatásokat is a Budapesten működő orosz politikai rendőrség tagjai eszközölték. A koalíciós kormány csak jóval azután alakult meg — szóval a Himler-féle kiadatások javarés�ének lebonyolítása után.

De később is ferdít és hamisít Himler Márton, még hozzá elképzelt felelőtlenséggel. „Mikor az USA hadseregének főparancsnoka maga eleget tett a magyar kormány kérésének, letartóztatta és kiadta azokat a gonosztevőket, akik a nemzet sírját megásták, akik százazreket küldtek máglyahalálra, akik a magyar javakat, gyárakat felhuzelésait, a raktárak árúit, a méneseket és gulyákat elrabolták az országból, akik négyezer árja magyar nőt szállítottak a német hadsereg tábori bordélyházaiba, akik százazreket tettek földönfutóvá, az akkor hatalmat kezében tartó koalíciós kormány kérésére ítélezhettek és ítéleztek.” Így ír Himler Márton. Ezzel szemben az igazság az, hogy a magyar ipar a háború után a Németországhoz ki

vitt és onnan ismét hazaszállított javak segítségével tudott csak megindulni, mert ezekből a kivitt javakból semmi sem veszett el, ellentétben az otthonhagyottakkal, melyek jelentős részét leszerelték és elvitték Himler Márton és Péter Gábor barátai — a szovjetorosz felszabadítók. Hogy azután a négyezer magyar nő dajkameséjét honnan veszi Himler Márton, ez az ő dolga. Ilyen ügy nem volt s ez olyan hazugság, amely messze túllépi még a legfélelőtlenebb politikai propaganda határát is.

Hasonló a helyzet a magyarországi zsidóság veszteségei körül is. A könyv előszavában az előbb említett Pál Ernővel egyetemben Himler félmillió Auschwitzban elgázosított magyarországi zsidóról beszél. Később megfedkezve erről a számról — könyve egy másik fejezetében a hivatalos jegyzőkönyvek között már csak húszezer magyarországi zsidó kiszállításával vádolja a Sztójay és Szálasi kormányt. A tévedés tehát az ötszázezres számból négyszáznolcvan-ezer ember. A valóság azonban ennél jóval kevesebb.

AZ ÉREM MÁSIK OLDALA

Az elmúlt évtized során különböző hivatalos, félhivatalos és egyéb magánkomiték úgy összezavarták a zsidó áldozatok számát, hogy igen nehéz ebben a kérdésben tisztán látni. A Magyarországon megjelent kiadványok az európai zsidóság veszteségét ötmillióra teszik és a népbíróági tárgyalások során a legtöbb vádlottat ennek az ötmillió zsidónak a meggyilkolásával vádolták és akasztották fel. A magyarországi zsidóság veszteségeit húszezertől egy millióig terjedő hullámszámban ismertetik a zsidókérdés kutatói. De akármennyi is volt ez a szám, keresztény felfogásból kiindulva valljuk, hogy — minden aritmetikai játék nélkül — még egyetlen ember pusztulása is felelősségrevonást követel legyen az áldozat akár zsidó, akár keresztény. Erkölcsei szempontból nem látunk különbséget húszezer és ötmillió között, mert ezek csak számok, de akik átszenvedték a keserves időket és akik elpusztultak, azok individuumok — egyének voltak. Senkinek sem célja, hogy Carlyle hőseihez hasonlóan olyan magaslatra jussunk, hogy nagyobb célok érdekében mit sem törődjünk akár milliók pusztulásával sem. A keresztény morál és európai

kultúra ezt nem engedheti meg azoknak, akik kultúrembereknek nevezik magukat. De a józan objektív történelemszemlélet viszont tiltakozik az ellen, hogy egy rettenetes és kegyetlen háború utolsó fékevesztett periódusában lejátszódott eseményeket a normális állapotok és a béke szemüvegén át nézzük. A vérgőzös fináléban nemcsak a zsidóság szenvedett, hanem magyarok, németek, franciák egyaránt — egész Európa és a Távolkelet legtöbb népe is. Csak az olvasó józan eszével nem számoló elvakult bíró teheti azt, hogy a történelem folyamatos sorozatából kiragad egy láncszemet és úgy állítja be a dolgot, mintha az a láncszem függetlenül a lánctól, önállóan működött volna. Ezen az alapon minden háborúban résztvevő katonát halálra lehetne ítélni, mert vétett az ötödik parancsolat ellen — ölt.

Ahogyan a legkisebb dolognak, úgy a legnagyobb világeseménynek is két oldala van és történelemhamisítást követ el az, aki tollat véve a kezébe visszaél a papír türelmével és csak az egyik oldalt nézi és csakis azt iparkodik megvilágítani. A második világháború második felében a szenvedélyek szinte végzetes útra tértek és nemcsak a katonák, de a háborút vezető politikusok is elvesztették a mértéket. A küzdő felek tudták, hogy amelyik elveszti a háborút az elpusztul, tehát: az embertelenség utolsó eszközéhez nyúltak. 1943 után már úgyszólván nem volt hadifogoly se az innenső, sem a túlsó oldalon. Akit elfogtak, az biztos lehetett abban, hogy elpusztul. Az európai humanizmus mindkét oldalon ködbefulladt. Az angol amerikai légierők már nemcsak katonai célpontokat, de teljesen védtelen német, osztrák, magyar, sőt szövetséges francia és olasz városokat is olyan bombazáporral árasztották el, hogy a szőnyegbombázás területén belül senki nem maradt életben. Totális háború volt a maga minden könyörtelenségével és embertelenségével. Ha megbélyegezzük a hitleri Németország kegyetlenségeit a háborút szabotáló zsidósággal szemben, ha az emberi jog alapján állva elítéljük az embertelen deportálásokat, a gázkamrákat, a tömegsírokat, akkor éppen így meg kell bélyegeznünk — még pedig hasonló mértékkel — Köln, Hamburg, Rostock, Bécs, Budapest, Szófia stb. városok bombázásait is, hiszen pl. Drezdában huszonnégy óra leforgása alatt negyedmillió ember pusztult el. Nem akarunk külön fejezetben megemlékezni a Hiroshimára ledobott atombombáról, amely egymaga több áldozatot követelt, mint amennyiről Himler Mártonék beszélnek a magyarországi zsidósággal kapcsolatban. A humanizmust, az emberszeretetet és az emberi élet megbecsülését nem lehet kategóriákra, nemzetekre és fajtákra osztani. Isten és a nemesebb emberi törvények előtt minden ember élete szent és sérthetetlen. De ezt a

Jány Gusztáv vezérrezredesi megbílneselve kísérik a vesztőhelyre. Háttérben egyik régi katonája – sir.

A kivégzésekre várakozó vérszomjas csőcselék élén, a kép jobboldalán Sólyom László és Pálffy-Österreicher „ellenállók” láthatók kedélyes csevegés közepett. Három és fél évvel később Bogár mindkettőjüket ugyancsak fclakasztotta.

törvényt mind a két oldalon megszegték, hiszen a cél mindenütt ugyanaz volt: elpusztítani nemcsak az ellenséges haderőt, az ellenséges katonát, hanem annak feleségét, apját, anyját, még az utolsó csecsemőt is. 1944 július 2-án a budapesti Kerepesi-temetőben ledobott bombák még ezen túlmenően az ott nyugvó halottak békéjét is megzavarták.

A lényeg ugyanaz volt, — csak a módszerek voltak mások.

De ha Himler Mártonék és a vele egy gyékényen áruoló társaság egymás nemzeteket von felelősségre a végkifejlődésben levő totális háború során elpusztult zsidóságért, akkor éppen úgy felelősségre kellene vonnia mindazon államokat is, amelyek az előbb említett embertelenségeket elkövették — sokkal kollektívebben és eredményesebben, mint ahogyan azt a világ ítélőszéke elé cibált vesztes államok vették a zsidósággal szemben tették. Mert ha egy város fölött az angol-amerikai bombázó kötelékek kioldották a tonnás bombákat és utána foszforrudak millióival árasztották el a szétvert várost, akkor ott hiábavaló volt minden menlevél és protekció — ott el kellett pusztulni! De ezekről a dolgokról természetesen fölösleges beszélni, hiszen a gyermek és asszony százazretet nem német katonák és magyar csendőőrök kísérték, hanem elegáns repülőtisztek nyomták meg a dügvészt és pusztulást hozó bombák kioldó billentyűjét. De Himler Márton még azért is elítéli a magyar népet, hogy ilyen bombázás után — ami maga volt a földreszabadult pokol — néhány napján az önszerveződött tömeg minden hadijog ellenére is, tehetetlen dühében népi tételeket gyakorolt a kezei közé került pilótákon. Szerinte az is háborús bűnnek számít és Klár Zoltánnal együtt ezért is vádlottak padjára ültetik a magyar népet. Ők valószínűleg szintén így cselekedtek volna, ha kezeik közé került volna az a repülő, melynek bombája pár perccel előbb vérbe és lángba borította az ottlónál, megölte gyermeküket és feleségüket. Ha a szóbanforgó könyv és minden egyéb hasonló szellemű könyv szerzője őszintén kívánná a megbékülést, akkor ilyenirányú munkák helyett inkább vonulna kellene húzniok a második világháború alatt történt események alá azzal a megjegyzéssel, hogy felejtjük el a multat, próbáljuk előről kezdeni az életet, mert különben elpusztulunk. Ha a gyűlölet gyűlöletet szül, akkor a szeretet gyakorlásának a másik oldalról megnyilvánuló megértés és szeretet is lehet az eredménye. De akik erre még távolról sem hajlandók, azok ne panaszkodjanak arról, ami velük történt, mert a tulsó oldalon állók sem hajlandók elfelejtkezni azokról a fájdalmakról és embertelenségekről, amelyeket a másik parton állók okoztak. Himler Márton könyve, mint a háború utáni gyűlölet-politika csúcsteljesítménye a legjobban íródott meg

abból a szempontból, hogy soha nem látott virágzásba borítsa a gyűlölet fekete fáját. Majdnem másfél évtizeddel a legembertelenebb háború után olyan mondatokat ír könyvében és úgy emlékezik meg az elmúlt huszonöt esztendő magyar politikai élet vezetőiről, mint országúti csirkefogókról. Bizonyára ismeri azt a megállapítást, hogy minden népnek olyan kormánya van, amelyet megérdemel, tehát sunyi lesipuskás módjára nemcsak a vezetők, hanem az egész magyarság hátába döfi kését. A fejezetünk elején idézett Macartney tizenkét évig élt Magyarországon és angol alapossággal nézett körül a magyar globuszon. Mennyire másképp, milyen objektív és bcsületes történelemszemlélettől vezetve írta meg a modern Magyarország nagy problémáit és sorskérdéseit, mint a kezdeti magyar szovjet uralom hirhedt embervadásza Himler Márton.

MI TÖRTÉNT A CIC KÖZPONT PADLÁSÁN

Himler könyvének 22. oldalán az alábbiakat írja:

„Miután sohasem méltattam őket arra, hogy handabandájukra feleljek, ezen a helyen az amerikai egyenruha becsületéért megkíváncsom jegyezni, hogy letartóztatási joga csak amerikai sorkatonának volt s azok senkit sem bántalmaztak és senkitől semmit el nem vehettek, mert kihallgatásuk alkalmával a foglyoknak módjukban állt volna ilyen visszaélésekről beszélni. Nem lehetetlen, hogy a magyar tájékoztatók (informerek) — azaz megfizetett bérencek és besúgók — akik nálunk semmiféle alkalmazásban nem voltak, (!!!) akik tőlünk soha semmi címen semmi jutalmat nem kaptak, tevékenységüket esetleg itt-ott kisebb zsarolásra használták. Talán itt-ott elfogadtak valamit, hogy az általuk megtalált gonosztevőt futni engedjék. De ilyen esetről tudomással nem bírok. Mikor egy elbújt háborús bűnöst megtaláltak, amerikai katona ment érte elfogatási parancssal s nála vagy lakásán talált iratokat, s ha nem volt családdal, az értékeiket a foglyokkal együtt beszállították a salzburgi Landesgericht fogházába. Az esetleges értékeket, pénzt, ékszert stb. nyugta ellenében a fogház igazgatójánál letétbe helyezték s az iratokat hozzám behozták. Szabály volt, hogy soha senki nem látott

bennünket egyedül, nehogy valamelyikünk a foglyot bántalmazhassa. A börtön parancsnokánál őrzött értékeket csak akkor vették át, mikor azok tulajdonosait a repülőtérré vitték hazaszállítás céljából s azokat a foglyok irataival együtt Magyarországon átadták a foglyokkal.”

Himler Márton nyilván azért írt — nemcsak egy cikket, hanem egy egész könyvet — hogy az őt támadó „handa-bandára” feleljen. A feleletbe természetesen beveszi az amerikai egyenruha becsületét is. Megállapításaival azonban újabb foltot ejt az amerikai egyenruha becsületén, amennyiben majd másfél évtized múltán is — jól meggondolva és mindent megfontolva — valótlant állít, hiszen a dolgok homlokegyenest ellenkezik azzal, amit Himler mond. Mert a valóság a következő:

1. Amerikai katona senkit nem tartóztathatott le a megszállás első napjaiban, mert az amerikai katona feladata a harc volt és nem a politikusok összeszedése — a front mögötti részeken. Letartóztatási joga elsősorban az amerikai hadsereg mellett működő amerikai Gestaponak — a CIC-nek volt.

2. A CIC tagjai, különösen Granville hadnagy és Herczeg Béla csoportja olyan eltulajdonításokat és bántalmazásokat vittek végbe, amelyek egyáltalán nem különböztek sem a Gestapo, sem az orosz NKDV módszereitől. Ami pedig a Himler Márton által említett bántalmazási tilalmat illeti arra vonatkozóan számtalan tanú és szenvedő vallja annak ellenkezőjét.

1945 augusztusában a magyar foglyokat a fürstenfeldbrucki táborban gyűjtötték össze. Nyilván Himler Márton utasítására egy csendes augusztusi délután engem — e sorok íróját is — elvittek a fürstenfeldbrucki CIC irodába. Ott egy szobába vezettek, hol három bécsi dialektussal beszélő fiatal hadnagy fogadott. Lakonikus rövidséggel a nálam lévő pénz után érdeklődtek. Húszezer márkát kerestek. Tagadó válaszomra közölték, hogy mint háborús főbűnöst halálra ítélték. Tiltakozásomra egy aktacsomóból elővették a budapesti politikai rendőrség volt vezetőjének Sombor Schweinitzer József és helyettesének Szélessy Jenőnek aláírásával ellátott jegyzőkönyvet. Hogy mi volt ebben a jegyzőkönyvben azt nem tudom, de tudom azt, hogy pár nappal előtte Schweinitzer, Hivessy és Grosz-Granville főhadnagy Augsburgban kihallgattak, ahol Schweinitzer kommunista ellenes könyveimet tette vád tárgyává. Mikor kérdéseire azt válaszoltam, hogy az abba foglalt adatok nagy részét az ő vezetése alatt

álló politikai osztálytól kaptam, akkor a magyar rendőrség bolsevista ellenes vezetője pillanatra zavarbajött, majd azt mondotta, hogy ez régen volt, de azóta már ők is tisztán látnak. A magyarországi és a német kommunistaellenes propaganda sajnos annakidején őket is megtévesztette. Ma már más a helyzet, — folytatta Schweinitzer, aki jelenleg Amerikában él, — ma már tudjuk, hogy a bolsevizmus polgáriasodott és nem jelent veszélyt, sőt éppen Sztalin az, akiben összpontosul a németek alól felszabadult Európa békevágya. Schweinitzer ezen megnyilatkozását nemcsak Szélessy, de a CIC szolgálatában álló Grosz-Granville is aláírta azzal a megjegyzéssel, valamennyiünket kiadnak Magyarországnak és ott fogunk felelni azokért a cselekedetekért, amelyeket elkövettünk. Sajnos ebben az egyben igaza volt Grosznak.

A fürstenfeldbrucki három CIC hadnagy a jegyzőkönyv meglobogtatása után felkísért a villa épület padlásterének deszkákkal elkülönített helyiségébe. Amint beléptem, ösztönösen éreztem, hogy hova kerültem. A fojtott levegőjű, deszkafalú szobában erős emberi kipárolgás szaga terjengett. A szürke falakat imitt-amott vérfoltok pettyezték. Odaállítottak a falhoz, bevezetőül egy tucat pofont kaptam s azután lerángatták rólam a ruhát. Felhasogatták a kabát bélést — pénzt kerestek benne. Mikor nem találtak semmit, családom holléte iránt érdeklődtek. Majd újabb pofonok következtek és végzetül zsarolási kísérletek. Tollat és papirost hoztak és arra akartak rávenni, hogy írjak családomnak, hogy fizessenek e sorok átadóinak ötvenezer márkát. Azt is hozzátették, hogy ebben az esetben hajlandók szabadon engedni. Tagadó válaszomra régi rozsdás német csendőrkardokat hoztak és azzal addig vertek, amíg összeestem. Akkor leöntöttek egy vödör vízzel s az egyik gangszter hosszú kötéllel tért vissza. A legidősebb kihallgató közölte velem, hogy a halálos ítéletet most azonnal végrehajtják. Tekintve, hogy ennél a kihallgatásnál egy igazi amerikai katona is jelen volt, angolul tiltakoztam az eljárás ellen. Feleletül ismét hatalmas pofonokat adtak, majd anyaszült meztelenül odaállítottak a szoba fölött átfutó kötőgerenda alá, nyakamra tették a kötelet és felhúztak. Ujjaimmal a kötél alá nyúltam, nehogy gégém megsérüljön, mert éreztem, hogy az egész dolog a felettes hatóságok tudta nélkül történő zsarolás. Érzésem nem is csalt, mert mielőtt eszméletlen lettem volna, a földre ejtettek. Mikor feltápászkodtam újabb pofonokkal árasztottak el és azután megismétlődött az előbbi művelet. A harmadik felhúzás után közölték velem, hogy megkegyelmeznek és Dachaubá visznek, ahol el fogok rothadni, ha másnap reggelig nem adom elő a birtokomban lévő húszezer márkát.

Nem volt elzárt jelenség a fenti eset. Hasonló módon jártak el a többi letartóztatottal is, akármennyire is állítja Himler Márton, hogy a CIC fogságában nem történtek bántalmazások. A salzburgi börtönben lefogyott, alig ötvenkilós Szakváry Emilt a garmisch-partenkircheni táborban úgy megverték, hogy utána kórházba kellett szállítani, mert a verés következtében tüdővérzést kapott. Kolováry Borcsa Mihályt egy alig tizenhatesztendős kolozsvári származású fiatal zsidó nádpálcával — természetesen géppisztolyos CIC űrök jelenlétében — úgy összeverte, hogy napokig nem tudott járni. Itt lopták el családi pecsétgyűrűjét, jegygyűrűjét nemcsak tőle, de mindenkitől, akik jelen voltunk a garmischi mustrán. De Garmisch-partenkirchenben történtek egyéb dolgok is...

VÍZ HELYETT POFON...

1945 július végén szállítottak bennünket magyar letartóztatottnak a fürstenfeldbrucki táborból a híres téli sporthelyre, Garmisch-partenkirchenbe. Nem amerikai katonák, hanem a CIC ügynökei és az Office of Strategic Service őrei és emberei voltak felvigyázónk. Mikor megérkeztünk a táborba, síri csend uralkodott. Nyomozó, embertelen csend. Géppisztolyokkal és fahusángokkal felmunkált CIC testőrség sorai között kellett felsorakoznunk és várni elhelyezésünkre. Hogy hová kerültünk, mindjárt az első pillanatban láttuk. Az egyik német fogoly vizet kért egy CIC közegetől, tekintve, hogy a forró nyári napsütésben hajnal óta úton voltunk és közben nem vizet, sem semmiféle élelmiszert nem kaptunk. Vízzel helyett az illető két olyan pofont kapott, hogy nyilván elfelejtette szomjúságát. Ezután fölvezték adatainkat, sorbaállítottak bennünket, majd újabb motozás és újabb lopások következtek. A bugyrunkban levő maradék fehérneműt kupacba dobálták és felgyújtották. Utána újabb pofonok és ütlegek kíséretében a garmischi pionir kaszárnya padlásterében helyeztek el bennünket. A padlásterben pokoli meleg volt a millió poloska, tekintve, hogy a háború utolsó hónapjaiban orosz és lengyel hadifoglyok lakták. Másnap reggel öt órakor sorakozót rendeltek, amely eltartott délig. Aki összeesett azt felrugdalták. Az ellátás nem érte el a napi nyolcszáz kalóriát és a menü még a für-

stenfeldbruckinál is gyengébb volt.. Reggel háromdeci szárazfű tea, délben 12 órakor öt deci leves 15 deka kenyérrel. Az embereknek rövidesen megdagadt a lábuk és vérhas ütött ki a táborban, ahol magyar, szlovák és német „háborús főbűnösök” voltak elhelyezve. Pár nap múlva a drótkerítéssel elválasztott mozgási terület fáin már nem volt kéreg s a kerítés szélén húzódó mogyoró bokrok őszi képet mutattak, mert a fakéregből lisztet csináltunk, a mogyoróbokor leveleiből pedig főzeléket. De ez még csak az internálótábor hidegháborújához tartozott. Az igazi meleg háború csak ezután következett.

A magyarok számára elkülönített camp mögött helyezték el a szlovák letartóztatottakat. Ott volt Tiso, volt szlovák államelnök is, továbbá minisztertársai, akik mindjárt másnap figyelmeztettek bennünket, hogy nagyon vigyázzunk, mert még nem tudjuk hová kerülünk. Elmondották, hogy Tisot — aki katolikus pap volt - miután letépték keresztjét és összemocskolták papi ruháját, több ízben megverték, majd a tisztí étkezde mosókonyhájában kellett dolgoznia.

A megérkezésünk utáni harmadik napon három bolíviai őrmester a táborban levő kilenc magyart magával vitte a főbejárat melletti carcerbe, ahol nagyobb bizottság várt bennünket. Miután kellőképpen megcsodáltak és megszemléltek, egyes zárkákat utaltak ki számunkra. Napi élelmezésünk kancsó víz és szelet kenyér volt. Aki az éhezés különböző fázisait tanulmányozni akarta, az nem mehetett volna megfélelőbb helyre, mint Himler Márton fogságába. Két nap múlva három tagból álló, feketeszeműeges CIC bizottság járta végig a zárkákat. Örünk egy elég jóindulatú, magas szőke tagbaszakadt texasi őrmester, egymásután nyitotta ki a zárkákat a bizottság előtt. Pár percig tartó kérdezősködés után a síri csöndben nem hallatszott más, mint rugások tompa dobbanása és az ütlegek zuhataga. És ez így ment nap-nap után. Pontosan huszonnégy napig. Mikor végre kiengedtek bennünket, egyszerűen nem bírtunk lábra állni. De a CIC ezúttal könyörületesennek mutatkozott, mert fogoly német katonákat rendelt elő, akik hátukon cipeltek vissza bennünket a forró levegőjű padlástér otthonunkba. Úgy éreztük, hogy végre hazatértünk. Örültünk, hogy megúsztuk ezt a megkülönböztetett eljárást, mert... huszonnégy napig sötét zárka fogságunk alatt minden éjszaka gyorsított eljárást tartott a CIC a carcer folyosóján. Az első éjjel még nem tudtuk miről van szó, csak a szívünk dobogott, mert tudtuk, hogy ajtónk előtt valami kegyetlenül furcsa dolog történik. Valakit vallattak a folyosón. Német katona volt, aki eleinte tiszta németséggel, értelmes, rövid, katonás válaszokat adott. Minden kérdés és minden felelet után pofont kapott.

— Hány zsidót öltél meg?

A válasz tagadó volt. Az idegeink kötélzártat jártak. Tízszor, hússzor, százszor hallottuk ugyanazt a kérdést és ugyanazt a feleletet. Egy óra múlva a pofonokat rúgás és valami széles, lapos tárgytól származó ütés csattanó hangja követte. A válaszok mind érthetlenebbek lettek s azután egyszerre valami velőtrázó sikoly futott végig a folyosón, bekúszott a cellákba, ahol dermedten hallgattuk ezt az éjszakai grand guignol színjátékot. Azután újabb ütlegzuhatag következett és a meztelen testen csattogott a félelmetes szerszám. Mikor huszonegy nap múlva átvettük pokrócunkat az irodában, akkor az egyik sarokban tenyérni széles, vércsomós bikacseket pillantottunk meg. Ezzel verték az áldozatokat, akiket minden bírói kihallgatás nélkül intézett el a CIC. És ez minden este így volt, egészen hajnalig. Éjszakánként a szívünk önzően dobogott, mert a sajnálaton kívül ott ágaskodott bennünk a rémület, hogy esetleg mi is hasonló sorsra jutunk. Néha rövidebb ideig tartottak a vallatások, mert az áldozat nem volt hajlandó tovább vallani és inkább — meghalt. Olykor tisztán lehetett hallani a csont recsenését és a haldokló fetrengését a carcer folyosójának betonpadlóján.

Az elkülönített osztály rendjéhez tartozott, hogy reggel öt órakor egyenként engedték ki a foglyokat a folyosó végén lévő toilethez. Az egyik reggelen érzésem szerint hamarabb nyílt ki az ajtó s a küszöbön ismét ott állott a texasi őrmester: Go quick... Az előírás szerint futólépésben mentem a toilethe felé, felrántottam az ajtót s mikor beléptem, a vér szinte meghűlt ereimben. A mosdó előtt nem ember, hanem egy teljesen szétvert húscsapat mosogatta sebeit. Teljesen meztelen volt. Az ütlegektől heréje óriásira dagadt. Mikor megpillantott felém nézett s valami végtelen riadalommal pillantott rám megmaradt jobbszemével, mert a balszeme kifolyt s a szemidegek egészen a szájáig rátapadtak arcára. Mikor beszélt, láttam az éjszakai munka eredményét — egyetlen foga sem volt. Mindössze annyit mondott — Kamerad, hast du eine Cigarette? — De mielőtt még felelhettem volna, máris mögöttem termett a texasi őrmester, megragadott és visszaparancsolt a zárkába. Úgy látszik kelleténél előbb nyitotta ki ajtómat, illetve azt gondolta, hogy a szerencsétlen német katona már visszament cellájába. Mielőtt rámszárt a ajtót, ujját szája elé téve közölte velem, hogy arról amit láttam egyetlen szót sem, mert könnyen én is úgy járhatok, mint az az ember, akit a mosdóban láttam.

De Himler Márton azt írta könyvében, hogy a CIC senkit sem bántalmazott...

A carcernak női lakói is voltak. A tulajdonképpeni éjszakai vallatások előtt, nem sokkal alkonyat után, minden este kinyílt a tőlem harmadik zárka ajtaja. Egy ideig halk beszélgetés hallatszott, azután csattanások. Nyilván pofonok. És ez így tartott órák hosszáig. Nőt vallattak. Az illető francia lehetett, mert párisi argóban adott válaszokat az angolul feltett kérdésekre. Minden különösebb sikoltozás nélkül tűrte az ütlegeteket és a kérdések ezreit. Síró hangon bár, de minden kérdésre értelmesen válaszolt. Körülbelül két hét múlva ez a furcsa kérdés-felelet játék egyszerre hirtelen abbaszakadt. Az áldozat nem válaszolt többé. Kihallgatás közben szívészélhűdést kapott és meghalt. Hogy ki volt sohasem tudtuk meg — talán Himler Márton bizalmas iratai között erről az ügyről is megvan-e az igazi följegyzések.

A garmisch-partenkircheni táborba való megérkezésünk után azonnal közölték velünk, hogy minden amerikai katonának, legyen az tiszt, vagy közlegény — vigyázzállásban kell köszönnünk, akármilyen távolságról pillantjuk is meg őket, drótkerítésen innen, vagy drótkerítésen túl. A parancs következménye az volt, hogy senkisément a drótkerítéshez, hogy lehetőleg elkerülje a köszönéssorozatok, hiszen az úton állandóan jöttek-mentek a CIC emberei. Egy szép augusztusi reggelen messziről láttuk, hogy rangjelzés nélküli, rongyos zubbonyban egy német katona áll a főúttal párhuzamosan haladó drótkerítés előtt. Ugyanebben a pillanatban a tiszt kintin felől három fekete szemüveges tiszt közelgett táborunk felé. Mikor elhaladtak a katona mellett az nem köszönt, csak égfelé vetett arc-cal állt tovább. A három CIC ügynök szinte sóbálvánnyá meredt ekkora fegyelmezetlenség láttára és az egyikük ráordított a katonára. De az csak nyugodtan bámulta tovább a felkelő napot. Erre a három amerikai futólépésben a tábor bejáratához rohant, félretaszították az őrt, odasiettek a fegyelmezetlen katonához és negyedóra hosszat addig ütötték verték, amíg ájultan összesett. Az incidensre azonnal elősietett a tábor-részleg német fogoly parancsnoka és katonás vigyázzállásban jelentkezett a három lihegő amerikai előtt. Miután őt is leszidták, odament a még mindig földönfekvő katonához, felemelte őt és nevében bocsánatot kért, közölve, hogy az illető véletlenül került a reggeli séta után a rács elé, mert háborús sebesülése következtében elvesztette hallását és látását. Teljesen süket és vak volt...

De a garmisch-partenkircheni náciítlanító tábor állapotai nem voltak egyedülállóak a maguk nemében. Hasonló elbánásban részesültek a letartóztatottak a többi táborokban is. Talán a freisingi tábor vezetett, ahol a CIC központját állították fel. Garmisch-Partenkirchen után valamennyiünket odavitték, mert ott gyűjtötték össze a kiadatásra váró magyar foglyokat. Ez a tábor még félelmetesebb volt, mint az előbbiek. A parancsnoksági épület folyosóit fenyőfa deszkával burkolták és minden ajtó előtt géppisztollyal és fehérre festett, karvastagságú fahusággal felfegyverzett rohamsisakos katona állt. A belső szobák ugyancsak hevenyészett fadeszkázattal voltak ellátva. Eleinte nem értettük mi a célja ennek a burkolatnak, de aztán hamarosan rájöttünk: hangtompító szerepet tölthettek be. Ezekben a helyiségekben tartották a kihallgatásokat — s ebben igaza van Himler Mártonnak — mert a kihallgatások során valóban nem egy, hanem több nyomozó is jelen volt. Ez annyit jelentett, hogy egy kérdezett, a többi pedig rúgott, ütött és pofozott. Itt már nem is csináltak titkot belőle. A minden harmadik napon megtartott délutáni sétán csak kevés olyan foglyot lehetett látni, akinek arca ne viselte volna az ütlegek nyomát. Sokan járni sem bírtak s mint hajszolt kuttyák ültek le a kétméteres fapalánkkal körülvett sétaudvar egyik szögletébe. Az irányítók itten is feketeszemüveget viselő, németül, magyarul és szlovákul egyaránt jólbeszélő, tiszti egyenruhát viselő CIC ügynökök voltak. Ezek az emberek jól tudták, hogy amit művelnek az erősen hasonlít a Gestapo és az NKDV módszereihez és az nem hoz dicsőséget sem az amerikai uniformisra, sem az Egyesült Államok demokráciájára. Lehet, hogy egyszer talán ismét fordul a világ és akkor nekik is felelniök kell az elkövetett bűnökért. Lehet, hogy valaki fényképet készített a szörnyűséges dolgokról s akkor még Himler Márton öngazoló könyvével sem lehet eltörölni az elkövetett gyalázatosságokat. Középkorban a hóhérok véres álarchan jártak. — A XX. század CIC hóhérai — fekete szemüveget viseltek.

A freisingi táborból Gollingba kerültünk arra a valamikor békeesebb napokat látott, gyönyörű vidékre. Az embertelen körülmények között végrehajtott szállítás közben az agyonzsúfolt teherautókon már nem is reménykedtünk sorsunk jobbrafordulásán. Mivel nem reménykedtünk, így nem is csalódtunk, mert Golling valóban csak folytatása volt az előbbieknél. Nyolcszáz kalória és embertelen bánásmód. Nők és férfiak vegyesen várták a napok múlását a háromszoros drótkerítéssel körülvett táborban. A fák itten is hasonló képet mutattak, mint a garmischi utászlaktanya kertjében. Kéregtelenek voltak. Az egyik barakot az összegyűjtött magyarok számára utalták ki. Itt volt Rác Jenő volt honvédelmi miniszter és vezérkari főnök leányával, az ugyancsak „háborús főbűnös” huszonegy-néhány esztendőes Rác Erzsébettel. Itt ült magába roskadva a magyar jogászélet egyik kitűnősege, Antal István volt igazságügyminiszter, aki már ekkor feladott minden reményt. Sokan kinevették, de az elmúlt idők az ő pesszimizmusát igazolták. Itt volt Kunder Antal, a legeredményesebb magyar kereskedelemügyi miniszterek egyike és még sokan mások, akik rajta voltak nem a nürnbergi, hanem Péter Gábor listáján. Itt sétált sebesült lábával félig bénán a világsikert aratott és a Monarchia összeomlását oly nagyszerűen megírt háromkötetes könyv írója Bruno Brehm is. Esténként valami töretlen optimizmussal telített előadásban ismertette a jövőt és már ekkor megmondotta, hogyha Németországon beteljesedik a bosszú, akkor elveszett Európa, mert Németország az egyedüli bástya nemcsak a bolsevizmus, de a Nyugat felé előretörő szláv terjeszkedés ellen is. Itt gyűjtötték össze a jugoszláv és a szlovák kormány tagjait is. A gollingi táborban adott találkozót egymásnak a könnyelműen felszámolt európai antibolsevizmus politikai társasága.

Az egyik éjszaka két német katonának sikerült megszöknie és ezért másnap hajnalban létszámellenőrzést tartottak. A létszámellenőrzés azonban nemcsak az oroszoknak, de még a CIC-nek sem könnyű feladat. Reggel hat órakor zuhogó esőben mindenkit kizavartak a géppisztolyos katonák által körülvett rétre, ahol százas oszlopokban állították fel a foglyokat, nőket, férfiakat vegyesen. A rendezgetés eltartott délig. De ekkor már a hideg eső helyett az Alpok éles és kínzó napsugara verte a testünket. Nemhogy leülni, de még moccannunk sem volt szabad. Azután megkezdődött a népszámlálás. Egyszer . . . kétszer . . . háromszor . . . huszonötször . . . Sehogyssem stimmeltek az adatok. Mire végre sikerült a pontos létszá-

mot megállapítaniok, addigra ismét zuhogott az eső. Éjjel tizenegy óra volt. Sokan elájultak és sokan inkább ott aludtak volna a lucskos mezőn, mert jártányi erejük sem volt. Aki a maga erejéből nem tudott hazamenni, azt az erősebbek vitték haza a hátukon. Így vittük haza a Himler Márton gangje által letartóztatott és a kommunista Magyarországnak ugyancsak kiadott Rácz Erzsébetet is. De mi is volt ennek a fiatal leánynak a bűne? Ő nem volt sem miniszter, sem semmiféle hivatalos potentát. Húsz éves korában pár cikket írt a jobboldali hetilapokba. Igaz, hogy Jackson bíró meghatározása szerint az ujságírók és írók nem számítanak háborús bűnösnek, mert az ujságíró csak regisztrálja az eseményeket, de végeredményben semmi befolyása sincs azok előidézésére. Ez tökéletesen így is van. De Rácz Erzsébetet és többi Nyugatra menekült ujságíró társát mégis kiadták Himler Mártonék, mert a budapesti kommunista rendőrség vezetőjének pénze és akarata többet jelentett minden jacksoni doktrinánál. Így adták ki Fedák Sárít is, nemcsak a magyar, de az egész európai és amerikai színpadok egykor híres művésznőjét, akiről Ady Endre azt írta: „Ez a leány a nagy mindennek remekbe foglalt kicsi mása...” A világbékét veszélyeztető Fedák Sári ekkor majdnem hetvenesztendő volt.

SUBA ALATT...

Mint már említettük Himler adatai szerint az akkor még nem koalíciós magyar kormány 483 magyar háborús főbűnös kiadatását kérte tőle. De a Himler Márton által megadott szám csak a hivatalosan kiadott névsort közli. A nemhivatalos kiadások ennél jóval nagyobbak. Ugyanis Péter Gáborék és az akkori nem éppen koalíciós magyar kormány — no meg a Musz — ugyanis olyan embereket is kikért, akiket Himler Márton fel sem mert terjeszteni a nürnbergi kiadatási hatóságokhoz. Ezeket a személyeket suba alatt intézték el Péter Gáborék Himler Mártonnal, Herczeg Bélával és Granville-Grosz Györggyel egyetemben. Így adták ki többek között Vayand Tibort, aki esztendőközön át a budapesti államrendőrség kommunistaellenes osztályát vezette mint Sombor Schweinitzer József

beosztottja. A minden ízében korrekt és becsületes Vayand Tiborra mindent rá lehetett mondani csak azt nem, hogy politizált, vagy politikai szerepet töltött be. Ő a kommunista elhárító osztály vezetője volt s hivatalos minőségben csakis ezzel foglalkozott. De volt egy megbocsájthatatlan bűne, s ezt a bűnt nem lehetett Nürnbergbe a kiadatás okául felhozni. Ez az volt, hogy annakidején Vayand Tibor dolgozta ki a Moszkvából álnéven Budapestre visszatért Rákosi Mátyás és Weinberger-Vas Zoltán elfogatásának a tervét. Emiatt kellett Vayand Tibor Péter Gáboréknak, no meg azért is, mert mint a kommunistaellenes osztály vezetője, minden magyarországi kommunistát ismert és minden ügyről tudott. Péter Gáborék ha hivatalosan nem is, de — de facto — megis megkapták Vayandot. Elvégre nem hiába tárgyalt annyiszor a demokratikus Amerika Európába küldött megbízottja Himler Márton a magyarországi ÁVO sztalinista vezetőjével Péter Gáborral. Mindketten ugyanabból a gyökérből táplálkoztak, így természetesen egymás kezére játszották a dolgokat, hiszen olyan lehetőségük volt, ami ritkán adódik a történelemben. Vayand Tibor árva pillanatig sem volt letartóztatásban, hanem egy bajorországi menekült táborban élt teljesen szabadon. Egy este amerikai személygépkocsi állt meg a tábor előtt és a kocsiból Sombor-Schweinitzer József munkatársa Hivessy Mátyás — Vayand Tibor egykori kollégája, volt kommunistaellenes nyomozó — szállt ki. Hivessy — mint régi jóbarát — azzal állított be Vayandhoz, hogy amerikai segélyben fog részesülni. Becsalta őt az autóba és magukkal vitték. Három nap múlva otthon volt Magyarországon. Kommunistaellenes működése miatt vádat emeltek ellene, halálra ítélték, de két évig halogatták az ítélet végrehajtását, illetve a kegyelem megadását. Péter Gábor — a Rajk ügy előkészítésének idején — több ízben magához rendelte és arra akarta rávenni, hogy adjon írásbeli nyilatkozatot, hogy tudomása szerint Rajk László — akkor még aktiv belügyminiszter — a Horthy-rendőrség besúgója volt és a spanyol polgárháborúban is a magyar kormány megbízásából vett részt. Vayand nem lévén tisztában az akkori politikai módszerekkel csak azt tudta, hogy Rajk László még belügyminiszter. Részben Rajktól való félelmében, részben erkölcsi felfogásából kiindulva minden alkalommal megtagadta a nyilatkozat megtételét. De nem ismernénk a kommunista módszereket, ha csodálkoznánk azon, hogy Vayand Tibor nem maradt életben. Mert Rajk László kivégzése előtt pár héttel Vayand Tibort — megfelelően a kommunista judicaturához — váratlanul felakasztották a Gyűjtőfogház udvarán. Igaz, hogy Vayand kivégzése után pár héttel maga Rajk László a magyar bíróság előtt beismerte, hogy ő mindig a Horthy-

rendőrség spiclije volt és sohasem volt kommunista. Már pedig, ha a vádlott beismeri bűnösségét, akkor semmi szükség nincs olyan koronatanúra, aki tudja, hogy Rajk fiatal kora óta mindig elvhu kommunista volt és semmi köze sem volt azokhoz a vádakhoz, amelyek miatt kivégezték. Tehát Vayand Tibornak el kellett tűnnie, mint ahogyan el is tűnt a népidemokrácia nagy embersúlyesztőjében.

Himler Márton a „hiteles jegyzőkönyvek” alapján összeállított könyvében elfelejtette közölni a Vayand-féle jegyzőkönyvek hiteles adatait...

CSEREBOGÁR, SÁRGÁ CSEREBOGÁR

Himler könyvének érdemi részéről azért kell írunk, mert az újkori magyar történelem tragikus sorsfordulójának főszereplőivel foglalkozik. Még az elvakult baloldali irodalomban is párját ritkítja ez a könyv, amelynek külön érdekességet ad az, hogy szerzője a második világháború utáni időkben teljhatalmú ura volt a bolsevizmus elől Nyugatra menekült magyarságnak. Azt fogta el, akit akart és sorsok, életek függtek tőle. Erről a teljhatalomról Himler a következőket írja: „Mikor Jackson bíró és Donovan generális rám bízta az egyáltalán nem gusztusos szerepet, hogy a hadsereg különböző egyedei által már elfogott gonosztevőkön kívül adjam ki az elfogatási parancsot azok ellen, akiket a magyar hatóságok kikértek s rajtuk kívül mindazok ellen, akiket a szövetséges hatalmak által a háború alatt megszabott „háborús bűnökben” vétkesnek találok, hogy őket a Nürnbergben tartott tárgyalásokra előkészítssem, csatlakoztam — s örülök, hogy csatlakoztam — Key generális kéréséhez és Donovan generális álláspontjához, hogy Nürnberg helyett ítélkezzenek a magyar hatóságok felettük. Mindig örömemre fog szolgálni, hogy Key és Donovan generálisok, valamint az én szerény érveim Jackson bírót és Eisenhower a foglyok hazaküldésére rábírták...”

Himler tehát saját írása szerint nemcsak az Office of Strategic Services magyar osztályának volt a vezetője, hanem a magyarokat illetőleg teljes diktátori joggal is rendelkezett. Himler könyvét már kellő történelmi távlatból írta meg, — majd másfél évtizeddel az

események lezajlása után — szóval olyan időtávolságból, amikor még a gyilkosok is belátják bűneiket, hiszen az idő sok mindent eltakar és sok mindent beláttat a régi dolgok elkövetőivel. De Himler Márton írásából éppen ennek az ellenkezője vetül az olvasó elé. Ebből a könyvből látjuk, hogy micsoda gyűlölet, milyen embertelenség és a szemet-szemért, fogat-fogért elvnek milyen feneketlen mélysége volt az, amelyet a roosevelti politika rászabadított erre a vérző Európára, németre, magyarra egyaránt. A könyv olvasásakor megértjük, hogy miért adták ki a kommunista Oroszországnak Vlaszov tábornok antikommunista hadosztályait, melyeknek tagjait, mint a barmokat mészárolták le kiadatásuk után. Tisztán állanak előttünk az okok, hogy miért kellett kiadni a hóhéroknak a szerb Mihajlovics tábornokot, a szlovák Tisot és az antibolsevista Magyarország vezetőit, úgyszólván válogatás nélkül. A Markó-utcai és Gyűjtőfogházbeli akasztófákat Himler Márton a Sztalin-barát roosevelti Amerika nevében táplálta, amelynek vezetői akkor még nem sejtették, hogy alig egy évtized múlva az amerikai securiten is beteljesednek a kivégzett magyar államférfiak Cassandra-jóslatai. Ennek a Magyarországról kivándorolt embernek a kezében futottak össze az amerikai magyar kapcsolatok is, amint azt az egyik amerikai magyarnyelvű lapban megjelent visszaemlékezéseiben megírja. A hetvenedik év küszöbén járva jóságos és bölcs akar lenni. Farizeus szemforgatással a következőket írja: „Magyar-Amerikában sokszor szelet vettem és vihart arattam. Bántottam embereket és engem is bántottak, de rosszhiszeműen soha nem mártottam a toltam tintába... Én voltam az, aki a Szálasiék által kiharancsolt (!!) tizenhatalmú lovát hazaküldtem, hogy hozzáfoghassanak a szántáshoz és legyen kenyér 1946-ban az országban. Nekem jutott az alkalom, hogy az első szál összeköttetést megteremthessem a Nyugat és Magyarország közt. Az én közbenjárásomra fogadták el az első magyar konzult, akit én választhattam ki s akin keresztül végre szóba álltak Magyarországgal. Az a feladat is nekem jutott, hogy elfogathassam és hazaküldhessem azokat a gonosztevőket, akik Magyarország sírját megásták és úgy érzem ezzel tettem a legnagyobb szolgálatot annak a magyar nemzetnek, amely félmillió gyilkosság ódiumát nem vállalhatja. És soha nem fájt, soha nem bántott, hogy a megmenekült gonosztevők és elvbarátaik azóta sárral igyekeznek dobálni. Szeretem az embertársaimat s testvéremnek tartok mindenkit, akár fehér, akár fekete, akár sárga az arcszíne. A szív egyformán vörös színű minden élő ember mellében. Az élet estéjén sokat az ember már nem várhat, én a cserebogaraktól ma már hiába kérdezném, amit a népdal kérdez, hogy sokáig élek-e, sőt még azt

sem, hogy rózsámé leszek-e: ebben a korban az ember már csak adhat az életnek s ezután sem adhatok egyebet, mint amit eddig igyekeztem adni, jóakaratot és szeretet minden embertestvéremnek.”

Mint méhes előtt ülő, fehérszakállas nagyapó, úgy tekint vissza életére — legalább is ebben a szemforgató írásában — Himler Márton. Mintha nem is ő lett volna az, akinek a gangje még a szélső diktatúrák módszereit is túlszárnyalva kezelte a kezei közé jutott magyar menekülteket. Mintha nem is ez a sárga cserebogár dalára emlékező ember írta volna azt a másik könyvet, amely egyidőben jelent meg a fentebb idézett hamishangú ömlengéssel. Már csak az hiányzik, hogy a kommunista magyar népköztársaság Bogár nevű hóhérja is ilyen sorokat írjon nyugalomba vonulása után, miután saját bevallása szerint egymaga több mint ötezer ember akasztott fel, mely áldozatok javarészét a fenti jámbor sorok írója, Himler Márton szállította az akasztófák alá.

Himler könyvének személyi vonatkozásai annyira távolállnak az igazságtól, hogy azok teljes cáfolata felesleges dolog lenne. A könyv címe azt állítja, hogy a könyv a magyar háborús bűnösök amerikaiak előtt tett vallomásának hiteles szövegét tartalmazza. De ez az olcsó parasztfogás már a negyvennyolcadik oldalon megcáfolja önmagát, mert például — ugyancsak a Himler-könyv szerint — Bárdossy László kihallgatása során a következőket mondotta:

„Mielőtt kérdéseikre felelnék, tudni akarom, hogy milyen vád alatt és egyáltalán milyen jögon tartóztattak le. Fogvatartásom beleütközik a nemzetközi törvények minden sarkalatos pontjába, kérem tiltakozásom jegyzőkönyvbe venni.” Bárdossy László ezen szavaira Himler Márton lakonikus rövidséggel a következőket válaszolta: „Nem jegyzőkönyvezünk...” — De a könyv mégis mint hiteles jegyzőkönyvek gyűjteménye jelent meg. Az is érdekes, hogy ezek az állítólagos jegyzőkönyvek kritikákat is tartalmaznak. Eddig nemigen volt szokásos, hogy a jegyzőkönyvekbe szellemesnek vélt kritikákat is beírjanak. De úgy a jegyzőkönyvek, mint a kritikák valószínűleg pótlólag készültek. Egy helyen azt írja az OSS ezredes úr: „Magyar katonatisztek és katonák olyan elképzelhetetlen lezűlésével találkoztam, amit csak rémregényekben lehetne tárgyalni.”

A könyv egész hangja, felfogása olyan útszéli és alpári, amelyre még a háború utáni meglódult irodalomban is csak kevés példát találunk. Mindenki gyilkos, gyáva és hazug.. Közben felületes és a szerző egyáltalán nincsen tisztában a háború előtti és alatti magyar politikai viszonyokkal — a személyek szerepéről nem is beszélve. Kunder Antalt könyvében hungaristának állítja be annak ellenére, hogy sohasem volt hungarista, nem is volt tagja a Szálasi-

kormányának, sőt miniszter korában a kormánypárt leghungarista-ellenesebb csoportjához tartozott. Össze-vissza kavargja a tényeket, amelyek azt sejtetik, hogy a magyarországi viszonyokról való elképzelését a New Yorkba emigrált Göndör Ferencnek (Kun Béla volt sajtófőnöke) és hasonló politikai kútforrásokból merítette. A Szálasi-fejezet végén azt írja, hogy Szálasi Atterseeben tartotta utolsó koronatanácsát. Ezzel szemben a valóság az, hogy Szálasi Ferenc sohasem járt Atterseeben és ott semmiféle koronatanácsot nem tartott. De az ilyenyszerű népmeséket a végtelenségig lehetne sorolni. Antal István, a „mindenkivel csak jót tettem”-et valló Himler szerint a „legaljasabb és legbecstelenebb magyar politikai prostituált volt a harmincas években”. Honnan is tudhatta volna ez az Amerikába szakadt spekuláns, hogy milyen nehéz utat kellett megjárnia a jászberényi asztalosmester fiának, Antal Istvánnak, míg alacsony származása ellenére is majd harminc esztendőn keresztül a magyar politika élvonalában harcolt. Mennyi tudás, tanulás, műveltség és intelligencia kellett, hogy legyőzze a félféudális Magyarországon uralkodó előítéleteket és miniszteri székében is büszkén vallja, hogy apja csak egyszerű munkásember volt. És ekkor jön egy ilyen zűrzavaros időkben feltűnt fejvadász és olyan szavakkal emlékezik meg az Antal Istvánokról, a Bárdossy Lászlókról, amely szavakat és kitételeket a göndörferencek és klárizoltánok vittek be Amerikába a budapesti Conti-utca környékéről.

Egy másik fejezetben — ugyancsak hiteles jegyzőkönyvek alapján — azt írja, hogy „Bodonyi csendőrkapitány a deportált zsidók százait gyötörte halálra csendőreivel”. Az igazán lényegtelen dolog, hogy Bodonyi sohasem volt csendőrkapitány, sőt ezen túlmenőleg semmi köze sem volt a deportálásokhoz, sem a csendőrséghez. A Himler-gang természetesen Bodonyit is kiadta, hiszen magyar tiszt volt s már ez magában bünt jelentett Himlerék szemében. A budapesti népbíróság — amely gyakran még egy pofonért is akasztófára juttatta a vádlottat — Bodonyit mindössze négy évre ítélte, de már két év múlva szabadlábra helyezték. Egyedüli és összes bűne az volt, hogy jelentéktelen állást vállalt a Szálasi-kormány alatt. Ha igazak lettek volna Himler állításai, akkor Bodonyi feltétlenül akasztófán fejezte volna be életét.

Jaross Andorról, a felvidéki magyarság egyik, még Benes által is elismert és nagyrabecsült politikusáról, akit Himler Márton jóvoltából a Markó-utcai fogház udvarán agyonlőttek, arcpirító felelőtlenséggel azt írja: „Ez az ember két hazát árult el. Árulója volt Csehszlovákiának, amelynek képviselője volt és árulója volt Magyarországnak is. Az első árulás Júdás-díja miniszteri bársonyszék

Szálasi Ferenc kivégzése előtt megcsókolja a keresztet.

volt Magyarországon. A második árulást már Magyarország ellen követte el, amikor harminckétezer márkát vett fel Vesenmayer budapesti német követtől. "Himler Márton, aki könyve egyik fejezetében jó magyarnak meri vallani magát, még abban is főbenjáró bűnösnek találta Jaross Andort, hogy csehszlovákiai képviselőisége idején — mint kisebbségi magyar képviselő — a cseh kormánykörök tudtával, kapcsolatot tartott a mindenkori magyar kormánnyal. De Himler Márton, ez a magyar politikai életbe beszabadult Fouché-szerű tünemény, hogyan is tudhatná, hogy Jaross Andor Benes csehszlovák köztársasági elnök felkérésére hányszor járt közbe a magyar kormánynál bizonyos kényes kérdések elintézése végett. Könyvében majdnem minden szereplőnél megtaláljuk a bűvös német márkát. A német márka ilyeszerű álmódói a maguk erkölcsi felfogását tévesztették össze azon magyar politikusokéval, akiknek erkölcsi magaslata szinte elképzelhetetlen előttük. Úgy gondolták, hogy a magyar politikusok és közemberek, csak úgy felszaladgáltak a német követségre egy kis zsebpénzért és hol itt, hol ott árultak kis darab hazát. Úgy gondolták a német „Wie der Schelm ist, so denkt er“ alapon, hogy a magyar politikában is a Himler-gang erkölcsi uralkodtak, amely megengedte — bár könyvében erőlyesen védekezik ellene — azokat a lopásokat és rablásokat, amelyeket a szerencsétlen magyar menekültekkel szemben elővettek. Hain Péternek súlyos bűnéül rója fel, hogy tizenhat húszfrankos aranyat találtak nála. De nagyon ügyesen nem a tizenhat darabon (békeérték háromszáz pengő) van a hangsúly, — hanem az aranyon. Mert hogyan is lehetne egy magyar köztisztviselőnek arany a zsebében. Ez csak a Himler Mártonhoz hasonlózó menekültek számára volt megengedve, akik nem tizenhat, de több ezer arannyal vándoroltak országról-országra. De azt már nem írta meg, hogy Granville-Grosz CIC-hadnagy úr, Herczeg Béla és a többi alárendeltje családi ékszerektől az utolsó fényképezőgépig mindent elloptak a kihallgatásra elővezetett menekülttől. Arról a három ezer dollárról sem írt, amelyet Granville-Grosz hadnagy úr dorogi Farkas Ákostól vett el azzal, hogy a pénzt letétbe helyezi. Szakváry Emil első világháborús cigarettatárcája, jegygyűrűje és a nyakában lógó arany Mária-érem históriája is hiányzik a könyvből.

A Himler-gang elcsendesedése után több kirabolt magyar kárterítéssel fordult az amerikai kormányhoz, részletesen és pontosan megírva az elloptott tárgyak értékét és a rablás körülményeit. Ezekre a levelekre az Egyesült Államok elnökének megbízásából William G. Sitneck, a Departement of the Army jogügyi osztályának vezetője, válaszként közölte a panaszosokkal, hogy a magyar békeszer-

zódás 32. pontja értelmében semmiféle háborúból eredő magyar követelésnek nincs helye az Egyesült Államokkal szemben. A salzburgi fogházparancsnok Black CIC őrnagy úr, továbbá Granville-Grosz és Herczog Béla urak tehát jogosan megtarthatják az ellopott értéktárgyakat. Pedig amikor azokat eltulajdonították már régen nem volt háború...

HIÁBA MINDEN

A Himler Mártonék által letartóztatott magyar foglyok helyzete sokáig bizonytalan volt. Bizonyos amerikai körök — a még mindig kiderítetlen körülmények között meghalt — Patton generálissal az élükön tiltakoztak a foglyoknak szovjetország kézre juttatása ellen. De tiltakozásuk eredménytelen volt, mert a roosevelti szellem még sokkal erősebb volt, semhogy valaki szembefordulhatott volna a Morgenthau-féle felfogással. 1945 szeptemberének végén azonban már minden remény szétfoszlott, a kiadást nem lehetett megakadályozni. Ezekben a napokban írta Endre Lászlóné, született Crouy grófnő, naplójába a következőket:

„Szeptember első napjaiban ugyanabban az épületben, ahol Clark tábornoknak volt a hivatala, egy Carpenter nevű amerikai kapitányt ismertem meg, aki elmondotta, hogy senki semmi biztosat nem tud az amerikaiak szándékáról a magyar foglyok tekintetében, de más részről teljesen természetes, hogy minden nemzet a saját foglyai felett fog ítélni. Később megtudtam, hogy a Landesgericht épületében a denacifikálási osztályon a fiatal Alberty Lilly grófnő volt alkalmazásban, aki jó barátnőm volt és annak idején együtt jártunk iskolába. A 107-es számú szobában volt a hivatala a Landesgericht épületében, közel Chani őrnagyhoz. Lilly megmondta nekem világosan, hogy minden remény elveszett. Nemcsak a magyarok és a volt magyar kormányok tagjai és az antibolsevisták, de a többi nemzetek hasonlói is mind ki lesznek szolgáltatva a kommunisták által megszállt országoknak. Nem lehet kétséges, hogy mi lesz ott a sorsuk. Mondtam Lillynek, hogy mit mondott nekem erről a kérdésről Rohrbacher salzburgi hercegérsek, aki Clark tábornok ígéretét közölte velem: hogy nem adják ki a magyarokat. Erre Lilly ezt mondta: Hiába minden. Én láttam a kiadatási rendeletet s azt nem kisebb személy írta alá, mint Dwight Eisenhower...”